

Giới thiệu Hãn Thê Hộ Gia

Thể loại: Xuyên không, trùng sinh, sủng, 1x1, HE.

Converter: ngocquynh520

Editor: nguyetanh117

Nam chính: Bồ Ngự Đình - **Nữ chính:** Trương Vi Vi

Bất ngờ xuyên qua cổ đại, chưa kịp thích ứng với cuộc sống mới đã bị gả cho người ta. Nàng lập tức phải thực hiện nghĩa vụ một nàng dâu tốt, cố gắng lấy lòng người nhà chồng, càng phải làm một thê tử chẳng biết ghen tuông. Đáp ứng cho trượng phu mình nạp thiếp.

Nhưng đổi lại chỉ là sự mất tích của nhi tử, bản thân thì chết già ở biệt viện.

Ngày sống lại, nàng quyết tâm trở lên mạnh mẽ hơn, không làm quả hồng mềm mại người nấn bóp.

Nhưng không nghĩ rằng, bản thân nàng thay đổi mà cả hân cũng không còn giống với đời trước.

Đời trước hân mỗi ngày đều bận rộn việc...việc mua bán, rất ít khi để ý tới nàng.

Nhưng đời này khi nàng tranh chấp cùng với mẹ chồng, hân lại không chút do dự đứng về phía nàng.

Ngày nạp thiếp cũng không đến bãi đường, thậm chí còn nàng theo nàng cùng nhi tử tới biệt phủ.

Ngay cả khi nàng bị tiểu cô vu tội cấu kết cùng với nam nhân khác, hân tuy rằng vì ghen mà mặt thối, nhưng hân vẫn lựa chọn tin tưởng nàng.

Hơn nữa thỉnh thoảng còn có cử chỉ thân mật với nàng, còn có cả những lời tán tỉnh.

Hân như vậy, khiến cho nàng càng ngày càng thích hân.

Chẳng qua là hân đối tốt với nàng, lại hại nàng bị bắt cóc, còn rước đến họa sát thân.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Người sau khi chết sẽ đi về đâu?

Từ trước đến nay, Bồ Ngự Đình vẫn luôn bận rộn với việc kinh doanh của gia đình, chưa từng có thời gian suy nghĩ về cái vấn đề nhảm chán này, nhưng mà sau khi gặp phải tuyệt lộ trên đường chuyển hàng, hân lại không thể không suy nghĩ đến vấn đề này rồi.

Hân phiêu đăng bay lên từ đồng đất, trên mặt đất là một đồng hỗn loạn, thậm chí còn có một vài thi thể của hạ nhân, có người bị đất đá chôn lấp, lại không nghĩ tới mình đứng mũi chịu sào bị chôn dưới đất, cũng hiểu được bản thân đã chết.

Mặt hân không chút thay đổi nhìn thi thể của mình cùng hạ nhân được quân gia và người của quan phủ đào lên, đưa về quê cũ, sau đó phiêu đăng nhìn thân nhân sau khi hân chết đã làm gì, nán lại nhìn chính mình được chôn cất, khi hân cảm thấy mình sắp tiêu tán, hân vẫn quay về nhà một lần, muốn nhìn người nhà một cái.

Nhưng mà, hân tuyệt đối không ngờ tới, khi hân ở bên cạnh cửa sổ nghe cha mẹ hân nói chuyện, cuộc nói chuyện đó khiến hân vô cùng chấn kinh...

"Thật sự là một chết cái thân già này rồi! Cũng không biết là đã làm nên cái nghiệp gì, chết thì chết, lại còn hành cái thân già này." Ngồi bên giường, lão phu nhân mái tóc hoa râm Triệu thị lâu bầu oán giận.

Bố lão gia đang ngồi bên bàn trà liếc mắt nhìn bà ta một cái, nhàn nhạt nói: "Yên lặng chút đi, dù sao cũng là nhi tử chết, hai người chúng ta dù sao cũng phải bày ra bộ dạng không muốn, rồi mấy giọt nước mắt, bà có gì thì cũng nói thảm thôi."

"Ta nhờ vào! Cũng không phải là con trai do ta sinh, nói một chút thì làm sao?" Lão phu nhân không vui nói.

Bố lão gia không nói lại bà, lắc lắc đầu, không nói thêm gì.

Bố Ngự Đình bay ở bên ngoài chấn kinh, hoàn toàn không thể tin đây là cha mẹ mà hần hiểu thuận gần ba mươi nam qua.

Dù là nuôi chó, nuôi lâu như vậy thì cũng sẽ có tình cảm, vì sao hai người kia lại có thể nói như vậy chứ?

Điều đó so với tin hần không phải là con ruột của bọn họ càng làm tim hần lạnh giá không thôi, dù sao hần cũng không phải ngu ngốc, những năm gần đây, đối đãi với hần và với đệ đệ của hần, không phải chỉ dùng hai chữ bất công để nói hết, chẳng qua là bọn họ có công ơn nuôi dưỡng với hần, hần không so đo thôi.

Suy nghĩ của hần hỗn loạn, trên mặt của một mảng lạnh lẽo.

Bên trong Triệu thị lại vì bớt đi điều phải cô kỵ, nói không kiêng dè gì.

"Nói đến mấy năm nay thật sự là luôn phải lo lắng đề phòng, thật sự là xui xẻo, năm đó ta chẳng qua là làm bà vú mấy năm, tiền còn chưa kiếm được bao nhiêu, quan phủ liền nói là phạm vào tội gì đó, muốn nam nữ đều bị lưu đầy, tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội, khi đó Thiên di nương lại còn vội vàng bảo chúng ta ôm tiểu tử kia đi, lại còn nói cái gì mà sau này nhất định sẽ quay về tìm người, đến lúc đó sẽ thưởng lớn cho chúng ta, kết quả thì sao? Thưởng cái rắm! Cả nhà đó đều sống phú quý quen, cũng đã qua hai, ba mươi năm, ta thấy bọn họ chắc đã sớm chết ở Tây Bắc rồi! Lại để cho chúng ta không công nuôi thẳng nhóc kia."

Bố lão gia trầm mặc rất lâu nhìn không được khuyên một câu, "Cũng không tính là nuôi không, lúc trước trên người hần đúng là có nhét ngân phiếu hai trăm lượng, huống hồ mấy năm nay hần cũng coi như là hiểu thuận, nếu không bà và ta có thể hưởng được những ngày làm lão thái gia lão phu nhân này sao?"

Triệu thị hừ một tiếng, bộ mặt cay nghiệt dạng "Không nói ta lúc cho hần uống sữa mấy ngày, dù cho là hai trăm lượng có thể làm cái gì đây? Ban đầu gia đình kia tùy tiện búng ngón tay rút chút tiền cũng nhiều hơn số tiền này. Hơn nữa, nếu hần còn hiểu một chút bổn phận làm người, cũng biết hiếu kính với hai chúng ta là phải, nếu là hần khiến lão nương không vừa ý một chút, lão nương liền dám đi bên ngoài nói hần không hiểu thuận."

Cảm xúc của Bố Ngự Đình quay cuồng, nhưng hần có thể từ tay trắng, dựa vào một chút tài sản mà trở thành đứng đầu người trẻ tuổi nhất trong ngành, lý trí và bản lĩnh giữ bình tĩnh của hần không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Cho dù chịu được dả kích như vậy, cũng tiếp thu được tin tức từ cuộc nói chuyện của hai người, hiểu rõ được điều hoài nghi về thân phận của mình quả nhiên không tầm thường.

Trước đây hần còn tưởng rằng bản thân là một đứa trẻ bị bỏ rơi, may mắn được vợ chồng Bố gia thu lưu, cho nên sau khi trưởng thành, chỉ cần có miếng ăn, hần tuyệt đối là đưa đến cho cha mẹ nuôi, tuy rằng thường phải chịu cảnh đãi ngộ bất bình, nhưng công ơn nuôi dưỡng không dễ báo đáp, phần lớn có thể chịu hần đều nhận, một lòng hiểu thuận.

Chẳng qua, xem ra sự nhẫn nại của hần không cần thiết, hai trăm lượng, đừng nói chỉ nuôi một đứa bé, dù là nuôi đến năm đứa cũng đủ, vậy mà bà ta lại còn ghét bỏ không đủ, nghĩ đến mấy năm nay hần có đồ ngon đều đưa cho bọn họ, coi bọn họ như tâm can mà đối đãi...

Sắc mặt hần âm trầm, tiếp tục nghe đôi vợ chồng bên trong nói đến việc giải quyết tài sản của hần chia cho huynh đệ vô dụng của hần như thế nào, thậm chí nói đến việc tiểu thiếp của hần thông đồng với người ngoài, ném hài tử của hần sang một bên rồi mặc kệ... Càng nghe, lửa giận trong lòng hần cùng với hối hận càng bốc lên không ngừng.

Hần nhớ tới từng có một nữ nhân đã cảnh cáo hần, một ngày nào đó hần sẽ thấy hối hận khi nhìn rõ bộ mặt xấu xí của người mà hần coi là "người nhà", lòng hần vô cùng đau đớn, ánh mắt từ từ tan rã.

Hần không cam lòng...Nếu như có thể lặp lại một lần nữa, hần muốn tìm được thân sinh của hần, muốn trừng trị những bạch nhãn lang không biết đủ này, còn có, hần muốn nói một tiếng xin lỗi với nữ nhân bị thua thiệt kia...

Nhưng mà, hần còn có cơ hội này sao?

Bạn đang đọc truyện *Hần Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2-1

Tiếng chiêng tiếng trống hỗn loạn, tiếng pháo trúc vang lên không ngừng bên tai, Trương Vi Vi cảm thấy hoa mắt chóng mặt, từ từ mở mắt ra, đập vào mắt là tấm màn màu đỏ, phía trên thêu hoa văn trăm từ nghìn tôn, đó là tâm huyết của nàng thêu từng mũi kim sợi chỉ.

Nhưng mà, không phải đã bị nàng dùng kéo cắt nát rồi sao? Nàng có chút hoảng hốt nhớ lại.

Nàng ngồi bật dậy, lập tức một cơn choáng váng đánh úp lại, nàng cắn chặt môi chịu đựng, hy vọng cơn đau giúp nàng tỉnh táo hơn, sau đó mạnh mẽ mở tấm màn ra, nàng lập tức mở lớn hai mắt, cả người sững sờ.

"Đây...là ta đang nằm mơ?" Hay là nàng lại xuyên không nữa rồi?

Trương Vi Vi nhìn gian phòng được trang trí tráng lệ, bình hoa mai trên bàn trà là đồ cổ tiền triều, một chút cũng không giống với tiểu viện hiu quạnh khi nàng chết, nàng lại sờ sờ quần áo trên người, cũng là tơ lụa tốt nhất, hoàn toàn khác biệt với vải bông.

Trong lòng nàng có một suy đoán hoang đường, nuốt nước miếng, nàng chống đỡ cơ thể lung lay, từ từ đứng dậy đi đến trước bàn trang điểm, trên gương đồng phản chiếu lại một cái bóng mơ hồ.

Đó là một gương mặt trẻ tuổi, sắc mặt tuy rằng có chút tiêu tụy, nhưng vẫn rất trẻ, trong nét ngây ngô lại có chút quyền rũ của thiếu phụ, mái tóc đen dài tùy ý xoa trên vai, mà dáng người bên dưới lớp quần áo, có lồi có lõm, nhất là cái eo nhỏ không đầy nắm tay, lại càng làm nổi bật bộ ngực nở nang.

Đôi mắt phượng lúc này tràn đầy sự kinh ngạc, đôi môi anh đào nhỏ khẽ nhếch lên, Trương Vi Vi trong lúc này kinh ngạc đến thần thờ.

Đây là nàng năm mười tám tuổi, không phải người bị trọng phụ đưa đến biệt viện, bị cái bệnh cái nghèo bức bách, thể lương đến mức ngay cả ngụm nước cũng không có.

Là mơ sao? Nàng đã trải qua một lần xuyên không, sẽ không may mắn được sống lại một nữa chứ?

Nàng thất thần đứng tại chỗ một lúc lâu, trong đầu nhớ lại nàng đã từng sống ở thế giới nàng mấy chục năm, mãi cho đến khi tiếng náo động càng ngày càng lớn, nàng mới lấy lại tinh thần tỉnh lại từ trong mộng.

A...Mặc kệ là những gì nàng trải qua là thật hay ảo, dù sao hiện giờ nàng vẫn còn sống là tốt rồi, còn chưa phải là hiền thê ngu ngốc càng đi càng xa, điều này đối với những năm hồi hận của nàng mà nói, chính là chuyện quan trọng nhất!!

Trương Vi Vi nhìn mình trong gương, thoáng nhú mày, khóe môi nhẹ nhàng nâng lên, gương mặt trắng xanh lộ ra vẻ từng trải động lại ý cười ung dung.

Tuy rằng không biết vì sao nàng lại có vận may như vậy, nhân sinh có cơ hội lặp lại một lần nữa, chẳng qua lần này nếu nàng không thể để cho chính mình sống vui vẻ, vậy thì không bằng nàng đi tìm dây thừng treo cổ đi thôi.

Cha mẹ chồng khó chiều, tiểu thúc, tiểu cô, tướng công thanh lãnh cùng với đám oanh yến thích tìm phiền toái, đời này, nàng không có ý định lại làm hiền thê, bọn họ đã chuẩn bị xong chưa?

Tiền viện vẫn gỗ trống khua chiêng như cũ, mấy người nâng kiệu nhỏ, vô cùng náo nhiệt đi vào bên trong.

Nhưng mà đứng ở trước cửa một hồi lâu, tay khua chiêng đánh trống đều đã mệt mỏi, nhưng vẫn không thấy nhân vật chính xuất hiện, khiến cho không khí náo nhiệt nhảy mặt lạnh đi vài phần, nhất là nữ tử ngồi trong kiệu, nắm chặt khăn trong tay.

Triệu thị cùng Bố lão gia ngồi ở thượng phòng, cho đưa người vào bái đường, mắt thấy thời gian sắp qua, lại không thấy bóng đánh tân lang, sắc mặt hai người đều không tốt, thân thích bằng hữu được mời tới cũng nhịn không được mà bàn tán.

Trong đó không thiếu các phu nhân các quan viên nhỏ, vụng trộm khinh bỉ.

Đứa con cả của Bố gia trong vài năm gần gũi dựa vào cơ duyên cùng với thủ đoạn quả quyết gọn gàng ngồi trên vị trí thủ lĩnh của nghiệp đoàn ba tính Nam Phương, có vài quan viên nhỏ thậm chí còn phải nhìn sắc mặt của thương nhân để làm việc, chẳng qua nói cho cùng, thì quan vẫn khinh thường những thương nhân nhà giàu, càng không phải nói đến hôm nay rõ ràng là nạp thiếp, vậy mà lại phô trương như cưới tân nương tử, sớm đã có không ít người lên nghị luận không ngừng.

Hiện tại thì càng hay, cổ kiệu đã sớm đến, tân lang lại không xuất hiện, điều này không chỉ đánh cho tiểu thiếp ở bên ngoài kia một cái tát, cũng tương đương đánh cho Triệu thị là người cực lực thúc đẩy chuyện này một cái tát lớn rồi.

Triệu thị mấy năm nau sống an nhàn sung sướng đã quá quen, được người khác nâng, hiện giờ sao có thể chịu được chuyện xấu hổ này, gương mặt già đỏ lên, tức giận quát nha đầu bên người: "Đi! Đi nhanh tìm đại gia tới cho ta! Đã là lúc nào rồi còn không ra, hắn đây là muốn làm lão nương mất mặt mà!"

Ở đây đa số đều là người có uy tín danh dự, đâu có người nào là chủ nhà mà lại trước mặt mọi người ăn nói thô bỉ như vậy, về mặt mọi người có chút không vui, có người thậm chí hồi hận khi đến đây ăn tiệc, bắt đầu tìm lý do thoát thân.

Sắc mặt Bố lão gia cũng không khá hơn chút nào, nhưng mà tính tình của ông từ trước đến nay luôn hiền lành, không thể nói những lời không tốt như bà nương nhà mình, chỉ là trầm mặt phân phó gã sai vặt, "Đi mời đại gia đi theo, đã nói hôm nay là ngày lành, dù là chuyện quan trọng cũng phải để đây."

Triệu thị không cam lòng, trong lòng khó chịu không tan, trọng phụ vừa mới dứt lời, bà lập tức nói tiếp, "Thấy người thì nói, nếu muốn ngỗ nghịch thì cũng phải biết chọn thời điểm, Tuệ Nhi là một đại cô nương trong sạch, ủy khuất mới theo hần, hần khiến mọi người mất mặt như vậy, cẩn thận gặp báo ứng."

Gã sai vặt về mặt đau khổ nhận lệnh rồi đi, lại nhìn qua Bố lão gia vài lần, lại phát hiện lão thái gia dù có nhú mày, nhưng không ngăn lão phu nhân, trong lòng chột lạnh, chỉ nghĩ đến rất tốt, dù là tìm thấy đại gia, cũng không thể nói ra những lời này, nếu không truyền ra sẽ khiến người khác cười, mạng nhỏ này của hần cũng không bảo vệ được rồi.

Triệu thị nói chuyện không hề có chút nề nang người ngoài, lớn tiếng nói, mọi người trong phòng đều nghe thấy rõ ràng, ấn tượng trong lòng đối với hai người lại kém thêm một chút, chỉ cảm thấy về sau bề ngoài quan hệ tốt với Bố gia là được, sau này tránh tiếp xúc thân thiết.

Bố lão gia hiểu con trai cả của mình, những năm gần đây hai chữ hiếu thuận không phải chỉ là nói suông, mà thật sự đặt hai người bọn họ ở trong lòng, nhất là bà vợ của ông nói chuyện luôn khó nghe, nhưng chỉ cần đem hai chữ bất hiếu ra, hắn liền ngoan ngoãn nghe theo, cho nên sau khi nghe thấy vậy, ông cũng chỉ để trong lòng, chờ người đến, là có thể tiếp tục việc vui này.

Nhưng mà bọn họ nghĩ quá tốt, chỉ là vận mệnh khó dò trong lúc đó đã lệch đi một hướng khác, cũng khiến cho tính toán của bọn họ nhất định thất bại.

Bố Ngự Đình tỉnh lại trong thư phòng, ý thức được việc mình chưa chết, mà là quay trở lại ngày xưa, hắn đi đến hậu viện, bỏ tân khách cùng với nữ nhân bên trong kiệu ra sau đầu.

Hắn mơ hồ có ấn tượng, đời trời cũng vào thời điểm này, hắn do không cẩn thận làm rơi cái nghiên mực trên tủ, giữa trán bị thương nhẹ, nhưng đời này hắn bỗng nhiên thần người, không đủ nhanh để tránh, ngược lại bị nghiên mực rơi trúng thái dương, hắn mới có thể xác định chính mình đã sống lại.

Bố Ngự Đình đứng dưới ánh mặt trời, cảm giác quen thuộc nhưng đã lâu không cảm nhận được, khiến cho hắn không nhận được mà dừng chân lại.

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2-2

Khi còn sống không cảm giác gì, sau khi trải qua cái chết một lần, mới hiểu được ánh mặt trời ấm áp như thế nào, khó khăn thế nào mới có được, nếu không trải qua một lần này, có lẽ cả đời hắn cũng không hiểu được chính mình đã đánh mất bao nhiêu điều tốt đẹp.

Từ trước đến nay hắn vẫn luôn kiềm chế bản thân, đã từng phạm nhiều sai lầm, vì vậy hắn sẽ không phạm phải lần nữa.

Nếu có thể làm lại một lần, hắn tuyệt đối sẽ không phạm cùng một lỗi, khiến cho người chân chính quan tâm mình phải thất vọng, khiến cho người có ý xấu đắc ý.

Chẳng qua là hắn có rất nhiều việc phải tính trước, nhưng trước hết hắn phải đi gặp nhi tử và thê tử, trong lòng hắn gấp gấp, bước chân cũng nhanh hơn.

Gã sai vật bị kêu đi gọi người vừa đi ra khỏi phòng, thấy đại gia đi về phía mình, trong lòng thầm vui vẻ, không ngờ hắn chưa kịp nói cái gì đã thấy đại gia đi lướt qua hắn.

Gã sai vật há to miệng, mất một lúc không ngậm miệng lại được, nhìn bóng lưng đại gia đi vào viện của đại phu nhân, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ đứng dậm chân một chỗ.

Ai nha! Đây là đại gia đã quên hôm nay là ngày nạp thiếp rồi, hay là trực tiếp khiến cho di nương mất mặt?

Suy nghĩ đến những điều hắn loáng thoáng nghe được mọi người nói chuyện, mặt gã sai vật trắng bệch, không dám suy nghĩ nhiều thêm, chỉ có thể về mặt đau khổ quay về đằng trước.

Ài, thế này xem như tốt rồi, chuyện này hắn đi không biết phải ăn nói lại ra sao đây!

Khi Bố Ngự Đình sốt ruột bước nhanh vào Thu Thực viện, trong viện đều im ắng, hắn cau mày, cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng không rảnh nghĩ nhiều, liền trực tiếp đi vào phòng.

Trong phòng, Trương Vi Vi vừa mới tỉnh lại không bao lâu không nhìn cũng biết bộ dạng chật vật thế nào, huống chi nàng đã tiếp thu việc chính mình sống lại một lần nữa, sẽ không đi lên con đường cũ, rõ ràng là đang tuổi xuân xinh đẹp, lại bày ra bộ dạng hiện tuế đoan trang, không nói đến tự biến chính mình thành bà cụ non, thậm chí lại còn chủ động đem nam nhân của mình giao cho nữ nhân khác, khiến cho những nữ nhân này điều vô dương oai trước mặt nàng.

Ngẫm lại, nàng cảm thấy bản thân thật sự là buồn cười, nàng thật sự là đọc mấy cái nữ tử thư này mà u mê đầu óc, mới có thể cho rằng như thế phu thê mới tốt đẹp, đến cuối cùng rơi cảnh bị văng về tại biệt viện, thậm chí ngay cả lĩnh đường của nam nhân kia cũng không thể bước chân vào, lúc đó mới hiểu được chính mình cả đời đều u mê.

Nhưng điều trong sách khuyên bảo nữ nhân như vậy mới là hiền tuệ, sao không sửa luôn thành sách dạy nữ nhân thành ngu ngốc hết đi?

Nàng đời trước khi vừa mới xuyên đến, cái gì cũng không biết, lại sợ bị người khác vạch trần mình xuyên việt, sống luôn lo lắng, chỉ sợ chính mình làm ra những điều khác với cổ nhân, rơi vào kết cục thê thảm, chỉ thiếu là bẻ nát những tam tòng tứ đức đó ăn vào bụng thôi, lại quên mất bản thân mình đã từng là nữ nhân hiện đại, hắn là nên sống tự tin hào hứng.

Trong sách luôn dạy nữ nhân cùng những nữ nhân khác cùng chung một chồng, cũng không được ghen tị, nhưng nữ nhân cùng nam nhân khác nói chuyện lại bị coi là không chung thủy? Có thể thấy được, không phải là không ghen tị, mà là không cho phép nữ tử được ghen.

Nhưng nữ nhân phải sống như vậy không vất vả sao?"

Nàng hiện tại không thể tiếp nhận việc như vậy, xã hội tất nhiên sẽ có những hạn chế, nhưng nữ nhân hà tất phải áp đặt trời buộc chính mình, cuối cùng đi vào ngõ cụt lại oán trời oán đất.

Nàng hiện tuế hơn nửa đời người, đến cuối cùng lại chỉ có đôi khổ lạnh lẽo, khi đó mới suy nghĩ cẩn thận lại những điều này, vốn rất oán hận với nam nhân cũng buồn xuống.

Hắn có lẽ đúng là vô tình với nàng, nhưng lại chưa bao giờ đối xử không tốt với nàng, cho dù là để nàng đến biệt viện ở, một năm số lần hai người gặp nhau cũng không có mấy lần, nhưng cũng chưa từng để nàng thiếu cái ăn, mãi đến khi hắn chết, cuộc sống của nàng càng ngày càng kém, nàng mới hiểu được những ngày trước đó với một chính thân không được sủng ái quả thật là quá tốt rồi.

Trong lòng nàng nghĩ cái gì không ai biết, vẻ mặt vẫn như cũ, ngồi ngay ngắn trên ghế, tùy ý để nha hoàn giúp nàng chải đầu trang điểm.

Xuân Thảo trước tiên lấy lược chải tóc, sau đó lấy hộp trang sức ở bên cạnh đến, chọn phi thủy cùng hồng bảo thạch làm trang sức, dò hỏi: "Phu nhân, hôm nay búi tóc lên, hai bên là trâm phi thủy, lại cài thêm hồng bảo như ý có được không?"

Trương Vi Vi nhìn thoáng qua, nhìn không được khẽ nhủ thầm, nàng nhìn mình qua gương đồng và mặt có chút tái nhợt, nếu lại làm kiểu tóc phiền phức thêm trang sức, không nói đến trọng lượng, nhìn không cũng đã thấy già hơn không ít.

Nàng lắc đầu, từ trong hộp lấy ra một cây trâm hồ điệp, cánh bướm mỏng nhạt đậu trên hoa văn lá quế được làm từ bảo thạch, hoa lệ nhưng tinh xảo xinh xắn, sẽ không khiến nàng nhìn già đi.

"Cũng đừng búi kiểu gì quá phức tạp, chỉ ở trong nhà thôi mà, buộc lại thành một cái đuôi ngựa, phía sau không cần phải vấn toàn bộ, thêm cây trâm này là được." Nàng cũng không chọn vòng tay, trên tay trống không, chỉ đeo một sợi dây hồng, bên trên chỉ có một hoa văn lá quế vàng.

Khi Bố Ngự Đình đến, Trương Vi Vi đã mặc đồ xong, đang tô chút son.

Nàng đột nhiên thấy trong gương xuất hiện bóng người, liền sùng sốt.

Một lần nữa gặp lại người đã chết trong trí nhớ của nàng, người bình thường đều phản ứng như vậy, cũng không thể trách nàng không sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, mà là nàng căn bản không nghĩ tới hôm nay sẽ nhìn thấy hắn.

Mới vừa tỉnh lại không bao lâu, nàng cũng đã nhớ hôm nay là ngày bao nhiêu, không phải là ngày vị nhị phu nhân tương lai, cũng là chất nữ của bà bà đáng ghét kia vào cửa sao!

Nữ nhân nay là thiếp thất đầu tiên nàng đồng ý nạp vào cửa, lúc đó để tỏ vẻ hiền tuệ, vì để cho bà bà chút thể diện, thậm chí là dùng nghi thức bình thân đón người vào cửa, thậm chí còn bày tiệc rượu, còn mời người đến xem lễ, tự khiến bản thân buồn bực không thôi, ngày người đó vào cửa, chính mình tức đến đổ bệnh.

Trương Vi Vi đứng lên, xoay người nhìn Bố Ngự Đình, nha hoàn bên người thức thời lui ra ngoài, hai vợ chồng trong lúc này vậy mà nhìn nhau chẳng nói gì.

Nói đến, chính là vì nạp nữ nhân này, phu thê bọn họ mới có thể càng lúc càng xa...Nàng có chút thất thần nhớ lại.

Bố Ngự Đình trong lòng cũng đầy kích động nhìn nàng, tuy rằng trên mặt không thể hiện, nhưng đáy mắt kích động cùng vẻ nhu tình lại không phải là giả.

Đối với nàng mà nói chỉ là 2, 3 ngày không gặp, với hắn mà nói đã là cả đời, lại nhìn thấy thân tử chưa từng oán hận của hắn, trong lòng hắn kích động khó nói lên lời.

Trương Vi Vi tuy rằng không biết vì sao hắn không đến phía trước, ngược lại lại chạy tới chỗ này cùng nàng so mắt lớn mắt nhỏ, nhưng cũng biết hai người gặp nhau không nói lời nào là không được, liền nhìn hắn hỏi: "Sao lại đến đây? Hôm nay là ngày lành của đại gia đấy!"

Nàng không có cách nào giống như đời trước thúc giục hắn nhanh chóng lên giường nữ nhân khác, nàng là hiền tuệ chứ không phải ngu ngốc, nữ nhân thông minh nên biết cách nắm lấy nam nhân của mình, mà không phải là ra vẻ tốt bụng đem nam nhân của mình đẩy lên người nữ nhân khác.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thân Hộ Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-3

Bố Ngự Đình vốn đang sững sốt, lại nghe ra trong giọng nói của nàng hình như mơ hồ có vị chua, nhưng không giống với người vô lý la lối, cũng không hiểu tuệ đại lượng giống như trong trí nhớ, mà là ung dung thẳng thắn, hẳn không nhìn được mà cần phải đánh giá nàng, phát hiện bộ dạng của nàng sơ với thể tử trong ấn tượng, hình như có chút khác biệt.

Trong ấn tượng, nàng luôn mặc quần áo tối màu, bày ra bộ dạng cứng nhắc, dù là ngẫu nhiên nở nụ cười, cũng vô cùng đoan trang, không giống với hiện tại, nói chuyện có chút thẳng, trên mặt bớt đi son phấn dư thừa, ngược lại nhìn càng trẻ hơn.

Ánh mắt đánh giá của hắn khiến nàng không được tự nhiên, Trương Vi Vi nhìn không được sắc giọng, “Nhìn cái gì? Ta đã mất đi nhan sắc, nếu muốn nhìn mỹ nhân, còn không nhanh chóng quay về phía trước đi!”

Hắn không biết là chính mình cho tới bây giờ chưa từng hiểu rõ thể tử, hơn nữa bộ dạng trước đây của nàng hẳn cũng đã quên, nhưng mà không thể nghi ngờ, hẳn vô cùng thích nàng như thế này, nhất là cái eo nhỏ nhỏ nhắn, gấm trắng Tứ Xuyên làm đai lưng càng làm nổi bật lên phần eo của nàng, đáng người lỗi lồm được bao bọc dưới bộ quần áo màu tím nhạt, đồng thời làm nổi bật lên làn da của nàng, mềm mại nhẵn nhụi, khiến cho lòng hắn nóng lên, chỉ cảm thấy mặc kệ trước kia mình từng có ít nhiều nữ nhân, nhưng đều kém so với người trước mắt này.

Hắn thuận theo lòng mình đi về phía trước, ngón tay khẽ vuốt qua tóc của nàng, cười nhẹ, “Mỹ nhân ở trước mắt ta là đủ rồi, đằng trước dù có, cũng không liên quan gì đến ta.”

“Không liên quan?” Đôi mắt phượng của Trương Vi Vi mở to như đang trừng hắn, trên mặt không giấu được vẻ kinh ngạc. “Đó là chất nữ của lão phu nhân, đặc biệt dùng lễ đón bình thể đón vào làm thiếp.”

Ở trong ấn tượng của nàng, hẳn là nam nhân hiểu thuận đến mức không thể hơn, nàng gả vào hơn hai năm chưa từng thấy hắn làm trái ý lão phu nhân.

So sánh với sự kinh ngạc của nàng, hắn tỏ ra trấn định dị thường, “Nếu là thiếp, nên chiếu theo quy củ nạp thiếp, hơn nữa, ta tin rằng ta không ở đó, nhất định cũng sẽ có người ở đó, đến lúc đó xem ai muốn thì đem nữ nhân kia đi thôi.”

Nếu là trước đây hẳn nhất định sẽ không nói như vậy, nhưng hắn hôm nay, không còn tăng trối buộc kia, mọi chuyện cũng rõ ràng hơn, khi đó việc quyết định tự nhiên cũng không còn cố kỵ.

Thẩm Tuệ Tâm kia là nữ nhân lão phu nhân đưa cho hắn, nói là nữ nhân đáng thương, lại là thân thích nhà mình, đón vào phủ, an phận có thể cùng hắn nói chuyện, tóm lại không thiếu chỗ tốt. Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, cái danh thân thích cũng là do lão phu nhân đặt lên, nếu không nói là chất nữ, còn có thể nói là cô cháu khác họ? Nhưng mà mọi người đều không phá ra thời.

Hơn nữa, lão phu nhân cũng không phải ngu ngốc, nói là làm theo cấp bậc lễ nghi bình thường, nhưng mà cũng chỉ thiếp, nói đến cùng lão phu nhân cũng sợ diệt nữ cuối cùng không nắm bắt được, nên mới không có ý yêu cầu danh phận bình thường.

Trương Vi Vi tuy nói không làm hiền thê nữa, nhưng mà, nàng không nghĩ tới mình cái gì cũng chưa làm, Bố Ngự Đình lại có thay đổi lớn như vậy!

Trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nàng không biết? Hay là vì nàng sống lại một lần, vận mệnh trong lúc đó cũng bất tri bất giác có chỗ thay đổi sao?

Nàng bắt lấy tay hắn, đối với việc hắn bất thành linh đưa giỡn có chút không quen. “Là sao? Vậy đến lúc đó lão phu nhân qua đây, đại gia nên nói lão phu nhân nghe cho tốt!..”

Quá khứ nàng muốn làm một người con dâu hiểu thuận nhưng mà bị mắng thảm, làm tốt cũng bị ghét bỏ, làm không tốt thì bị mắng xối xả, sống lại một lần nữa, nàng cũng hiểu rõ, mặc kệ nàng làm tốt hay không đều không tốt, luôn bị nhìn không vừa mắt, cho nên cái gì cũng không đứng.

Trước kia nàng u mê, vì thanh danh, trên lấy lòng bố mẹ chồng, dưới lấy lòng em chồng, sau đó đối với trượng phu thì giả vờ hiền tuệ, cuối cùng rơi vào cảnh như vậy, mãi đến mấy năm trước khi chết, nàng cuối cùng cũng hiểu mình sai ở đâu.

Cuộc đời, thì không thể đặt người khác là quan trọng lại khiến bản thân sống gian nan qua ngày, nhìn nàng đời trước, vốn không có nhiều đồ cưới đều phải đền hết, cuối cùng cũng không được nửa tiếng tốt, nhìn liền hiểu.

Động tác của nàng khiến Bố Ngự Đình hơi nhíu mày, tiếp theo lại nhìn nàng coi như không nhìn thấy hắn, coi như không có người tiêu sái ngồi xuống trước bàn, tự nhiên uống trà xuất thần, trong lòng hắn có cảm giác không thích hợp.

Nàng không chỉ là bề ngoài ăn mặc trẻ hơn nhiều, thái độ nói chuyện tựa hồ cũng không giống trong ấn tượng của hắn.

Chẳng qua là hắn cũng không giận, đi theo ngồi bên cạnh nàng, nhàn nhạt nói: “Đó là việc tất nhiên, bản thân ta làm việc, tất nhiên tự ta sẽ xử lý.”

Trương Vi Vi âm thầm trợn trừng mắt, trong lòng tuy rằng không ôm hy vọng gì, nhưng cũng không nói nữa, dù sao đến lúc đó dù hắn không nói một câu, nàng cũng sẽ không dễ dàng bị bắt nạt như vậy.

Hai vợ chồng nhìn nhau không nói gì, khiến Bố Ngự Đình cảm thấy không được tự nhiên. Nhắc tới cũng không đơn giản là đời trước thua thiệt, mà là từ trước đã như vậy, rất nhiều khía cạnh, bọn họ tuy là vợ chồng, lại thường thường cũng không biết nói cái gì, nói là người xa lạ quen thuộc nhất thì cũng như thế.

này.

Hắn ở trong hậu viện luôn không thích nói chuyện, cho dù sống lại một lần nghĩ muốn bồi thường thật tốt cho nữ nhân trước mặt này, nhưng bản thân cũng không biết phải làm gì, động tác lúc này đã là ngoài dự liệu của hắn, hiện tại càng không biết nên làm thế nào để phá vỡ cục diện bế tắc xấu hổ này.

Trương Vi Vi ngồi một lúc, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện vẫn xem nhẹ, đứng bật dậy, đi thẳng ra ngoài.

“Nàng làm gì vậy?” Bồ Ngự Đình khó hiểu hỏi.

Nàng quay đầu nhìn hắn một cái, trong mắt xẹt qua tia ôn nhu, cảm hơi nâng lên. “Đi nhìn nhi tử, sao vậy, đại gia muốn đi cùng sao?”

Đời trước nàng còn tưởng rằng hải tử để cho tổ mẫu nuôi ít nhất có thể sống tốt, kết quả thì sao? Lão phu nhân cái khác không được, nuôi trẻ thành hư thì rất lợi hại, chờ khi nàng không chú ý tới, con trai nàng đã trở thành một tay ăn chơi, cuối cùng thanh thân cũng không chạy đi đâu, khiến cho nàng thương tâm hơn nửa đời người.

Hiện giờ nếu đã trở lại, việc đầu tiên chính là muốn nhìn nhi tử, sau đó xem có thể ôm con quay về bên mình nuôi hay không.

Hiện giờ hải tử còn nhỏ, nếu lớn hơn một chút, chỉ sợ bị lão phu nhân dạy đi lệch đường không thể quay lại rồi.

Nói đến nàng xuyên không lại trùng sinh, ngoài việc không để chính mình giẫm lên vết xe đổ, cũng là muốn thay đổi vận mệnh của nhiều người! Những người khác bây giờ nàng không nhìn đến, nhưng mà con trai cùng trượng phu tuyệt đối không thể sống như đời trước được.

Nàng có đến ba nhân sinh, nếu lại không thể sống một cách thoải mái, vậy thì nàng thật sự xin lỗi các vị thần cùng cuộc đời này rồi.

Bồ Ngự Đình nhìn ánh mắt từ ái ôn nhu của nàng, cũng biết hiện giờ hắn nên thể hiện, nếu như trước đây, hắn chỉ nhìn qua hải tử có ở hậu viện hay không là được, nhưng một đời trước con trai mất tích không rõ khiến cho hắn hiểu hắn cần quan tâm rất nhiều việc, thế tử và nhi tử là một điều rất quan trọng.

Hắn đi lên phía trước nắm tay nàng, giọng nói trầm thấp mang theo sự kiên định, “Đi thôi.”

Trương Vi Vi cảm nhận được lòng bàn tay của hắn khô ráo lại ấm áp, ngẩng đầu nhìn đường con gương mặt lãnh nghị của hắn, trong lòng nàng nổi lên gợn sóng nhẹ.

Cỗ lễ sự kiện định ôn nhu như thế này quá dễ dàng đánh động lòng người, Trương Vi Vi tuy rằng cần môi không nhìn tới hắn, lại rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ nơi hai bàn tay đang nắm lấy nhau tăng lên, tim đập nhanh hơn.

Có thể yêu một lần nữa sao? Trải qua một đời, còn có thể yêu sao?

Nhưng mà nàng còn chưa kịp suy nghĩ đáp án, rung động sinh ra vì hắn, đã lặng lẽ âm chỉ cái gì đó....

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-1

Khi Trương Vi Vi cùng Bồ Ngự Đình đến viện của lão phu nhân, bên trong trống không không có một bóng người, nàng biết là vì trong nhà này chủ nhân không quy củ, hạ nhân tất nhiên trên làm dưới nghe theo, cũng không để quy củ vào trong mắt.

Lúc này đang trước vẫn rất náo nhiệt, người trong phòng chỉ sợ đều đã đi ra phía trước, đâu để người hầu nào trong sân.

Chẳng qua nàng cũng không quan tâm đến những điều đó, dù sao thì nếu nàng quản nhiều, người ta còn tưởng nàng muốn nắm quyền, hôm nay nàng chủ muốn ôm con quay về, chuyện của hắn tạm thời nàng không muốn suy nghĩ đến.

Vào sân không bao lâu, tiếng hải tử khóc liên truyền đến bên tai hai người, Trương Vi Vi cũng không quan tâm đến đáng về nữa, trực tiếp đi vào bên trong. Bồ Ngự Đình ở phía sau cũng nhanh chóng đi vào.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nàng thật sự hận không thể kéo Triệu thị tới, hung hăng tát cho vài cái.

Đây là tôn tử mà bà ta nói sẽ tự mình chăm sóc tốt, hiện giờ lại nằm một mình trên giường, bên người thậm chí ngay cả một nha hoàn cũng không có, càng không nói đến bà vú gì đó.

Thậm chí cả gian phòng đều là khí lạnh, lò than trong phòng đã sớm tắt, chỉ còn lại vài đóm hồng, căn bản không đủ làm ấm cho căn phòng.

Nàng đi đến bên giường, chưa cần bế nhi tử lên nàng liền biết vì sao nó lại khóc lớn như vậy, không nói đến việc có đói bụng hay không, chỉ riêng việc tã

ướt sũng thế kia, liền đủ để nàng biết con trai nàng bị để ở chỗ này rất lâu, mới có thể biến thành dạng này.

Trương Vi Vi không chê bần ôm con trai đi, cũng không thèm nhìn đến Bồ Ngự Đình đang giận tái mặt, tự mình đi về.

Nàng sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, nhưng mà hiện giờ quan trọng nhất là đưa con trai về chăm sóc cho tốt, cái khác để sau hay nói.

Nhưng mà nàng không muốn đi đập phá, lại có khối người đến chặn đường.

Trương Vi Vi vừa ôm con đến cửa viện, Triệu thị cũng mang theo người từ đằng trước đi về, ai bên đụng mặt, Trương Vi Vi còn chưa nói gì, Triệu thị đã cao giọng, về mặt tức giận quát to với nàng.

"Ta đã sớm biết ngươi là phụ nhân lòng dạ hiểm độc, châm ngòi để con ta không đến phía trước bái đường, còn nói là khuê nữ Tri phủ, ha! Ngay cả bốn phận của nữ nhân đều không rõ, ghen tỵ lại không cho phu quân nạp thiếp, để một ngày ta đến gặp thân gia, ta muốn hỏi cho tốt gia giáo dạy như thế nào!"

Toàn bộ tâm tư của Trương Vi Vi đều đặt trên người con trai, không muốn để ý tới bà bà rổng to như người điên kia, nàng nhìn xuống tức giận, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Bồ Ngự Đình một cái, dùng ánh mắt nói cho hắn - Đây chính là phiên toái ngươi tìm đến, ngươi tự mình xử lý cho tốt.

Nàng sẽ không trực tiếp nổi giận, bởi vì như vậy không chiếm được chỗ tốt, cũng sẽ chỉ lưu lại ấn tượng xấu trong lòng trượng phu, nhưng mà nàng sẽ không ngốc ngoan ngoan nghe mắng.

Bồ Ngự Đình sớm biết mẫu thân cùng thê tử không hợp, lại không nghĩ rằng nàng luôn phải nghe những từ ngữ ô nhục như vậy, ánh mắt hắn trầm xuống, hắn lại nghĩ đến những bí mật mình nghe được, sau khi nhìn nàng một cái, kéo mẫu tử hai người ra sau lưng, cũng ngăn cản lại cánh tay đánh tới.

Nếu chân tướng đã biết rõ những công ơn dưỡng dục không còn, hắn hôm nay, làm việc tất nhiên sẽ không còn vương bận gì, cũng biết thật sự thì hắn nên bảo vệ người nào.

Lựa chọn của hắn chỉ có một.

"Mẫu thân, Vi Vi là thê tử của ta, cũng nào nữ chủ nhân trong phủ, ngài làm như vậy là không thỏa đáng rồi."

Triệu thị từ trước đến nay quen được nịnh hót, đâu thể chịu được có người phản kháng lại bà ta, càng không phải nói đến đối tượng là đứa con lớn từ trước đến giờ bà vẫn cho là dễ bắt nạt, bà ta tức giận giậm chân, về mặt có chút hung dữ, ngón tay thiếu chút nữa là cào vào mặt hắn.

"Ngươi bị con hồ ly kia bỏ bùa mê, lại dám nói lời bất kính như vậy, nữ chủ nhân trong phủ này ngoài lão nương ta gia còn có thể là ai? Bộ dạng nàng ta như vậy mà cũng xứng sao?"

Bồ Ngự Đình cười lạnh, nhìn bóng dáng màu đỏ đi theo mẫu thân, hỏi ngược lại, "Trong phủ này không phải do Vi Vi chủ quản, chẳng lẽ muốn để cho một tiểu thiếp tới làm sao? Vậy thì đúng là không lên được sảnh đường rồi."

Thẩm Tuệ Tâm không nghĩ tới vừa đến liền nghe thấy một câu như vậy, gương mặt nhỏ nhắn bên dưới lớp trang điểm hiện lên sự âm ngoan, ánh mắt oán độc từng thẳng về phía Trương Vi Vi đang đỡ con.

"Cái gì mà không lên được sảnh đường? Được lắm! Ngươi đây là mắng cả ta đi?! Đồ ranh con, bạch nhãn lang, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước ta nên bóp chết ngươi đi, đỡ phải làm ta tức chết!" Triệu thị không biết xấu hổ gào to, một bên còn dùng ánh mắt nhìn về phía Bồ Ngự Đình, chờ hắn giống thường ngày chủ động nhận sai, bà dễ dàng nắm được hắn và Trương Vi Vi trong tay.

Chỉ tiếc, lần này bà đem tất cả những gì có thể mắng ra mắng hết, Bồ Ngự Đình vẫn lạnh nhạt như cũ, không nhận lỗi với bà.

Thái độ của hắn như vậy khiến Triệu thị ngấy cả người, tức giận đến không nói lên lời, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn hắn, giống như muốn ăn thịt hắn.

Thẩm Tuệ Tâm thấy tình thế không đúng, vội vàng bày ra biểu tình khiến trách, con ngươi trong tròng giống như đang đau lòng.

"Biểu ca, sao huynh có thể nói cô như vậy, cô nghe huynh nói như vậy, đau lòng biết bao nhiêu!"

Bộ dạng nàng ta không hề giống với một nữ nhân nông gia, gương mặt trái xoan trắng mịn, đôi lông mày mảnh cùng với đôi mắt sáng, về mặt khê nù xuống, liền khiến người khác yêu thương, lại thêm câu nói như vậy, nếu không phải là nàng ta tự mình nói, chỉ sợ Bồ Ngự Đình cũng sẽ giống những người khác, tưởng rằng người nào bắt nạt nàng ta.

Nhưng mà, một chiêu dùng lâu cũng sẽ bị nhìn thấu, hiện giờ cũng là một người gương mặt như vậy nói ra, trong mắt lại đầy toan tính, trong lòng hắn cảm thấy phiền chán.

Trước kia hắn cho rằng chuyện hậu viện đều là chuyện của nữ nhân, cũng không quan tâm nhiều, bây giờ nghĩ lại, nét bút hồng lớn nhất của hắn kiếp trước, có lẽ là không nhìn rõ tâm tư của những nữ nhân này.

Triệu thị thấy có người giúp bà ta nói chuyện, cũng co được dãn được không chủi âm lên nữ, ngược lại dùng ánh mắt ác độc nhìn vợ chồng con lớn, oán hận nói, "Cũng chỉ có Tuệ Tâm tri kỷ hiểu được ủy khuất của ta, ủng hộ tâm tư mấy năm nay của ta, hừ! Ngươi ta có tiền lại cưới con gái của Tri phủ, vậy nên lão bất tử ta đây thì tính là cái gì! Nhưng mà đáng thương cho con đứa bé ngoan, vốn là để con làm thiếp đã là ủy khuất, ngày hôm nay lại gây ra

phong ba lớn đến như vậy, còn phiền toái đến Húc nhi thay người ngoài đó đi báo đường."

Bố Ngự Đình biết rõ mỗi câu của mẫu thân đều là nhắm vào mình, trên mặt lại không có biểu hiện gì, nhưng mà nghe thấy có người thay hán bá đường, hán như cười như không nhìn Thẩm Tuệ Tâm nói: "Thì ra biểu muội Thẩm gia đã cùng Húc đệ bá đường? Vậy không là vừa vặn sao, dù sao hôm nay nắng vào là thiếp, cũng không chú ý nhiều, từ từ rồi để Húc đệ nhận người về viện đi! Ngày hôm nay là ngày lành, cũng không thể uống phỉ."

Triệu thị vừa nghe muốn thấy muốn đem Thẩm Tuệ Tâm ném vào làm thiếp cho con trai mình, lập tức lớn tiếng phản đối, "Không được! Con ta vừa mới cưới vợ, sao có thể..." Triệu thị nói được một nửa, nhớ tới Thẩm Tuệ Tâm còn đang ở bên cạnh, sắc mặt biến xanh, vội vàng sửa chữa, "Đây là thiếp người nói muốn nạp, người hiện giờ lại chuyển cho đệ đệ người, người có âm mưu gì?! Người là ca ca, không có chút chột dạ nào sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2-2

Bố Ngự Đình cười lạnh, "Thê tử của con vừa mới sinh hài tử, mẫu thân không cần phải đưa người tới viện của ta, nói là lo lắng con nổi dỗi của con không nhiều, Húc đệ thành thân đã hơn nửa năm mà chưa thấy có tin tức gì, không phải là cần lo hơn con sao? Con đây là thông cảm cho tấm lòng của mẫu thân mà!"

Những lời hán vừa nói khiến cho Triệu thị tức đến đau tim, sắc mặt Thẩm Tuệ tâm càng thêm trắng bệch, bộ dạng của hai người đó vừa tức vừa giận lại không nói ra lời, Trương Vi Vi chỉ cảm thấy buồn cười.

Nàng quả thật không nghĩ tới, trượng phu ngày thường không hay mở miệng nói, mở miệng ra liền có thể tức chết người!

Nhưng mà, đừng nói nàng trước kia chưa từng thấy hán mồm miệng sắc bén như vậy, từ sau khi nàng sống lại, khi gặp lại Bố Ngự Đình lần đầu tiên, nàng liền cảm thấy hán có gì đó không giống, nàng sống lại mang theo hiệu ứng bướm lớn như vậy sao?

Sắc mặt Triệu thị lại thay đổi, thật lâu mới mở miệng nói cái gì đó, Trương Vi Vi cũng không muốn nghe các nàng nhiều lời, ôm nhi tử từ sau lưng Bố Ngự Đình đi ra, không thèm nhìn đến bà cùng Thẩm Tuệ Tâm một cái, liền đi về phía sân viện của mình.

Bà không đối phó được nhi tử, chẳng lẽ còn không giáo huấn được đứa con dâu này? Trong lòng Triệu thị tức giận nghĩ, cũng không quản tới nàng đang ôm hài tử, trực tiếp nhào về phía nàng.

Trương Vi Vi ôm hài tử trong tay, nhưng cũng đều phòng hai người kia, Triệu thị vừa động, nàng lập tức tinh táo tránh sang một bên, ngược lại Triệu thị không dừng được, liền trực tiếp ngã trên mặt đất, ngay cả Thẩm Tuệ Tâm vốn xem náo nhiệt cũng bị liên lụy ngã sấp xuống.

Trương Vi Vi tuyệt đối không đồng tình với hai nữ nhân trước mắt này, chỉ nhàn nhạt nói: "Người tới! Lão phu nhân đứng không vững, xem ra là mệt mỏi, còn không nhanh chóng đưa lão phu nhân về phòng."

"Người là đồ ác phụ!" Triệu thị một bên kêu người đỡ dậy, một bên tóc tai tán loạn trừng mắt nhìn nàng, trong mắt sắp phát ra lửa, "Ta muốn bảo con ta bỏ người!"

Trương Vi Vi nhìn bà, vẻ mặt trào phúng, "Lão phu nhân, không phải là bà nghĩ rằng tôi hiếm lạ lắm sao? Hừ thì hừ, bản cô nương chờ!"

Triệu thị nói xong câu đó, trong lòng vô cùng vui sướng chờ nàng cầu xin tha thứ, lại không ngờ rằng Trương Vi Vi có thể nói ra lời như vậy, khiến cho bà tức giận, trực tiếp trừng Bố Ngự Đình.

"Người có nghe thấy không, nàng cũng không hiếm lạ khi làm con dâu nhà chúng ta, người còn không nhanh chóng viết hủ thư cho nàng ta, để xem nàng ta quay về đâu! Ta muốn nhìn xem hiện tại không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, nàng ta còn có thể đi đến chỗ nào!"

Bố Ngự Đình không nghĩ tới mới nói vài câu, các nàng lại có thể âm ỉ đến muốn viết hủ thư, đối với Triệu Thị chi hay gây sự hán khó có thể chấp nhận, về mặt hán không vui khuyên bảo: "Cũng không phải việc gì lớn, hà tất phải làm lớn chuyện lên, để cho người khác biết, không phải là thành chuyện cười sao?"

Triệu thị đầu quan tâm tới có thành chuyện cười hay không, hung tợn trừng mắt nhìn Trương Vi Vi, mắt nhỏ nhử lại, tràn đầy hung quang. "Người đừng nhiều lời vô ích nữa, tóm lại cái nhà này có nàng không có ta, có ta không có nàng!"

Trương Vi Vi vừa nghe xong, lập tức cười lạnh, nhìn về phía Bố Ngự Đình, xem hán xử lý như thế nào.

Chuyện này cũng không phải do nàng muốn nhào, sau khi nàng sống lại, nàng chỉ muốn sống cho tốt, không có ý định khiến chuyện trở nên khó coi như thế này, nhưng mà lão phu nhân muốn tìm phiền toái, nàng cũng không thể thoái nhượng, đành phải phụng bồi.

Nếu là trước kia thì tất nhiên nàng không dám, chẳng qua là đời này....nàng đã chết một lần, còn sợ các nàng hay sao?

Bố Ngự Đình nhìn đường mẫu nhất quyết tha, trong lòng càng thêm phiền chán, vốn là hần tính toán giữ nguyên như trước, tìm hiểu tin tức của thân sinh, nhưng mà bà ấy lại muốn bức vợ con hần rời đi...Cái này sao có thể được?!

Trong nháy mắt, hần đã có quyết định, khi Triệu thị đang đắc ý, hần chậm rãi nói: "Một khi đã như vậy thì mẫu thân trước hết quay về phòng đi, ta và Vi Vi thu dọn một chuyến rồi sẽ mang hài tử rời đi."

Hần vừa dứt lời, mọi người nhất thời đều không phản ứng kịp, tất cả đều im lặng.

Triệu thị cùng Thẩm Tuệ Tâm là u mê, không phải nên là nữ gia cảm hưu thư rồi phủ, sao lại biến thành vợ chồng hai người muốn dẫn hài tử cùng nhau rời đi?

Trương Vi Vi cũng không dám tin, sao nàng sống lại chưa lâu, thế giới này lại thay đổi lớn như vậy?

Từ trước đến nay lấy mẹ là trời, hoàn toàn không để ý tới hậu viện, vì sao Bố Ngự Đình đột nhiên lại không chút do dự đứng về phía nàng, thậm chí cả liên gia cũng không cần tới, nói là muốn thu dọn hành lý cùng nàng xuất phủ sao?

Là do hần thay đổi, hay là do nàng sống lại thế giới này đã thay đổi?

Trương Vi Vi bỗng nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng, ngoài trừ ôm chặt con trai trong tay, trong lúc này trong lòng nàng chỉ cảm thấy hoang mang, giống như lúc vừa mới xuyên qua,

Về mặt ngây ngốc của nàng toàn bộ rơi vào trong mắt Bố Ngự Đình, ánh mắt hần trầm xuống, trông lòng tràn ngập sự đau lòng.

Quả nhiên trước đây là do hần thất trách, chưa từng nghĩ cho nàng, chỉ mới nói thay nàng vài câu đã khiến cho nàng lộ ra vẻ mặt không thể tin được như vậy.

Hần chủ động ôm lấy vai nàng, thấp giọng ôn nhu nói với nàng: "Chúng ta đi thôi."

Hần thỉnh linh làm ra những hành động thân thiết như vậy khiến cho nàng có chút kích động ngẩng đầu nhìn hần, tầm mắt hai người giao nhau trong không trung, trong mắt hần là sự ôn nhu nhân nhật, khiến cho dần bình tĩnh lại, tâm trạng bàng hoàng cũng dần nhặt đi.

Nàng không nói gì, chỉ là cười nhẹ với hần, hai má đỏ lên càng làm tăng lên vài phần quyến rũ.

Bố Ngự Đình đặt tất cả biến hóa của nàng vào trong mắt, thỏa mãn cười nhẹ, dẫn nàng đi về viện của mình.

Hành động ôn nhu của bọn họ giống như đặt tất cả mọi người ở bên ngoài, mọi người đều lẳng lặng nhìn, không dám lên tiếng, mãi đến khi hai người đi xa, Triệu thị mới nhịn không được mắng một tiếng bảo nha hoàn đưa bà về phòng, chỉ còn lại mình Thẩm Tuệ Tâm về mặt oán độc nhìn về phía bọn họ rời đi, thật lâu không thu lại ánh mắt.

Việc ngày hôm nay chưa kết thúc đây, cuối cùng ai khóc ai cười, cứ chờ mà xem!

Nam nhân mà Thẩm Tuệ Tâm nàng để ý, sẽ không dễ dàng buông tay như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hần Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-3

Ngay từ đầu Trương Vi Vi còn tưởng rằng tướng công mình nói muốn chuyển ra khỏi phủ chỉ là thủ đoạn uy hiếp, mãi đến mười ngày sau nàng lên xe cùng với một đồng hồm xiềng đi đến nhà mới, nàng mới không thể không tin Bố Ngự Đình nói thật.

Chẳng là hần hành động lớn như vậy, ngược lại khiến cho nàng lại có chút không chắc chắn.

Tính cách của một người không thể đột nhiên thay đổi lớn như vậy, mấy ngày nay nàng sắp xếp lại mọi chuyện, hình như từ lúc nạp thiếp đã có sự thay đổi, toàn bộ đều trở nên không giống, khiến cho nàng không nhịn được hoài nghi có phải hần cũng là xuyên không.

Chính nàng vừa là xuyên không vừa là trùng sinh, nên đối với một người đột nhiên thay đổi tính cách lại càng hay chú ý tới, ngày nàng sống lại, xảy ra quá nhiều chuyện nhất thời không thể suy nghĩ nhiều, nhưng càng ngày càng không đúng, mỗi lần nhìn thấy hần, nàng nhịn không được nhìn hần lâu hơn, chính là muốn biết, Bố Ngự Đình hiện tại và Bố Ngự Đình nàng biết rốt cuộc có phải là một người hay không.

Nếu nói không phải, nhưng nhìn hần xử lý gọn gàng ngăn nắp rất nhiều chuyện, người bên trong phủ và người ngoài phủ đều không có người nào nhìn ra sự khác biệt, nhưng muốn nói đến điều khác lạ là thái độ của hần đối với đám người Triệu thị, lạnh nhạt hơn rất nhiều...

Trương Vi Vi càng nghĩ càng không hiểu được, cuối cùng chỉ có thể vừa ăn điểm tâm, một bên vụng trộm nhìn hần, muốn từ trên người hần tìm ra dấu vết, muốn xác định suy nghĩ của nàng là đúng.

Bố Ngự Đình là người rất miễn cưỡng, đã sớm phát hiện ra nàng một mực vụng trộm đánh giá hần, chẳng qua là hần muốn biết rốt cuộc nàng đang nhìn cái gì nên mới giả vờ không biết thôi.

Lúc này hần mới xử lý công việc được hơn nửa, lại vừa vụng trộm được ánh mắt vụng trộm đánh giá mình, hần mỉm cười nhìn nàng, một tay lau đi mảnh vụn điểm tâm dính bên môi nàng, hỏi nàng: "Từ trên mặt ta nhìn ra cái gì chưa?"

Trương Vi Vi nhìn lên bị người ta bắt được có chút khốn quẫn, vừa nghe thấy hần hỏi, nhẹn không được cảm thấy căng thẳng trong lòng, cười gượng. "À...Ta có nhìn cái gì sao? Chẳng qua là vừa vụng...thuận tiện..." Vừa nói, ánh mắt của nàng nhẹn không được chuyển đi.

Không có cách nào khác, sống đến ba đời, nàng vẫn không học được kỹ xảo trạch đấu cao thâm, cái gì mà ngoài cười trong không cười, hoặc là mỉm cười che dấu ánh mắt tính kế, đối với nàng mà nói quá khó khăn.

Không nói cái khác, hiện tại chẳng qua là nàng muốn che dấu tâm tư bản thân mà cũng chột dạ không nói được.

"Thuận tiện? Hừm?"

Bố Ngự Đình không để cho nha hoàn tiến vào xe ngựa hầu hạ hai người, con trai cũng để cho nha hoàn ôm đi chăm sóc, giờ phút thật sự không có gì gò bó, hần trực tiếp kéo nàng ôm vào lòng, nâng cằm nàng lên, dùng cằm mình cọ nhẹ vào mặt nàng.

Cảm thấy vừa đau vừa ngứa, khiến cho Trương Vi Vi nhẹn không được đẩy hần ra, "Chàng...Đừng như vậy! Ta không quen!"

Bố Ngự Đình thấy mặt nàng một mảng đỏ, cũng không biết là do đỏ mặt, hay là vì hần vừa mới dùng râu cọ.

"Không quen? Chúng ta là phu thê, ngay cả con cũng đã có, nàng sao còn có thể không quen?" Hần cười nhẹ trêu chọc.

Nghe vậy, nàng lập tức nhớ đến chuyện xưa, mạnh mẽ đẩy hần ra, tức giận trả lời: "Những lời này của đại gia nói cũng thật là tốt, ta sao có thể không quen! Thành thân ba ngày, chỉ gặp đúng một lần đêm động phòng, thành thân một tháng, ta buổi sáng phụng dưỡng cha mẹ chồng, lại còn phải chăm sóc tiểu cô tiểu thúc, bất kể là quần áo hay ăn uống đều là do ta làm, rất giống trong nhà không có hạ nhân, mà chàng ở bên ngoài có việc, hơn nửa tháng không về nhà, ngay cả ngày lại mặt cũng chỉ có một mình ta về, không công khiến cho người nhà ta thành chuyện cười. Sau này sau khi có thai, phần lớn thời gian chàng ở bên ngoài buôn bán, thời điểm hai chúng ta chân chính ngồi xuống nói chuyện, từ ngày lập gia đình đến giờ, có lẽ không đến 30 ngày đi! Như vậy muốn ta quen cái gì!"

Trương Vi Vi rất muốn nhân nhượng kể ra, nhưng mà nghĩ đến những lúc hần không có mặt, những người nhà của hần bắt nạt nàng như thế nào, khiến cho nàng không thể giữ được bình tĩnh.

Nàng lại không hiểu, nhà mẹ đẻ của nàng quả thật là bởi vì tranh chấp quan trường, rời khỏi châu phủ phồn hoa đến một nơi hẻo lánh, nhưng cũng không phải là chết hết, nhưng mà Bố gia trên dưới lại coi như nàng từ nay về sau chỉ có thể dựa vào bọn họ mà sống, luôn xem thường nàng, đối với nàng luôn là lời nói lạnh lùng, cũng là đời trước nàng không tự tin, luôn sống cẩn thận, còn tưởng rằng chỉ cần lấy lòng bọn họ sẽ có hồi báo, mới có thể tùy ý để bọn họ bắt nạt.

Nhắc tới cũng là bởi vì nàng không có một chút tiền vốn để dựa dẫm, trong nhà vì chuyện của phụ thân đã tốn hơn nửa gia sản, người một nhà mặc dù vẫn ở trong nhà lớn, nhưng mỗi ngày chỉ có thể ăn cháo dưa muối, phụ thân cũng chỉ có thể gả cho nàng cho thương gia, dùng sinh lễ mới có thể thuận lợi đưa cả nhà rời khỏi chỗ đó.

Nhưng trong nhà những gì có thể bán đều đã bán, ngay cả đồ cưới của nàng sớm đã chuẩn bị tốt cũng bị lấy đi không ít, cho dù đem sinh lễ bỏ sung không ít vào đồ cưới của nàng thì cũng chỉ tốt hơn nhà bình thường một chút.

Chẳng qua là lý do không tự tin cũng không thể gánh toàn bộ, Bố Ngự Đình trước mặt cũng phải gánh phần nửa trách nhiệm chứ? Khi nàng ở hiện đại, ngay cả một người bạn trai cũng không có, xuyên đến đây chưa được bao lâu thì liền gả đi, kết quả nhà chồng không dễ chọc, lão công lại lạnh nhạt, vẫn luôn không nhìn thấy người, nàng sao có thể an tâm sống?

Bố Ngự Đình bình tĩnh nhìn nàng, nghe nàng nói xong những lời trào phúng, đây là lần đầu tiên hần biết nàng không phải không có cá tính, mà là hần chưa từng chân chính biết đến.

"Nàng oán ta." Hần cực kỳ khẳng định nói.

Trương Vi Vi buồn cười nhìn hần, thở dài một cái, như muốn đem tất cả những khí bần tích lũy trong người thở ra.

"À! Oán? Không, ta không oán, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, dù sao những chuyện đó đều đã qua, hiện giờ nói một chút thôi, đại gia chàng cũng đừng trách ta dùng những việc nhỏ nhặt này trì hoãn thời gian của chàng là được."

Đời trước nàng có oán, nhưng oán thì được ích lợi gì? Ngày ngày vẫn trôi qua, nói ra thì nàng vẫn tức giận, nhưng mà nếu nói là oán hận thì cũng không phải.

Nếu như lấy thời gian để oán hận những người không quan trọng, vậy thì cả đời nàng có gì là vui vẻ? Cho nên nàng không oán, nhưng mà muốn nói ra một phen, biểu đạt những điều mà đời trước nàng không thể nói ra mà thôi.

Trong lòng Bồ Ngự Đình có chút rầu rĩ, hẳn biết, nếu nói là đau lòng, không bằng nói là áy náy thì đúng hơn.

Hắn quả thật chưa từng để hậu viện vào đầu, chỉ cảm thấy nữ nhân chỉ có thể ầm ĩ vài chuyện, chẳng qua là mấy chuyện lông gà vò tỏi, ầm ĩ vài câu là thôi, thật sự không cần tốn nhiều tâm tư chú ý.

Cũng bởi vì vậy, đời trước hắn không quan tâm rất nhiều chuyện, nàng vài lần nhắc nhở hắn ngược lại khiến hắn không vui phẩy tay áo rời đi, thậm chí còn cho nàng không có việc gì làm nên kiếm chuyện, nhiều loạn gia đình, cuối cùng là để nàng đến biệt viện ở, đến chết cũng không gặp lại nàng một lần nào.

Ngay từ đầu là hắn không muốn gặp, về sau nàng cũng không nguyện gặp hắn nữa.

Nghĩ đến khi đó, nàng đối với hắn không chỉ là trong lòng có oán, mà là vô cùng thất vọng thôi!

"Là sai lầm của ta..." Bồ Ngự Đình thấp giọng nói giải thích. "Sau này, chúng ta cùng nhau sống tốt đi!"

Nếu là đời trước, nghe hắn nói như vậy Trương Vi Vi nhất định sẽ kích động khóc nức nở, nhưng mà hiện giờ, nàng chỉ có một suy nghĩ trong đầu - nam nhân thật sự là một loại sinh vật thiếu dạy dỗ!

Trước kia nàng coi hắn như tổ tông mà cung phụng, khắp nơi đều nhớ đến hắn, hắn dậy sớm, nàng còn dậy sớm hơn hắn, làm một hiền thê chuẩn bị đồ cho hắn, chỉ kém không học theo quảng cáo, quý xuống đi tát đi giày cho hắn, thời tiết lạnh, mặc kệ là bên trong hay bên ngoài, xiêm y chỉ hận không thể cho chính mình may toàn bộ, lại còn canh nóng nước ấm hầu hạ, chỉ sợ có chỗ không tốt.

Thậm chí những chuyện nhà không vui, người nhà hắn đối với nàng có bao nhiêu ác ý, nàng gần như một chữ cũng không nói, nhiều lắm thì chỉ nói hắn đề phòng một chút, đừng để gia sản bị người trong nhà chuyển đi, ngay cả khi sức khỏe của nàng không tốt, còn hết sức khuyên hắn đến phòng tiểu thiếp ngủ.

Có đôi khi nàng cũng nhịn không được mà nghĩ, khi đó nàng sao có thể tiện đến như vậy?

Quan trọng hơn là, nàng khiến cho chính mình trở thành nô lệ nghiêm trọng như vậy, đại gia hắn vẫn là về mặt không quan tâm, đừng nói là xin lỗi, ngay cả một lời hay cũng không có.

Cũng có lúc thương tâm, nhưng mà chỉ cần hắn ngẫu nhiên mềm giọng vài câu, có lẽ chỉ là đơn giản ân cần hỏi thăm, nàng liền cảm thấy mình được yêu thương, lại có năng lượng đầy đủ tiếp tục cố gắng làm hiền thê.

Trí nhớ trước khi xuyên không nàng chỉ còn nhớ mơ hồ, chỉ nhớ được một câu - gặp được hắn, nàng trở nên vô cùng nhỏ bé, nhỏ như một hạt bụi. Nhưng trong lòng nàng lại là vui mừng, nở hoa từ trong bụi bặm.

Trương Ái Linh nói những lời này, giống như tình yêu đời trước của nàng.

Mà bây giờ ngẫm lại, đời trước nàng thật là ngu, nếu yêu một người yêu đến không yêu chính bản thân mình, thì có người nào sẽ yêu lại nàng?

"Đại gia, chàng sao có thể sai được? Chàng nói những lời này đúng là ngại chết ta rồi." Trương Vi Vi nhàn nhạt cười, hoàn toàn không chú ý tới hốc mắt chính mình đã phỉếm hồng.

Bồ Ngự Đình cũng biết bất mãn trong lòng nàng sẽ không vì hắn giải thích một hai câu liền tiêu tan, nghe nàng nghĩ một đằng nói một nẻo, lại nhìn hốc mắt phỉếm hồng của nàng, thương tiếc trong lòng hắn lại càng sâu, hạ quyết tâm về sai nhất định sẽ bồi thường nàng thật tốt.

"Ta biết hiện giờ ta nói gì nàng cũng không tin, về sau hay chờ xem." Hắn lại bá đạo ôm lấy nàng, khi nàng còn chưa kịp hồi phục tinh thần, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, rồi rời đi, lại cố ý liếm tai nàng một cái.

"Còn cái này... Vẫn là sớm thành thói quen thì tốt hơn."

Nói xong, hắn buông nàng ra, cầm lấy sổ sách bên cạnh bắt đầu đọc, về mặt tự nhiên giống như vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì.

Trương Vi Vi sững sờ trừng mắt nhìn hắn, tay nhịn không được sờ lên bên tai mới bị liếm, mặt đỏ bừng, ánh mắt từ kinh ngạc chuyển thành thẹn quá hóa giận.

"Người người người..." Nàng nói cả buổi, lại không thể nói đầy đủ một câu, lúc này nàng hận chết mình sau khi xuyên không vì để làm một hiền thê tận lực luyện ra về đoan trang, hại nàng lúc này một câu ngoan độc đều không mắng ra được.

Bồ Ngự Đình quay đầu nhìn nàng, lộ ra vẻ mặt hứng thú ý cười, thích thú hưởng thụ lạc thú đùa giỡn thê tử của mình.

A! Thì ra chuyện khuê phòng cũng thật thú vị, không phải sao?

Đích đến của bọn họ là tòa nhà Bồ Ngự Đình đặc biệt mua để tiếp khách, bởi vì vừa mới mua, lại không có người ở, sai khi để cho người làm thu dọn

đơn giản một chút, hẳn liền mang theo vợ con trực tiếp đến ở.

Khác với tòa nhà cũ, bố trí của ngôi nhà này, mặc kệ là nhìn từ góc độ nào, đều có một phong cách riêng, phong nhã không tầm thường.

Sau khi vào cửa có thể thấy đình đài lầu các là không cần phải nói, bên trong hồ nhỏ còn có một chiếc thuyền nhỏ, bốn phía còn có hoa sen đã tàn, không khó tưởng tượng nếu là chính hạ, trên thuyền du hồ, bàn tay trắng nõn nghịch nước, cảnh đó rất hài hòa.

Trương Vi Vi càng đi, càng vừa lòng với tòa nhà này, sự tức giận đối với hắn cũng bởi vì cảnh đẹp khắp nơi đánh tan không ít, hơn nữa khi đến chủ viện, nàng lại càng thêm kinh diễm, đường vào viện được trải đá, hai bên là một loại các loài hoa, phía sau lại trồng không ít hoa la đơn, đình hương, mẫu đơn, các loại khác nhau, nhìn có vẻ u tĩnh lại mang theo sự náo nhiệt, không chỉ có nàng, dù là nha hoàn đi theo cũng nhìn không rời mắt.

Tuy nói nàng là thiên kim trị phủ, nhưng mà cũng chưa từng ở sân viện nào được làm tỉ mỉ như vậy, nhìn nơi tĩnh xảo lại không xa hoa lãng phí, so với tòa nhà cũ thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Trương Vi Vi vừa đi vừa nghĩ, nhìn tòa nhà, nàng có thể đại nhân đại lượng không đi so đo với chuyện ở trong xe nữa.

Tuy rằng hắn nói sẽ hảo hảo ở cạnh nàng, nghe xong trong lòng nàng rất cao hứng, nhưng cao hứng là cao hứng, nàng cũng không ngốc mà khinh địch cứ như vậy mà tin tưởng.

Tục ngữ có câu, nam nhân nói mà có thể tin, heo mẹ cũng có thể treo cây ròi.

Trong đầu Trương Vi Vi suy nghĩ như vậy, nhưng khóe miệng tươi cười lại không biến mất, mãi đến khi nàng tiến vào "Linh Lung các", nhìn thấy ba nữ nhân trong sân, trong nháy mắt nụ cười của nàng cứng lại.

Thẩm Tuệ Tâm mặc y phục hồng nhạt, mềm mại đứng đó, phía sau là hai nữ nhân trang điểm nồng đậm, vừa thấy nàng tiến vào, ba người đồng thời hành lễ.

"Phu nhân, lão phu nhân nói người cùng đại gia chuyển ra nhất định thiếu người hầu hạ, đặc biệt bảo ta dẫn theo hai người đều cùng hầu hạ đại gia." Thẩm Tuệ Tâm thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, lấy danh nghĩa Triệu thị, cho rằng Trương Vi Vi không thể phản đối. Khóe miệng Thẩm Tuệ Tâm khẽ nhếch, giống như nụ cười của người chiến thắng.

Bọn họ muốn bỏ lại nàng, nàng cứ không theo ý nguyện của bọn họ, chỉ cần đại gia vẫn nghe lời lão phu nhân mà nói, chính thể Trương Vi Vi này, dù là mất hứng cũng không thể đuổi nàng ra ngoài.

Tâm trạng vui vẻ của Trương Vi Vi, trong nháy mắt nhìn thấy Thẩm Tuệ Tâm tất cả đều tan biến, nàng lạnh lùng cười, nhìn người trước mắt như đóa sen trắng, trong nội tâm lại đầy nước bùn, thu lại ánh mắt kinh ngạc, để nha hoàn đỡ tay, từ từ tiêu sái đến trước mặt Thẩm Tuệ Tâm.

Trương Vi Vi ngạo mạn liếc xáo nàng ta, hơi nhếch miệng, nhẹ giọng nói: "Thẩm Tuệ Tâm, ngươi cho rằng chỉ cần giống như con gián đập không chết dán lấy Bồ Ngự Đình, chàng sẽ yêu ngươi sao, sẽ khiến cho lòng ta khó chịu sao? Vậy ngươi sai lầm rồi, với ta mà nói, sự quán quít làm phiền của ngươi không chỉ khiến ta cảm thấy ghê tởm, khiến ta càng muốn bóp chết giống như đập chết con gián, hung hăng khiến cho ngươi biến mất thì thôi."

Đối với Bồ Ngự Đình nàng không có oán hận, nhưng đối với nữ nhân này, nàng nửa điểm cũng sẽ không mềm lòng, một người xen giữa hôn nhân của người khác, tiêu tam mang lòng gây rối, khí thế ngược lại rất lớn, nhưng nàng cũng sẽ không để nàng ta có cơ hội cười lên đầu nàng.

Thẩm Tuệ Tâm bị lời nàng nói dọa nhảy dựng lên, sắc mặt hơi tái, lại vẫn giả bộ trấn tĩnh nhìn lại nàng, "Ta quả thật là lão phu nhân đưa tới, nếu là có chuyện gì, ngươi tuyệt đối phải cho một công đạo." Nàng ta nói xong, giống như là để cho chính mình có một chút tự tin.

Trương Vi Vi nở nụ cười, cười ông trời của nàng, cũng cười chính mình lúc trước vậy mà không ứng phó được một nữ nhân như thế này.

Nàng thu lại ý cười, ánh mắt lạnh lùng đảo qua hai nữ nhân sau lưng Thẩm Tuệ Tâm, giọng nói như là tiếng vọng địa ngục, "Yên tâm đi, nếu ngươi thật sự không may gặp chuyện, cảnh ta bị lão phu nhân trách phạt, ngươi cũng không nhìn thấy được nữa rồi."

Nàng nói rất thông tha, vừa vặn nhìn thấy rõ ràng thường thức gương mặt biến sắc của ba nữ nhân, trong lòng nhin không được cảm thấy sáng khoái.

Ha ha! Trận chiến chính thất cùng tiêu tam không biết xấu hổ, xem ra là nàng dẫn trước thắng lợi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-1

Bồ Ngự Đình chuyển đến nhà mới, còn chưa kịp vào phòng nghỉ một chút, quân sự đã đến báo tin, khiến hắn phải bỏ hết lại, trực tiếp bảo quân sự triệu tập người đến họp tại thư phòng.

"Người nói là hiện giờ đã có người bắt đầu tập hợp lương thảo chuyển đến Tây Bắc rồi sao?" Hân ngồi ở vị trí chủ vị, hai mắt khép hờ, hai tay đặt trên bụng, giống như đang suy nghĩ.

Đại quân gia nhẹ giọng bẩm báo nói: "Đúng vậy, phía dưới mọi người cảm thấy lần thu lương này có liên quan đến việc Tây Bắc mưa lớn, lần này giá lương chắc hẳn sẽ có dao động, cho nên đã bắt đầu có hành động tích trữ lương, lần này chúng ta nên làm gì để bắt kịp?"

Trăng có lúc tròn lúc khuyết, mọi nơi cũng không phải lúc nào cũng mưa thuận gió hòa, trong vòng một năm có đủ các nguyên nhân do thiên tai do con người, dẫn đến giá thị trường có nhiều lần lên xuống.

Bố Ngự Đình thân là người đứng đầu hành hội ba tỉnh phía Nam, trước kia cũng là dựa vào ánh mắt tinh chuẩn nắm bắt được thời cơ, mua thấp bán cao, tích lũy vốn.

Cơ hội giống như vậy, chỉ cần là thương gia có chút thực lực đều sẽ không bỏ qua, nhưng thương hành giống như hân lại không nhất định mỗi lần đều ra tay, dù sao đôi khi lũng đoạn thị trường cũng không phải chuyện tốt.

Lần này chuyện ở Tây Bắc chẳng những có rất nhiều người chờ đợi, dưới tay hân không ít quân sự nghĩ đến nhưng không chắc chắn, cho nên mới vội vàng nói cho hân để hân quyết định.

Hân đời trước, lấy kinh nghiệm phán đoán đây chẳng qua là một cơn mưa lớn bất ngờ, tuy nói không hề thiếu lương mất mùa, nhưng chờ mấy ngày qua, giá lương vẫn có thể quay về bình thường, cho nên ngay từ đầu không tham dự trận thu lương này, không ngờ trận mưa này, mới đầu quả thật chỉ mưa 3, 4 hôm là ngừng, về sau ngày càng âm u nhiều mây, cũng khiến tất cả mọi người cho rằng thời tiết ngày càng ngày càng lạnh, mưa cũng sẽ không rơi nữa, sau đó lại mưa phũ phàng nửa tháng, tiếp theo trong một đêm, mưa lớn như đổ chậu, liên tiếp mưa hơn nửa tháng.

Mưa rơi hơn nửa tháng, khiến cho giá lương trong nháy mắt bị kéo lên, lúc này không chỉ có những hiệu buôn nhỏ thu lương, ngay cả đại thương gia như Bố Ngự Đình cũng bắt đầu tham dự.

Mà giá lương đồng thời tăng vọt, lũ lụt ở Tây Bắc lại càng nghiêm trọng hơn, không chỉ là giá lương, ngay là được liệu cũng đồ dùng cần thiết đều tăng giá, Bố Ngự Đình từ lúc theo thương đến giờ chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy, mọi người giống như điên lên từ tích trữ, qua tay, khiến cho hân cảm thấy bất an, chỉ có thể nhắc nhở yêu cầu chính mình thân cận tốt cùng với thương gia và thủ hạ hành hội, vào thời điểm giá cả không sai biệt làm liền rời tay.

Cũng may là hân làm như vậy, về sau mới không phải chịu tai họa ngập đầu.

Lũ lụt này, tổng cộng ảnh hưởng đến 16 châu Tây Bắc, tạo thành nạn dân tổn thất thảm trọng, lưu dân vô số, khiến cho triều đình phá Ngự sử giám sát, kết quả phát hiện lương thương thu lương quá độ, tạo thành dân đói khắp nơi, thậm chí còn lên lút đến những châu khác, kết quả không đợi tất cả thương hành kịp phản ứng, Ngự sử liền lấy danh nghĩa thu lương hại dân, giam mấy lão bản của mấy hiệu buôn tăng giá cao, ngay cả những thương gia lớn giống như hân cũng có một hai người ngã ngựa.

Trong thời gian ngắn, giá hàng nhanh chóng ổn định, lưu dân ngày càng tốt hơn nhiều, chỉ là lúc trước cho rằng có thể kiếm được lời lớn, có không ít người bởi vì vậy mà ngã đau.

Sống lại một đời, Bố Ngự Đình đã biết lần này là kỳ ngộ, cũng là vận cuộc lớn, tiến vào trận phải nhanh, lời ra cũng phải làm gọn gành sạch sẽ, không để lại dấu vết, nếu không thì sẽ để lại dấu vết cho Ngự sử kia lần ra, nhất định không thấy máu không được.

Đời trước tuy nói là hân thoát ra được nhanh, nhưng dù sao thời gian quá ngắn, có một số việc không thể nào làm mà không lưu dấu vết, để không trở thành những người tâng gia bại sản, cũng tồn không ít ngân lượng chuẩn bị.

Trầm ngâm một lát, bản tính thương nhân trong Bố Ngự Đình vẫn khiến hân không có cách nào mà buông tha cơ hội tốt như vậy.

"Dùng tất cả vốn mang ra thu lương, không chỉ lương thảo, ngay cả những được liệu cần thiết cần dùng khi có lũ lụt cũng thu, sau khi cất kỹ, không đưa tới Tây Bắc vội, tích trữ ở kho lúa gần đó, đến lúc đó đợi lệnh của ta." Hân mở mắt ra, trong mắt phát ra sự bình tĩnh.

Đại quân sự cau mày, không rõ vì sao chủ tử lại đột nhiên ra quyết định như vậy.

"Lần này chẳng qua là một lần giá lương lên xuống nho nhỏ, cấp dưới chẳng qua là không chắc nên mới... Có cần thiết phải làm lớn như vậy sao?"

Bố Ngự Đình biết lúc này hân vẫn còn trẻ, tuy có thủ đoạn, nhưng người bên dưới vẫn còn vài người hoài nghi, hân cũng không giận, chỉ cười nhạt bí hiểm.

"Con người sao có thể đoán được ý trời? Tuy rằng chỉ là một cơn mưa nhỏ, nếu mưa lâu, cũng đủ để tạo thành cơn sóng gió động trời, mà chúng ta có thể làm gì, đương nhiên là từ trong nguy hiểm cầu phú quý rồi." Hân nhẹ nhàng nói, nhưng đôi mắt lại nheo lại đầy uy thế, chứng tỏ hân sẽ không cho phép người nào hoài nghi quyết định của hân.

Các quân sự đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng hân, thấp giọng đáp lại, nhanh chóng rời phủ chuẩn bị.

Xử lý xong chuyện lớn, Bố Ngự Đình suy nghĩ xác định không còn quên gì, lập tức rời khỏi thư phòng, muốn hảo hảo ở cùng thê tử và con trai.

Chẳng qua là vừa bước đến cửa, nhìn đến gã sai vặt Lư Phong về mặt không tự nhiên đứng ở ngoài cửa, hần nhủu mảy, trong mắt có chút không vui, đơn giản là vì Lư Phong buổi sáng bị hần phải đi xử lý chuyện chuyển nhà giúp Trương Vi Vi, hiện giờ lại đột nhiên xuất hiện ở đây, hần tự nhiên sẽ nghĩ đến có chuyện xảy ra.

Hần không dừng bước, khi đi qua Lư Phong hần nhàn nhạt nói: "Có chuyện gì, vừa đi vừa nói!"

Lư Phong về mặt đau khổ, vội vàng đuổi theo bước chân chủ nhân, trong lòng khổ lại có chút do dự, cuối cùng vẫn áp a áp ứng nói: "Đại gia, nhà cũ đưa Thẩm di nương đến, hơn nửa hôm nay lại còn đưa đến hai vị cô nương nữa."

Bố Ngự Đình cau mày, dừng bước lại, sắc mặt lạnh lùng quay đầu lại hỏi: "Người đâu? Đưa đến chỗ nào?"

Lư Phong cảm thấy mồ hôi lạnh chảy đầy mặt, thấp giọng đáp: "Ồ đây...Ồ Linh Lung Các, phu nhân vừa gặp bọn họ rồi."

Ánh mắt Bố Ngự Đình lạnh như băng chiếu lên người hần, trầm mặc không nói, Lư Phong không chịu được loại uy thế này, thiếu chút nữa là quỳ trên mặt đất, trong lòng thầm mắng mấy xú tiểu tử kia, lại để cho lão tử đội cái nồi đen này.

Hần bị sai đến chăm sóc phu nhân cho tốt, vừa biết tin Thẩm di nương gặp phu nhân liền chạy đến, tuy rằng phu nhân đã khiến các nàng phải kinh sợ, việc này vẫn là nên nói với chủ tử.

Khỏe môi Bố Ngự Đình chớp mắt, sau đó hỏi: "Phu nhân có nói gì không?"

"Phu nhân, phu nhân..." Lư Phong toát mồ hôi, áp a áp ứng nói không ra lời.

Không phải không nói, mà là nói không nên lời! Chẳng lẽ có thể nói là phu nhân coi các nàng giống như con giá, muốn giết chết? Nói như vậy đến hần cũng không mong chính mình nghe thấy, sao có thể nói với đại gia được chứ!

Bố Ngự Đình thấy bộ dạng lắp bắp của hần, cũng không kiên nhẫn đợi thêm nữa, "Được rồi, không cần phải nói, người đi tra rõ ràng cho ta, rốt cuộc là ai để lộ tin tức, còn có ai là người tự chủ trương mở cửa."

Lư Phong vốn đang cho rằng mọi chuyện đã qua, không nghĩ tới đại gia quay đầu liền nhớ đến chuyện này, khiến cho trái tim của hần như muốn nhảy ra ngoài.

"Đại gia, vậy người kia....đánh hay là đuổi ra ngoài?" Những người đó dù sao cũng có chút hiểu biết, hần còn đang muốn cầu xin thay họ.

Bố Ngự Đình lạnh lùng nhìn hần, ánh mắt tức sát này khiến cho Lư Phong rung mình, cũng không dám nói nhiều thêm một chữ.

Hần biết, chuyện này đụng phải nghịch lân của đại gia rồi.

Nếu không có người lộ ra tòa nhà này của đại gia ở đâu, Thẩm Tuệ Tâm cũng không có khả năng tìm tới cửa, phải nói là ít nhất không nhanh như vậy, lại nói đến nếu không phải là thủ vệ hoặc là người làm nói, cũng sẽ không dễ dàng đưa người tới như vậy.

Ngày hôm nay may mắn là di nương, nếu là người có âm mưu, chỉ sợ ngay cả cơ hội chịu tiếng xấu cho người khác hần cũng không có, trực tiếp quỳ xuống nhận tội thôi.

Lư Phong sau khi hiểu rõ, nhịn không được rung mình một cái, nhìn bóng lưng đại gia đi xa, chỉ cảm thấy chính mình còn có thể tiếp tục làm công việc này, mà không phải trực tiếp bị bán đi thật sự không phải may mắn bình thường.

Lư Phong lau mồ hôi lạnh, quay đầu đi xử lý những người phạm vào điều kiêng kỵ của đại gia, việc này cũng không thể để lâu, ánh mắt ngoan độc vừa rồi của đại gia, hần không muốn nhìn thấy lần thứ hai đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3-2

Nếu để cho Trương Vi Vi nhận xét người mặt dày nhất trên thế giới là ai, đứng đầu nhất định là Thẩm Tuệ Tâm, đứng thứ hai chắc là bà bà cực phẩm kia, đương nhiên cả nhà đều là cực phẩm, năng tin tưởng tuyệt đối có thể đứng trong mười người đầu tiên.

Nhưng mà, hiện giờ người nàng ghét nhất, không ai khác ngoài Thẩm Tuệ Tâm!

Hai đại nha hoàn đi theo nàng là Xuân Thảo và Xuân Liễu đều tức giận vô cùng, một người chỉnh lý đồ đạc, một người giúp nàng rửa mặt thay đồ, trong tay đều có việc phải làm, nhưng lại đồng thời tức giận nói về hành vi không biết xấu hổ của Thẩm Tuệ Tâm.

"Phu nhân, còn chưa chân chính lắm lễ, cũng chưa kính trà di nương mà đã chạy đến đây, thật sự là một chút cũng không biết thẹn!" Xuân Liễu kích động, vừa nói vừa quơ nắm tay nhỏ, nhưng mà trên tay đang cầm cái yếm của Trương Vi Vi, nhìn đặc biệt buồn cười.

Tình tình của Xuân Thảo từ trước đến nay vẫn luôn có vẻ ổn trọng, nhưng hôm nay cũng nhịn không được bắt mắt phụ họa nói: "Phu nhân, dù lão phu nhân là có hảo ý, chẳng qua là cái di nương này, lão gia không gọi, lại tự mình đi theo, thậm chí phu nhân đã nói như vậy, nàng ta vẫn còn mặt dày làm tỏ ở sân không đi, này thật sự là..." Nàng trong thời gian ngắn không tìm được từ nào để mắng.

Trong lòng Trương Vi Vi vốn cũng đang tức giận, nhất là nhìn Thẩm Tuệ Tâm giống như hòn vọng phu đứng ở sân chờ Bồ Ngự Đình, chẳng qua sau khi nghe Xuân Thảo, Xuân Liễu nói, ngược lại cảm thấy chính mình hình như cũng không tức giận đến mức như vậy, thậm chí cho rằng mình vừa rồi không cần phải tức giận.

Đời trước chẳng phải đã biết nàng ta là loại người gì rồi sao, lại còn phải tức giận vì nàng ta, nói thế nào cũng không đáng!

Nói ra, khuyết điểm của nàng đời trước chính là thiếu tâm nhãn, trước khi xuyên đến không hiểu biết về những trạch đấu cung đấu này, sau này xuyên đến, còn chưa thật sự cảm nhận cái gì là trạch đấu đã bị gả đi, về sau chính mình ngốc đến mức như sống trong lãnh cung mới phát hiện là thua trong trạch đấu, thần kinh thô đến mức có thể so với dây cáp dưới đáy biển.

Nói thật, ai bảo cô nhân ngốc, cô nhân có thể có những điểm không được, ít nhất vẫn thuyết minh rất tốt câu "sinh mệnh không ngừng, tranh đấu không ngừng", hoàn toàn là đấu đến già, dùng hết tâm cơ ra tính kế!

Cùng so với những nữ nhân này, tự thấy bản thân một chút tâm cơ yếu kém giống như cặn bã vậy, hoàn toàn không khác ngày thơ là mấy.

Trương Vi Vi xuất thần, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không phát hiện suy nghĩ của mình đã lệch khỏi quỹ đạo rất xa, mãi đến khi có người thay y phục, một lần nữa chỉnh lại tóc, cảm giác đối bụng mới khiến nàng tỉnh lại.

"Được rồi, các người không cần so đo với người như vậy, nàng ta không biết xấu hổ là chuyện nàng ta, chúng ta nếu so đo cùng với nàng ta vậy chà phải chúng ta cũng biến thành không biết xấu hổ giống nàng ta sao, đừng nói nữa, dọn cơm lên đi." Trương Vi Vi mỉm cười, xem ra tâm trạng tốt lên không ít.

Tức giận trong lòng nàng đã tan biến toàn bộ, chỉ là hiểu ra so đo với người không biết xấu hổ thì được cái gì, biết rõ tâm ý của Bồ Ngự Đình mới là quan trọng.

Nàng đời trước khắp chỗ đều là hiền thê, lấy lòng bà bà, lấy toàn cả nhà từ nhỏ đến lớn, kết quả bản thân trượng phu muốn gì nàng lại không biết, trải qua một lần đau khổ nàng mới hiểu được, thân là nữ nhân, quan trọng nhất là bắt được tâm của trượng phu.

Nếu như nắm chặt được, tiểu thiếp cũng có thể thành chính thê, nếu là cầm không chắc, không ít người bị tiểu thiếp chinh đến nửa sống nửa chết, mà điển hình chính là nàng ta.

Trương Vi Vi không thể không thừa nhận, so với một đám người dùng thủ đoạn đùa giỡn tâm cơ, còn không bằng chỉ quan tâm đến một người nam nhân.

Thật ra, nếu nàng sống lại trước khi xuất giá, có lẽ nàng còn có thể quay đầu thử xem, đi tìm chính mình có chân ái nào khác hay không, nhưng mà vô cùng đáng tiếc, khi nàng sống lại con trai cũng đã sinh, muốn hòa ly gì đó là rất khó khăn.

Tuy rằng lúc trước nàng và lão phu nhân nói lớn như vậy, chẳng qua là thời đại hiện giờ, đối với nữ tử hòa ly hoặc bị hưu đều vô cùng bất công, nếu không thì sao đời trước nàng rơi vào tình trạng như thế, đến chết vẫn mang theo cái bảng hiệu chính thê của Bồ Ngự Đình?

Xuân Thảo, Xuân Liễu lúc đầu nghe nàng nói dừng đi so đo, còn tưởng rằng chủ tử nhà mình vẫn giống như trước, tính tình nhu nhược bị người ta bắt nạt vẫn mỉm cười nói không ủy khuất, thẳng đến lúc nghe câu nói kia, mới nhịn không được nhẹ nhàng thở ra, cùng bật cười.

Xuân Thảo cười nhạt, gật đầu nói đúng, "Phu nhân nói đúng lắm, người như vậy, nếu như so đo với nàng ta thật sự chính là không đầu tự làm thấp thân phận của mình."

Xuân Liễu lại càng cười lớn, một bên dùng ánh mắt đồng tình nhìn bộ dạng mảnh mai của Thẩm Tuệ Tâm đứng bên ngoài, cười nói: "Đúng vậy! Cùng so đo với người như vậy, thật sự là hạ thấp bản thân, cùng may là phu nhân nhắc nhở, nếu không chúng ta lại thành giống nàng ta đi so đo."

Trương Vi Vi bị hai người nịnh nọt làm cho tức cười, tựa vào ghế, chỉ vào các nàng cười không ngừng, trong thời gian ngắn, trong phòng liền không còn chút không khí tức giận nào nữa.

Bồ Ngự Đình coi như không nhìn thấy Thẩm Tuệ Tâm ở bên ngoài, gọi nha hoàn bà tử ngăn nàng ta lại, khi đi vào trong phòng, lại nhìn thấy chủ tử ba người vui vẻ hòa thuận.

"Cười gì vậy?" Hần đột ngột lên tiếng, vốn khắp phòng là tiếng cười trong nháy mắt ngừng lại, im bật.

Xuân Thảo, Xuân Liễu đối với hần vừa kính vừa sợ, thấy hần lặng yên không tiếng động vào phòng, các nàng cũng không dám tiếp tục nói đùa, khom người vội vàng lui xuống, một người đứng ở ngoài cửa, một người nhanh chóng đi lấy đồ ăn.

Trương Vi Vi nhìn hần một cái, lại nhìn nữ nhân đứng ngoài cửa, khoe miệng nhẹ nhàng cười.

"Sao đại gia lại đến vào lúc này, dùng cơm chưa? Có muốn rửa mặt chải đầu hay dùng chút canh cho ấm người?" Nên quan tâm đều quan tâm, ngay cả

nửa câu cũng không nhắc đến người đứng ngoài cửa.

Bố Ngự Đình thấy nàng không nhắc đến, cũng không muốn làm mất hứng nên không nhắc tới người ngoài cửa.

Vừa thấy hắn đi vào sân, Thẩm Tuệ Tâm liền hốc mắt rung rung đón chào, như là bị úy khuất, nếu là trước kia, hắn chắc chắn sẽ chất vấn Trương Vi Vi, nhưng hiện giờ hắn cũng không rảnh rỗi như vậy, chỉ vì một nữ nhân tâm cơ già bộ mà dẫn đến bất hòa với thế tử.

"Sao hôm nay lại hiền tuệ như vậy?" Bố Ngự Đình đến gần nàng, tựa vào bên gáy nàng khẽ ngửi vài cái, nhẹ giọng nói vào tai nàng.

Cả người Trương Vi Vi run rẩy, lùi lại đồng thời bàn tay trắng nõn đẩy hắn ra, lại bị bàn tay to của hắn nắm được, hắn khẽ kéo, người nàng đứng không vững, lại như ôm ở tựa vào lòng hắn.

Mỹ nhân dựa vào lòng, hắn cũng không giả bộ quân tử, trực tiếp ôm lấy eo nhỏ của nàng, khiến cho thân thể mềm mại của nàng dán chặt vào mình, cảm thụ hương thơm mềm mại của nàng, nhất thời trong lòng hắn như đốt lên một trận lửa, ánh mắt cũng vì vậy mà u ám vài phần.

Nàng không quen cùng hắn thân mật như vậy, theo bản năng uốn éo người vùng vẫy, lại bất tri bất giác cọ hắn nổi lửa, mãi đến khi cảm thấy chính mình đụng phải một đoàn hỏa nhiệt, nàng mới xấu hổ cứng người lại, hai mắt vừa thẹn vừa cúi nhìn hắn.

"Đừng động đây, ta cũng không muốn ban ngày tuyên dâm để cho người khác nghe thấy, như vậy không tốt lắm."

Trương Vi Vi tức giận gầm nhẹ, "Ai muốn cùng chàng ban ngày tuyên dâm, trong đầu chàng nghĩ cái gì vậy!" Hắn cười nhẹ, Trương Vi Vi kẻ sát vào ngực hắn cũng cảm nhận được ngực hắn chuyển động lên xuống, cũng khiến lòng nàng xôn xao.

Giọng nói trầm thấp của hắn đập dòn bên tay nàng, giống như sợi lông vũ nhẹ nhàng lướt ra, khiến lòng nàng ngứa ngáy không thôi.

"Vi Nhi nói đúng lắm, ta đúng là đều suy nghĩ đến những cái này! Nhưng mà hôm nay làm chuyện tốt, muốn tới xin thưởng rồi." Khi Bố Ngự Đình nói chuyện hơi thờ ơ âm ỉ nhẹ lướt qua đầu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-3

Khi nghe những lời như vậy trong lòng nàng nên thấy vui sướng, nhưng nàng lại chỉ thấy lạnh lẽo, bởi vì đây không phải là lời mà khối băng như hắn sẽ nói.

Hắn trước kia chỉ kém không ôm công việc đi tìm chết, làm sao có thể tán tỉnh cùng nàng như vậy?

Trương Vi Vi bỗng nhiên nhớ tới suy đoán của mình lúc trước, trong lòng lại càng khó có thể diễn tả, giống như đang phản bội lại nam nhân của mình.

Nhưng nàng không thể hiện ra bên ngoài, chỉ cười nói: "Là chuyện tốt gì muốn xin thưởng vậy?"

Bố Ngự Đình cười thần bí, hơi lùi lại một chút, từ trong vạt áo lấy ra một phong thư đưa cho nàng, "Xem thử đi."

Trương Vi Vi xé mở phong thư, đọc thật nhanh tập thư, sau đó kinh ngạc nhìn hắn.

"Gia..."

"Biết người nhà sống tốt, rất vui sao?" Bố Ngự Đình bình tĩnh nàng, không muốn bỏ sót vẻ mặt nào của nàng, trong lòng cũng vì khấn trương mà tim đập nhanh hơn.

Lúc làm việc hắn vẫn nhớ nên lấy lòng nàng, đời trước tặng quà cho nàng, nàng cũng chỉ thần nhiên nói cảm tạ, nhìn không ra là thích hay không thích, sau đó hắn suy nghĩ, gia đình nhạc phụ đến nơi xa làm quan, tất nhiên là có chỗ không quen, có chỗ khuyết thiếu, hắn dứt khoát phái quân sự đến đó, mặc kệ là thiếu cái gì liền trực tiếp bổ sung, thậm chí còn nghĩ cách xem có thể chuyển người đến đó, để tránh nàng không có nhà mẹ đẻ để dựa vào.

Đời trước, hắn từng nghe qua, nữ nhân không có nhà mẹ đẻ chống lưng thì ở nhà trượng phu sẽ rất khó khăn, thật sự không có chỗ viện trợ, nhưng hắn lại chưa từng nghĩ đến hoàn cảnh của nàng cũng là như vậy.

Tuy nói đời trước hắn đối tốt với nàng, nhưng người nhà hắn lại không giống vậy, nếu như có thể khiến nàng an tâm hơn, bất kể là đổ vào bao nhiêu ngân lượng cũng thấy đáng.

Trương Vi Vi từ trong thư phụ thân gửi tới biết được Bố Ngự Đình giúp đỡ nhà nàng từ việc mua chốn gối đến việc mua ruộng đất, thậm chí còn nghĩ cách muốn để phụ thân nàng chuyển đến địa phương gần hơn, trong lòng không có nửa điểm kích động là nói dối.

Dù sao lúc trước hẳn cười nàng, cũng đã đưa một sinh lễ rất lớn, hiện giờ những thứ này hẳn không làm cũng không ai có thể nói gì, làm những điều này chẳng qua là một phần tâm ý của hẳn, nhưng chính phần tâm ý này khiến cho nàng có cảm giác vô cùng đáng quý.

Trong khoảng thời gian ngắn nàng thật sự không biết nên nói gì.

"Làm sao vậy, không vui?" Bồ Ngự Đình khẽ nhíu mày, thấy nàng vẫn bảo trì im lặng, trong lòng nhin không được hơi trầm xuống.

"Không phải! Thật cao hứng, thật sự rất vui vẻ, chỉ là gia làm nhiều việc như vậy, khiến cho thiếp... Cũng không biết nên làm thế nào cho tốt."

"Những điều này là điều ta nên làm." Hẳn mỉm cười nói, đưa tay ôm nàng vào lòng, nói nhỏ: "Chỉ cần nàng vui vẻ là được."

Như vậy những áy náy không thể tan trong lòng hẳn mới có thể ít đi một chút.

Trương Vi Vi nắm chặt phong thư trong tay, lời nói ôn nhu của hẳn vẫn quấn quanh bên tai, nhưng bất an trong lòng nàng lại càng lớn.

Nàng đẩy hẳn ra, trên mặt không có tươi cười, giống như vô ý hỏi hẳn: "A! Sao đột nhiên gia lại nói những lời như vậy? Nếu không phải gương mặt của đại gia vẫn như cũ, thân thể sờ qua cũng không thấy già, thiếp còn tưởng rằng có người già mạo đại gia!"

Bồ Ngự Đình biết việc mình sống lại không có người khác biết, dù sao hẳn vẫn là hẳn, chỉ là linh hồn bên trong sống lâu hơn mười năm thôi, nhưng đột nhiên nghe nàng nói như vậy, sắc mặt hẳn vẫn không khỏi trầm xuống vài phần. Đột nhiên thái độ của bản thân mình thay đổi, nàng có nghi ngờ là điều đương nhiên, cho dù cảm thấy nàng không nghĩ đến, hẳn cũng phải giải thích.

"Đúng vậy, hồn phách này sống lâu hơn mười năm, mới hiểu được bản thân phu nhân thì ra lại khiến người yêu thương như vậy.."

Hẳn tùy ý nói, giống như đang nói đùa, lại không biết nàng bắt được sự phiền muộn trong mắt hẳn, hơn nữa có cảm giác từng trải giống nàng, nàng thoáng chốc liền hiểu.

Sống lại thì có là gì, nàng cũng vậy, thậm chí nàng còn là xuyên từ thế kỷ hai mươi mốt tới!

Trong lòng Trương Vi Vi rối rắm, bây giờ hẳn lấy lòng nàng là bởi vì áy náy hay vì điều gì khác?

Bồ Ngự Đình tất nhiên không biết mấy câu đó đã khiến nàng biết hẳn cũng sống lại, cũng không biết rằng mình đã sớm bị lộ. Hẳn chỉ cảm thấy chính mình nói vậy có thể giải thích được những sự khác biệt của hẳn những ngày gần đây.

Trương Vi Vi cũng không xoắn xuýt lâu, lý do vì sao hẳn lại tốt với nàng như vậy, về sau từ từ nghiên cứu là được, nàng chỉ cần biết hẳn bắt đầu dụng tâm đối với nàng là tốt rồi. Vốn cho rằng hẳn có thể là do người khác xuyên tới nhập vào, trong lòng nàng có chút không buông, hiện giờ đã biết hẳn thật ra cũng là sống lại, vẫn là trượng phu của nàng, một chút không được tự nhiên liền tan biến, nàng có thể an tâm nhận lấy.

Nàng nhìn hẳn cũng không nói cảm ơn, chỉ là trong lòng yên lặng nhớ kỹ, có đôi khi nói cảm ơn nhiều lần lại thành xa lạ, chỉ cần hiểu tâm ý của hẳn là được.

Trương Vi Vi mang thư cất đi, sau đó nắm tay hẳn đến ngồi vào bàn, trên bàn có một bát canh nóng vốn là nàng định dùng, nàng tự mình múc một bát nhỏ đưa đến tay hẳn, "Uống chút canh cho ấm bụng, đợi chút dùng bữa ở đây hay là đến chỗ khác?" Nàng phóng ánh mắt ôn nhu mang theo chút quyền rũ nhìn hẳn.

Bồ Ngự Đình nhìn bàn tay trắng nõn bưng bát canh, khi đón lấy bát canh đầu ngón tay khẽ chạm qua tay nàng, đối diện với ánh mắt của nàng, hẳn cảm thấy như lỗ chân lông toàn thân mở ra, khiến cho hẳn không thể kiềm chế được hỏa nhiệt trong lòng.

"Đến chỗ của phu nhân rồi, ta còn có thể đi đâu được chứ?" Hẳn cố ý hỏi ngược lại.

Nàng khẽ lườm hẳn một cái, cười nhẹ, "Không đi? Nhưng mà biểu muội thân ái của chàng, thân thích của lão phu nhân, chỉ kém không coi là chính thấy cười vào cửa, vẫn đang ở chỗ này, người làm của thiếp của gọi nàng ta một tiếng di nương, nếu là ở chỗ lão phu nhân, đứng ra phải gọi nhị phu nhân."

Bồ Ngự Đình cười cười, nắm lấy ngón tay thon dài đặt trên bàn của nàng, không để ý nói: "Nếu đề là nhị phu nhân, đó chính là người của nhị đệ, ngày đó là do nhị đệ bái đường, vậy chẳng phải vừa đúng sao?"

Dù sao hai người kia sau khi hẳn chết cũng rất nhanh liền thông đồng ở cùng một chỗ, nếu nói hai người kia lúc trước không có gì, hẳn cũng không tin, chính hẳn tận mắt nhìn thấy bọn họ vậy mà khi linh đường của hẳn còn chưa dọn đi đã tiến vào phòng nhỏ làm chuyện tăng tị, khiến cho hẳn đối với hai người họ hoàn toàn lạnh giá.

Trương Vi Vi khó nén được sự kinh ngạc, không nghĩ tới hẳn thật sự không chút lưu tình nói ra như vậy, còn trực tiếp ném nữ nhân này cho tiểu thúc?

Đây là làm sao? Hẳn bị điều gì kích thích sao? Tự nhiên đem nữ nhân đời trước của mình cho đệ đệ, đây cũng thật sự quá kỳ lạ rồi.

Bồ Ngự Đình nhớ đến việc hai người đều đã chuyển đến đây, kế tiếp cũng nên tiết lộ cho nàng một chút thông tin, để tránh sau này người nhà kia tới bắt bẻ, ngược lại khiến nàng chịu thiệt.

"Về sau chỗ của lão phu nhân, hiểu tâm một chút là được, cũng không cần mọi chuyện đều phải nghe theo, có những người không liên quan đến, nếu không quen nhìn thì đưa trở về, nếu không đi thì cũng không cần để cho các nàng đi loạn."

Nàng còn tưởng rằng chính mình nghe lầm, trên mặt nhịn không được lộ ra vẻ mặt do dự, thăm dò hỏi lại: "Này...Cũng không tốt. Lão phu nhân dù sao cũng là mẫu thân của đại gia..."

Nghe vậy, sắc mặt hần bỗng chốc lạnh lùng, nghĩ đến những lời nghe được lúc trước, lại càng nhịn không được mà cười trào phúng.

"Ta nghĩ phải nói cho nàng biết chút chuyện nhỏ, lão phu nhân nói với người ngoài rằng bà là mẹ đẻ của ta, nhưng thật ra chỉ là dưỡng mẫu, mấy ngày nay nàng cũng thấy rõ rồi, trước kia ta còn tưởng rằng lão phu nhân là bất công, mới có thể luôn bôi móc điều không tốt của chúng ta, nhưng gần đây ta mới hiểu được, thì ra chúng ta vốn không phải là người nhà của bọn họ. Bọn họ không coi chúng ta là người thân, tất nhiên chúng ta cũng dùng lễ nghi đồng dạng hồi đáp bọn họ."

Trương Vi Vi nghe hần nói như vậy, rất nhiều nghi hoặc ở kiếp trước liền có thể hiểu được.

Nàng đã nói lão phu nhân sao có thể bất công đến như vậy, cái gì tốt cũng đưa đến chỗ tiểu nhi tử, chỉ khi Bố Ngự Đình đưa tới ngân lượng hay đồ quý giá thì mới có thể được vài nụ cười, còn những lúc khác không phải răn dạy thì là oán hận, giống như mỗi ngày bọn họ đều làm sai, dù là chất nữ của mình, nói muốn cưới vào cửa, kết quả không phải là cho tiểu nhi tử mình yêu thương nhất, mà là đưa cho Bố Ngự Đình làm thiếp, tuyên bố coi bọn họ thành bãi rác đi!

Thân sinh cùng không phải thân sinh, quả nhiên là khác biệt rất nhiều!

Trương Vi Vi suy nghĩ cẩn thận, gật đầu, dù ngay cả Thẩm Tuệ Tâm mặc sa y ở bên ngoài lạnh run, sắc mặt đều đã có chút tái nhợt, nàng cũng không muốn quan tâm đến, dù sao Bố Ngự Đình ngay cả liếc mắt cũng không nhìn qua một cái, nàng cũng không cần chú ý tới nàng ta thêm làm gì.

Lúc này Xuân Thảo bụng đồ ăn tiến vào, sau đó hầu hạ hai người dùng bữa, thấy đại gia vào phu nhân nắm tay nhau, thỉnh thoảng còn dựa vào thật gần nói thầm, phu nhân còn bị đại gia đùa đến liên tục cười duyên, trong lòng nhịn không được trộm vui vẻ.

Hôm nay Trương Vi Vi đánh ngã được một tình địch, hơn nữa còn được đảm bảo về sau không cần quá để ý tới lão phu nhân, trong lòng thoải mái hơn nhiều, cao hứng rất nhiều, trước khi hần động đũa, nàng đã gấp rất nhiều đồ ăn hần thích để vào bát hần.

Bố Ngự Đình thấy tâm trạng của nàng đang tốt, cũng không tự chủ mà mỉm cười, gấp đồ ăn trong bát lên ăn, chưa nuốt xuống đã thấy ngọt.

Hần cũng động đũa gấp một đũa ngó sen hoa quế bỏ vào chén của nàng, "Nàng cũng nhanh ăn đi, mấy ngày trước mới bị bệnh, giờ phải bồi bổ thêm vào."

Trương Vi Vi nhìn hần một cái, cũng không nói gì, chỉ là cúi đầu, mỉm môi, cố gắng nhịn lại ý cười bên môi.

Hương hoa quế nhàn nhạt trong miệng, vị ngọt tan ra trong miệng, khóe môi nàng chậm rãi cong lên, một cảm giác ngọt ngào lặng lẽ tỏa ra từ trong lòng.

A! Không ngờ tới điều đã là vợ chồng già, đùa giỡn lại ngọt ngào như vậy, hơn nữa còn khiến cho người ta có chút cảm động!

Bạn đang đọc truyện *Hần Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4-1

Từ ngày đó trở đi, Trương Vi Vi và Bố Ngự Đình ở chung càng thêm ngọt ngào, tuy rằng phu thê bọn họ vẫn không ngủ chung giường, nhưng mà tất cả hạ nhân chỉ cần có mắt nhìn, thì tuyệt đối sẽ phát hiện tình cảm của họ càng ngày càng tốt, như khi hai người ôm tiểu thiếu gia đi dạo, chỉ cần liếc mắt nhìn nhau cũng có thể nhìn ra tình ý triền miên rồi.

Thẩm Tuệ Tâm vốn bị tiền bước đi lại có chết cũng không đi, cuối cùng bị cấm cửa, sao có thể không biết.

Khi nghe những tin này, nàng ta hận đến mức ném vỡ mấy cái cốc, gương mặt thanh tú trở nên hung dữ.

Điều này với điều nàng ta muốn không giống nhau!

Lúc trước khi nàng ta vào cửa, cô đã đồng ý với nàng ta, về sau nhất định sẽ để nàng ta thuận lợi vui vẻ vào cửa Bố gia, có đồ gì tốt tuyệt đối không thiếu nàng ta.

Kết quả thì sao? Nàng ta còn tưởng rằng có thể làm chính thất, cuối cùng cô lại dùng giọng điệu không cho từ chối trực tiếp an bài cho nàng ta thân phận làm thiếp gả có đại biểu ca.

Điều này thì cũng thôi đi, nàng nhớ lại dù sao cũng đều là người nhà cô, dù làm thiếp cũng có thể hưởng phú quý, hơn nữa tuy rằng Trương Vi Vi là thiên kim quan gia, lại không có đầu óc, nàng ta có cô làm chỗ dựa vững chắc, sợ gì không ép được nàng ta, về sau trong nhà đại biểu ca còn không phải do nàng ta định đoạt sao.

Nhưng mà không ngờ tới, bọn họ tính toán tốt, vậy mà tất cả lại thành sai từ ngày bái đường.

Ngày đó nàng đợi lâu cũng không vui về gì, cuối cùng lại là nhị biểu ca thay đại biểu ca bái đường, vốn cho rằng có thể vì chuyện này có cơ gây sự với Trương Vi Vi, không ngờ tới đại biểu ca vẫn đứng về phía Trương Vi Vi, hai người còn chuyển ra ngoài.

Cô và nàng đều tức giận không vui, nếu không phải người cô xếp vào bên đại biểu ca nói cho bọn họ biết chỗ chuyển đến, nàng cũng không thể trước khi họ rời đi mà đứng chờ.

Nàng ta nghĩ với dung mạo của mình cùng với ôn nhu hầu hạ, có thể ngay lập tức bắt được tâm của nam nhân, buổi tối còn có thể câu đại biểu ca tới phòng của mình.

Kết quả đâu? Câu không được người tới, ngược lại nàng ta lại bị gió lạnh thổi nhìn phu thê bọn họ chàng chàng thiếp thiếp ăn cơm, bị nha hoàn mời về phòng của mình, muốn nước ấm rửa mặt chải đầu cũng không có, thiếu chút nữa là bị phong hàn.

Mà sau ngày hôm đó, Trương Vi Vi liền cất bước hai nữ nhân nàng ta dẫn tới, thậm chí còn cho người nói muốn đưa nàng ta về nhà cũ, mà nàng ta không chịu đi, nhưng mặc dù là ở lại, ngày thường nàng ta cũng không ra khỏi lâm trì lâu, bởi vì vừa đi ra ngoài, liền có ánh mắt dò xét nàng ta, hỏi nàng ta có phải là đi về nhà cũ hay không.

Thẩm Tuệ Tâm tức giận nhìn mảnh sứ trên mặt đất, chỉ cảm thấy bản thân mình không nghĩ được ra cách nào, đừng nói là nắm được tài sản của cái nhà này trong tay, nói không chừng qua vài năm nữa, ngay cả có chết trong viện này cũng không ai biết.

Sau khi bình tĩnh lại một chút, nàng ta đảo mắt nhìn, liền nhìn đến nha hoàn Từ Hoàn còn đang sờ đứng một bên, lại nhìn không được chửi ầm lên, "Chết rồi sao? Trên đất đầy mảnh sứ như thế còn không nhanh dọn đi, để đó sẽ làm ta bị thương!"

Từ Hoàn trong lòng kêu khổ, nhưng vẫn ngồi xuống cầm khăn, nhặt từng mảnh nhỏ vào, một bên nghe chủ tử lầu bầu toàn lời ác độc, sợ hãi cả người run lên.

Biểu cô nương nhìn có vẻ ôn nhu, không ngờ tới tính tình lại xấu như vậy, không nói đến việc tức giận một chút liền quăng đồng ném tây, hiện giờ nghe nàng ta nói không biết còn tưởng rằng nàng ta đang đối phó với kẻ thù giết cha!

Sớm biết vậy lúc trước đã không tranh đoạt cái chỗ vô tích sự này, ngoan ngoãn ở nhà cũ còn tốt hơn, không được, nàng ta phải nghĩ cách, sớm để mình được chuyển đi chỗ khác.

Nàng ta muốn tránh họa, Thẩm Tuệ Tâm lại không định buông tha cho nàng, đột nhiên mở miệng hỏi: "Người ở trong phủ cũng lâu rồi, không nghe qua phu nhân có quan hệ gì sao?" Nàng ta với vào đây không lâu, cũng không biết.

Từ Hoàn không nghĩ tới rằng mình đã an phận không mở miệng nói chuyện, lại vẫn không tránh được, vội vàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt khẩn trương, miễn cưỡng cười: "Tin tức về phu nhân? Tin tức ở viện của phu nhân tiểu nha hoàn như nô tỳ sao có thể biết được, điều nô tỳ biết, biểu tiểu thư cũng đều biết rồi!"

Thẩm Tuệ Tâm không tìm được cách nào để đối phó với Trương Vi Vi, đang muốn thu nhập thêm nhiều tin tức, đâu có thể cho một tiểu nha hoàn qua dễ dàng như vậy.

Nàng ta tức giận cầm ấm trà ném xuống đất, mảnh nhỏ văng ra xệt qua tay Từ Hoàn, tạo thành một vết xước.

"Bình thường khi nói xấu thì mở miệng không ngừng, hiện giờ bảo người nói thì lại nói không biết! Sao nào, người xem thường ta sao?"

Từ Hoàn bỏ qua vết thương trên tay, cũng bất chấp tay đang chảy máu, liên tục dập đầu xin tha thứ, "Nô tỳ không dám! Nô tỳ không dám!"

Thẩm Tuệ Tâm hừ một tiếng, chuyển bước đến bên giường, cũng không thèm nhìn nàng một cái, "Không dám, thành thật nói tất cả những gì biết ra cho ta."

Từ Hoàn nuốt nước bọt, ấp a ấp úng nói ra những điều mình biết.

Thẩm Tuệ Tâm nghe xong, liền không kiên nhẫn hỏi lại: "Chỉ có như vậy? Chẳng lẽ người không còn điều khác để nói rồi sao? Khi nàng ta ở nhà mẹ đẻ thì sao? Sao nàng ta lại gả cho đại gia? Ở giữa có gì khó khăn hay không?"

Từ Hoàn không nghĩ tới nàng ta muốn nghe những điều này, sững sốt một lúc rồi nói: "Hôn sự này là do bằng hữu của đại gia dẫn mối, người kia hình như cũng là quan gia, thường chiều chuộng đại gia. Khi đó không ai ngờ được đại gia thật sự lại đem tiểu thư quan gia cưới vào cửa, hơn nữa còn là chính nữ của Tri phủ đại nhân! Chẳng qua là khi đó lão phu nhân có chút mất hứng, nói sợ vợ dòng dõi cao, cưới về ngược lại phải hầu người ta, về sau còn nói là bát tự không tốt gì đó, lão phu nhân vốn muốn nhào lên lại sợ đắc tội quan gia, phu nhân lại là nữ nhi Tri phủ, cho dù muốn đẩy cũng không thể do bên mình mở miệng, cuối cùng hôn sự này liền thành."

Nàng ta nghiêng đầu nghĩ, "Còn có, khi đại gia vào phu nhân định thân có lời đồn rằng phu nhân và biểu ca của nàng tình cảm rất tốt, nếu không phải đại

gia cắt ngang, có thể hai người sẽ thành hôn..."

Thẩm Tuệ Tâm vừa nghe, ánh mắt liền sáng lên, hưng phấn đứng lên, "Chính là cái này!"

Trước khi lập gia đình có lời đồn như vậy, nếu thêm mắm thêm muối vào, khiến cho đại biểu ca hoài nghi nàng có quan hệ không rõ ràng với nam nhân khác, cho dù không hư nàng, trong lòng cũng sẽ có khúc mắc, tự nhiên không còn tình cảm gì với nàng, mà lúc đó nàng ta liền có cơ hội.

Từ Hoàn vẫn quỳ trên đất, thấy vẻ mặt nàng ta cao hứng, vẻ mặt giống như đang tính toán gì đó, sắc mặt càng trở nên trắng xanh, cả người run lên.

Xong...xong đời rồi! Nếu như biểu cô nương thật sự lợi dụng những điều nàng vừa nói để làm gì đó, nếu không có chuyện gì thì thôi, nếu là xảy ra chuyện...

Nàng cũng không dám nghĩ tới kết cục của chính mình sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4-2

Bố Ngự Đình vừa nghe đại quân sự báo cáo về việc thu lương, vừa xem tin tức truyền về từ Tây Bắc, trong lòng tính toán rất nhanh.

Tây Bắc quả nhiên bắt đầu mưa lớn, chỉ là đến bây giờ, còn chưa có người biết rằng trận mưa này sẽ mưa trong bao lâu, cuối cùng sẽ gây ra đại họa không thể vãn hồi.

Chẳng qua mưa lớn một trận, đã khiến không ít người cũng bắt đầu thu lương, hiện giờ nếu tiếp tục thu lương, phí tổn thật sự rất cao, mưa lớn vẫn còn kéo dài, tiếp tục thu lương với giá cao, cũng sẽ khiến nhiều người chú ý, cũng dễ bị vị ngự sự kia chú ý.

Trong nháy mắt suy nghĩ của hắn chuyển đổi vài lần, Bố Ngự Đình đã bàn bạc gần xong với đại quân sự, nhân nhạ nói: "Phân phó xuống dưới, tiếp theo dừng hành động gì, dừng việc thu lương lại, thu được gì trước hết cứ cắt đó, không có lệnh của ta, người nào dám tự tiện hành động, liền bắt lại đánh gãy chân tay ném xuống sông."

Đại quân sự có chút kinh ngạc, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lệnh, nếu nói trước đây hắn vẫn còn nghi ngờ đối với phán quyết của chủ tử, nhưng sau khi nhận được tin tức Tây Bắc bắt đầu mưa lớn, cuối cùng trong lòng hắn không còn hoài nghi gì nữa.

Hắn không hiểu vì sao đã bắt đầu vô cùng tin tưởng chủ tử nói trời không mưa nhỏ, vậy thì mưa tuyệt đối không nhỏ.

Hai người lại thảo luận tiếp vài vấn đề sổ sách một lúc, sau đó đại quân sự liền đi ra ngoài, bởi vì đối với nhiều việc Bố Ngự Đình đã có cách nhìn nhận khác, cũng càng lớn mật thả tay để cho hạ nhân đi làm, nhiều việc đòi trước hắn tự tay làm giờ cũng giao cho hạ nhân làm, như vậy sẽ có nhiều thời gian ở lại trong nhà, ngoài việc làm bạn với thê nhi, cũng có thể đi tìm phụ mẫu thân sinh của mình.

Khi đó tuy rằng không nghe được nhiều lắm nhưng lấy tuổi của bản thân để tính, lại đi tra xem có họ gia đình lớn nào bị lưu đày đến Tây Bắc vài năm trước, cũng đã có không ít manh mối, hắn bắt đầu tìm kiếm cũng sẽ không giống mò kim đáy biển, không có chút phương hướng.

Trước mắt đã có manh mối, chỉ thiếu chưa phải người đi một lần, nếu như đến lúc đó tin tức không sai, hắn tự mình đi một chuyến mới được.

Về phần một nhà phụ mẫu nuôi, nhìn tình hình thực tế mấy năm nay, hắn liền hiểu rõ gia sản đòi trước của chính mình bị bọn họ cướp đoạt tất cả, nhưng mà nếu như đời này bọn họ an phận mà sống, hắn cũng sẽ phụng dưỡng tốt bọn họ, nhưng nếu bọn họ vẫn còn không chịu an phận, vậy hắn...cũng sẽ không dễ yên như vậy.

Bố Ngự Đình nheo mắt, gương mặt hiện lên sự lạnh lùng, ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn làm từ gỗ tử đàn, sắc mặt nghiêm túc mà băng lãnh.

Nguyên nhân từ kiếp trước, kết quả ở kiếp này, có được kỳ ngộ như vậy, hắn nguyện ý buông xuống khi có thể, nhưng nếu như bị buộc đến nóng nảy, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha như vậy.

Chỉ hy vọng bọn họ đừng làm hắn thất vọng, cũng đừng làm phá hỏng những ngày tốt lành mà bọn họ không dễ dàng có được.

Buổi tối, Bố Ngự Đình đến phòng Trương Vi Vi, khi hắn đến đám nha hoàn rất thức thời lui ra ngoài, Xuân Thảo và Xuân Liễu còn hiểu ngầm vụng trộm nhìn nhau, đáy mắt đều là ý cười.

Trương Vi Vi không để ý tới hai nha hoàn tác quái, nàng có chút khăn trương nắm chặt sách trong tay, nhưng mà có trời biết nàng ngay cả tên sách là gì cũng không biết, càng không phải nói đến nội dung bên trong.

Mấy ngày nay, khi hai người ở chung thật sự rất tốt, ít nhất so với đời trước mà nói, gặp mặt không phải chia tay không vui, thì là lạnh như băng ngay một

câu cũng không nói, tình hình hiện giờ thật sự tốt hơn rất nhiều, hơn nữa hẳn trong lúc không tự chủ mà lấy lòng hắn, khiến cho nàng có cảm giác được theo đuổi, rung động trong lòng càng ngày càng lớn.

Ban đêm, hai người ngủ trên giường, nàng luôn khấn trương lại không dám lộn xộn, chỉ có thể nghe tiếng hít thở, tròn tròn mắt, nhìn ngọn nến đốt được một nửa, mới mệt mỏi nhắm mắt ngủ.

Đáy lòng nàng không hề bài xích hành động thân mật với hắn, chỉ là nàng không rõ, hẳn bình thường tuy rằng ngẫu nhiên đùa giỡn nàng, nhưng cũng không có hành động gì thêm.

Nàng nghĩ, hai người có thể sẽ không có tiến triển khác, cho nên, nàng quyết định đêm nay sẽ tự mình phá vỡ.

Buổi sáng Trương Vi Vi hạ quyết tâm, cả ngày tâm trạng đều có chút hoảng hốt, mãi đến khi tắm rửa, nàng đặc biệt bảo nha hoàn thêm nước hoa vào nước tắm, lại cho người chuẩn bị hương cao, khi tắm rửa xong cũng bảo nha hoàn giúp nàng lau sạch sẽ từ trên xuống dưới, làm cho làn da trắng mịn lại tỏa hương thơm nhàn nhạt, mặc cái yếm màu sắc tươi sáng, bên ngoài phủ thêm sa y màu trắng ngà, thắt lưng màu xanh, phần đuôi còn kéo dài, mỗi khi bước đi, làn váy sa y liền thoáng lay động, nhìn thấy liền quyến rũ người.

Bố Ngự Đình bận rộn cả ngày, vừa bước vào trong phòng liền nhìn thấy cảnh mỹ nhân nằm trên giường nhỏ, ánh mắt trầm xuống, cảm giác cả hô hấp cũng nhanh hơn.

Hắn nhìn nàng, nàng như cảm nhận được ngẩng đầu lên nhìn hắn, hai phu thê cái gì cũng chưa nói, hoặc như cái gì cũng nói, hắn đi đến bên giường nhỏ ngồi xuống, nâng chân của nàng đặt lên chân mình, dưới ánh đèn, đôi chân trắng nõn lại càng thêm láng mịn, móng chân có ý sơn hồng nhợt dưới ánh nhìn như đang phát sáng, khiến cho hắn nhìn không được mà vuốt ve đôi chân nàng.

Lần này nàng cũng không thể làm bộ chính mình đang đọc sách được nữa, duỗi thẳng chân, chạm vào người hắn, lực đạo không mạnh, lại giống như khiêu khích, trên đầu chỉ dùng một cây trâm búi tóc, theo động tác của nàng, vài sợi rơi trên vai nàng.

"Chàng làm gì vậy?"

"Tìm xem nàng xoa thuốc gì, thơm như vậy, mịn màng như thế này." Ánh mắt Bố Ngự Đình như đốt lửa, bàn tay lần mò, từ cẳng chân hướng lên trên, gãi đến chỗ ngứa của nàng, khiến cho nàng nhìn không được cắn môi cười không ngừng, cả người theo đó mà run lên, bộ ngực bởi vì mới sinh không lâu lớn thêm không ít cũng theo đó mà di chuyển, khiến cho hắn cảm thấy cổ họng khô khát, bụng dưới nóng lên.

Nhìn nàng mê người như vậy, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy, hoặc nên nói là, những nữ nhân hắn gặp, chưa có ai phong tình như nàng.

Tay hắn không vì nàng cười mà dừng lại, mà trực tiếp dừng lại trên eo của nàng, nàng cũng không còn cười nữa, không nhìn được mà ưm một tiếng, ánh mắt như nước, nhu tình giống như sắp tràn ra.

Bố Ngự Đình áp lên người nàng, tay cũng lần mò vào bên trong cái yếm, dùng mũi đụng vào gáy nàng, cả khoang mũi đều là mùi hoa nhài nhàn nhạt, nhẹ nhàng nhưng lại thơm động lòng người, khiến cho hắn có chút tâm viên ý mã.

Trương Vi Vi từ khi hắn bắt đầu lần mò liền không nói ra lời, rất nhiều năm không trải qua việc này, nàng cũng đã quên chính mình miễn cảm đến mức nào, khẽ kêu vài tiếng, hai tay theo bản năng ôm lấy cổ hắn, bấp chần quẩn lấy eo hắn, nhẹ nhàng ma sát.

Đời trước hai người sau khi tân hôn không bao lâu liền không còn cảnh này nữa, sự nhiệt tình nóng bỏng này mạnh mẽ hơn nhiều so với dự tính của nàng.

Bố Ngự Đình cũng đã rất lâu không đụng vào nữ nhân, một mặt là vì cho nàng thể diện, cũng là không có tâm trạng làm cái kia, hắn lại không thích dính vào bên ngoài, cho nên cứ như vậy nhìn xuống.

Mấy ngày nay hai người ngủ cùng trên một cái giường, hắn cũng không phải không nghĩ tới, nhưng lại nghĩ đến nàng ngẫu nhiên vẫn chưa cho hắn sắc mặt hòa nhã, không tiện chủ động nhắc tới, không ngờ tới hôm nay trở về lại thấy cảnh như vậy, nàng căn bản không cần tốn sức khiêu khích hắn, hắn cũng cả người nóng lên, chỉ hận không thể đặt nàng dưới thân mà ăn.

Hai người quấn lấy nhau, sa y của nàng sớm bị xé rách, một nửa trên người, một nửa rơi trên mặt đất, đai lưng bị ném lên trên bàn, cái yếm thì bị hắn ném dưới chân.

Quần áo trên người hắn cũng đã cởi ra, ngoại bào gì đó rơi dưới chân, vài cái khác không rơi trên giường thì là tùy ý ném xuống đất.

Hai người quấn lấy nhau một lúc, cả người đều là mồ hôi, rốt cuộc hắn nhìn không được, ôm ngang nàng bế lên giường lớn, màn cũng không kéo xuống, thân thể thường xuyên luyện tập lần thứ hai áp lên người nàng, tiến vào chỗ sâu âm áp mê người kia của nàng.

Trương Vi Vi hí mắt nhìn hắn, những suy nghĩ lúc trước hoàn toàn không dùng được, thân thể khi nàng còn đang suy nghĩ thì đã sớm yên lặng tiếp nhận hắn.

Không! Phải nói là so với tưởng tượng của bản thân càng thêm hoan nghênh sự xâm lược của hắn, ngón tay của hắn lướt qua từng tấc da thịt của nàng, đều khiến thần kinh miễn cảm của nàng run lên, khiến cho nàng lần lượt trải qua các cảm giác hoảng hốt rồi lại khoái hoạt.

Nàng một lần lại một lần tiếp nhận sự nhiệt tình của hắn, lúc đầu là cắn môi, về lại lại nhìn không được, lại bị hắn lật người, trực tiếp cắn gối đầu, đón nhận động tác điên cuồng của hắn.

Cũng không biết kết thúc là khi nào, sau khi triển miện cả người nàng có chút thất thần, chỉ có thể nằm trong lòng hân thờ phỉ phò, toàn thân hai người đều dính dính, dính lấy nhau bên dưới lớp chăn tơ lụa, cái gì cũng không nói, cũng chỉ nghe tiếng nện chày lách tách, không khí yên tĩnh lại vui vẻ tràn ngập trong phòng.

Trương Vi Vi có chút mệt, lại chưa mệt đến mức mê man, sau khi dựa vào lòng hân một lúc liền thanh tỉnh không ít, nhớ lại phản ứng dọa người của mình, hai má vốn đã phồng hồng lại càng đỏ hơn.

Nói hồi hận thì cũng không phải, chỉ là nhớ đến nàng chuẩn bị vẫn còn chưa đủ, lại chưa nghĩ đến sau khi làm xong, nên tìm đề tài gì để nói thì mới không kỳ quái.

Bố Ngự Đình hiển nhiên cũng đồng thời suy nghĩ, hân cũng không biết sao nàng lại đột nhiên làm ra chuyện như vậy, chỉ là sau dư vị thoải mái, hai người đều giống nhau cảm nhận được bầu không khí lúc này không biết nên nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-3

Thời gian bọn họ im lặng chưa lâu thì có một giọng nói phá vỡ bầu không khí này.

"Đại gia! Phu nhân! Tiểu thiếu gia đang sốt cao!"

Bố Ngự Đình và Trương Vi Vi liếc mắt nhìn nhau, sự xấu hổ biến mất trong nháy mắt, hai người cùng lúc xuống giường, trước tiên hân giúp nàng lấy quần áo, chính mình lại tiên tay mặc quần áo vào, chuẩn bị một chút rồi mới để cho mấy người nha hoàn tiến vào.

Tuy rằng trên mặt nàng vẫn chưa hết đỏ, nhưng vẫn sốt ruột nghiêm túc hỏi: "Sao lại như vậy? Sao tự dưng lại sốt cao? Mời đại phu chưa? Còn có..."

Nàng vội vàng hỏi cho rõ ràng, tay Bố Ngự Đình đặt trên vai nàng, giọng nói hơi khàn từ từ nói: "Chậm một chút, để nha hoàn nói cho rõ, không cần lo lắng, Nguyên Ca nhi sẽ không sao đâu."

Nàng ngẩn ra, tâm trạng lo lắng bối rối vừa rồi cũng dần bình tĩnh lại, nàng cắn môi, tay nhỏ không tự chủ được giữ chặt ống tay áo hân.

Hân vỗ nhẹ vai nàng, sau đó nắm tay nàng đi ra khỏi phòng, "Nói cẩn thận một chút, thiếu gia vì sao lại sốt cao? Sốt bao lâu rồi?"

Xuân Thảo lúc này nhanh chóng đi sau hai người nói: "Đã gọi đại phu, một khắc trước mới phát hiện tiểu thiếu gia sốt cao, ban đầu nhiệt độ không cao, bà vú còn tưởng rằng do trong phòng quá nóng, lại phát hiện cả người tiểu thiếu gia càng ngày càng nóng, lúc này mới cảm thấy không đúng, mới báo lại."

Bởi vì có hân làm bạn bên người, khi đi đến phòng con trai, nhìn thấy con trai sốt cao nằm trên giường, ngoại trừ ánh mắt mang theo sự lo lắng cũng không quá kích động, mà đón lấy khăn ướt trên tay bà vú, ngồi bên giường, nhẹ nhàng thay con trai lau người giải nhiệt.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng có rất nhiều người đi qua đi lại, Trương Vi Vi cũng không quan tâm chỉ ngồi bên giường, còn Bố Ngự Đình vẫn kiên định canh giữ bên người thê tử, ánh mắt cũng lo lắng nhìn con trai.

Đời trước, hân chưa từng nhìn bọn họ như vậy, tình cảm đối với bọn họ thậm chí còn kém hơn so với người nhà của hân, về sau con trai mất tích không rõ, nàng cũng đến biệt viện ở, đến chết hân cũng không gặp lại hai người lần nào, lúc đó trong lòng mới có chút hối hận.

Hiện giờ, nhìn bọn họ, hân chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm xúc muốn trào ra ngoài.

Đây là vợ của hân, là con của hân...

Rất nhanh đại phu liền tới, xác định chỉ là phong hàn bình thường, uống chút thuốc, hạ sốt liền không có việc gì, mọi người mới nhẹ nhàng thở ra.

Xuân Thảo đưa đại phu rồi đi, rồi bốc thuốc, sắc thuốc, Xuân Liễu mang theo bà vú đi dọn dẹp một phòng mới, để cho tiểu thiếu gia đổi sang phòng mới, gian phòng hiện giờ cần phải dọn dẹp sạch sẽ một lần, tránh để lưu lại mầm bệnh.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ ngồi bên giường nhìn hải tử, tiếng gõ mõ cầm canh từ xa vọng lại, mặc dù Trương Vi Vi có chút mệt, lại nhìn về phía Bố Ngự Đình nói: "Chẳng phải ngày mai chàng phải đi ra ngoài sao, chàng về phòng nghỉ ngơi trước đi, thiếp ở đây với con là được rồi."

Bố Ngự Đình lắc đầu, "Chẳng lẽ Nguyên Ca nhi không phải con của ta sao? Sao có thể để mình nàng ở lại còn ta đi ngủ chứ?"

"Chàng bận rộn nhiều việc, thiếp lại không có việc gì phải làm, để thiếp ở lại là được..."

Hắn ngất lịm nàng, cảm lấy khăn trên trán Nguyên Ca nhí đặt vào chậu nước vắt khô rồi đắp lại, "Nàng nói như vậy là muốn khiến ta áy náy sao? Đứa nhỏ này... Từ sau khi sinh ra ta liền không nhìn đến, chỉ cho là ở chỗ lão phu nhân, trong nhà lại có nhiều người, hẳn sẽ không khiến nó phải chịu thiệt, nếu không phải nàng ôm con ra, có lẽ ta sẽ không biết được thì ra ta đã sai đến mức nào."

Càng nói hẳn càng cảm thấy chua xót, đời này may mắn có thể thay đổi, nhưng còn đời trước? Nếu đó là một đời chân thật, hẳn như vậy có phải đã khiến con trai mình chịu không ít khổ rồi không?

Trương Vi Vi nhớ đến ngày mình ôm nhũ tử ra, nàng đau lòng đến mức nào, nhiều khổ sở, hốc mắt cũng nhện không được mà đỏ lên.

"Cũng là lỗi của thiếp, nếu thiếp sớm phát hiện hài tử ở chỗ lão phu nhân có chỗ không đúng, cũng sẽ không khiến hài tử thành thế này..."

Tuy hiện giờ hài tử nhìn cũng có vẻ trắng trẻo mập mạp, nhưng đó là kết quả mấy ngày nay cố gắng nuôi nấng, lúc trước hài tử gầy tong teo, hô hấp không tốt, nhìn qua cũng lo lắng không biết có nuôi được hay không.

Bố Ngự Đình nắm tay nàng, ôm nàng dựa vào vai mình, "Đừng ôm tất cả lỗi lầm vào người mình, nếu nàng sai thì ta cũng như vậy."

Một câu của hắn, khiến cho hai người đồng thời rơi vào áy náy.

Cẩn thận nghĩ lại, đời trước bọn họ chưa từng đặt suy nghĩ lên người hài tử duy nhất của mình, thậm chí mãi đến khi trước khi chết cũng không biết người đang ở nơi nào, cho dù bọn họ sống lại một lần nữa, hình như vẫn là một đôi phụ mẫu thất bại.

Trong lòng hai người đều có tâm sự, ngoại trừ thỉnh thoảng đổi khăn trên trán Nguyên Ca nhí, thì không nói gì cả, mãi đến khi Bố Ngự Đình phát hiện Nguyên Ca nhí sau khi uống thuốc quả nhiên đã hạ sốt, hai người liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng mới có thể nhẹ nhàng thở ra.

Hắn nhìn sắc trời, mặt trời cũng đã lên, cũng gần đến giờ hẳn phải ra ngoài, hắn thâm tình cúi đầu nhìn nàng, nàng cũng nhìn hắn, hai người cùng bật cười:

"Ta phải đi rồi."

"Vâng, đã chuẩn bị xong những thứ cần thiết rồi sao? Nếu không chờ thiếp một lát, thiếp giúp chàng chuẩn bị một chút?"

Hắn lắc đầu, "Không cần, lần này đi dọc đường đều có cửa hàng nhà mình, nghỉ ngơi ở đó là được, không cần phí công mang theo nhiều thứ, ngược lại nàng đã một đêm không ngủ, Nguyên Ca nhí cũng đã hạ sốt không ít, nàng cũng nên nghỉ ngơi một chút mới đúng. Ta không ở nhà, chỉ có một mình nàng chăm Nguyên Ca nhí, đừng khiến chính mình quá mệt mỏi."

Bố Ngự Đình chưa bao giờ biết chính mình cũng sẽ lè mề dạn dò nhiều như vậy, nhưng mà giống như mở miệng ra liền không dừng lại được, từ cái ăn đến giấc ngủ, hẳn không chỉ dạn dò nàng, mà ngay cả hai nha hoàn bên người nàng, hẳn cũng dạn dò mấy lần liền.

Tuy rằng hắn còn chưa ra khỏi cửa, nhưng mà nỗi nhớ nàng và quan tâm đã tràn ngập trong lòng.

Trương Vi Vi vừa then thùng vừa buồn cười nói: "Được rồi được rồi, thiếp cũng không phải là trẻ con, đâu cần dạn dò nhiều như vậy!"

Nếu không cắt ngang lời của hắn, nàng thật không biết hắn còn nói trong bao lâu, vạn nhất lỡ giờ đi thì không tốt. Bố Ngự Đình cũng không quan tâm bên cạnh còn có người, trực tiếp ôm lấy nàng, kề môi sát tai nàng thì thầm, "Nếu không phải không thể để Nguyên Ca nhí một mình, ta sẽ không nói nhiều như vậy, trực tiếp dẫn nàng theo là được rồi."

"Đang có người ở đây! Cũng không biết xấu hổ!" Nàng sắp xấu hổ chết mất.

Mặc kệ là sống mấy đời, nàng vẫn không quen được mỗi khi thân thiết trước mặt người khác, cho dù là nha hoàn bên người cũng không được.

"Tối hôm qua...nàng cũng không có cảm giác e lệ như vậy." Hắn cười nhẹ, có ý trêu nàng.

Mặt Trương Vi Vi đỏ lên, muốn đẩy hắn ra nhưng lại bị hắn ôm chặt, chỉ có thể oán hận cắn cổ hắn một cái, lại bắt gặp ánh mắt Xuân Liễu nhìn lên, vô cùng then thùng vui cả người vào trong lòng hắn.

Trời a! Nha đầu Xuân Liễu kia sẽ không cho rằng đó là sở thích của nàng chứ, hay là phương thức tán tỉnh đi? Hẳn hại nàng mất hết mặt mũi trước người khác rồi.

"Đừng nói nữa! Chàng còn nói nữa...thì đừng mong lên giường của thiếp nữa!" Nàng dùng cách uy hiếp tàn khốc nhất.

Bố Ngự Đình ôm nàng, vui vẻ cười to, mãi đến khi không thể không xuất phát, hắn mới lưu luyến buông tay, trước khi đi, hắn nhìn thật sâu gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của nàng, trong ngực nóng lên, nhện không được cúi đầu, chiếm lấy đôi môi của nàng, mãi đến khi nàng thở không được, chân sắp nhũn ra thì hắn mới tha cho nàng.

Hai nha hoàn thấy thế, cố gắng nhện cười, vội vàng đi lên đỡ lấy Trương Vi Vi.

Trương Vi Vi vừa then vừa tức trừng mắt nhìn hắn, hắn ngênh đón ánh mắt của nàng, nhẹ cười đi ra ngoài, cho dù một đêm không ngủ, tinh thần vẫn dồi dào như cũ.

Mãi đến khi hắt đi xa, nàng mới có chút sững sờ nhìn khoảng trời xanh bên ngoài, ngón tay nhịn không được khẽ sờ lên môi, sau đó nở một nụ cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5-1

Bố Ngự Đình rời nhà gần một tháng, hai ngày trước Trương Vi Vi nhận được tin hắt sắp trở về, nàng lập tức thay đổi bộ dạng nản lòng không có tinh thần, đã nhiều ngày không phải suy nghĩ đến thực đơn, nhưng nàng muốn chỉ huy người làm thu dọn nhà cửa, phải để khi hắt quay về cảm nhận được nàng là một chủ mẫu hiền thê.

Chẳng qua là nàng thân là chủ mẫu không cần phải tự mình động tay dọn dẹp, vội vàng suốt hai ngày, trượng phu còn chưa trở lại, nàng đã cảm thấy có phần nhàm chán rồi.

Xuân Liễu từ trước đến nay thích nhất là náo nhiệt, mấy ngày nay cùng phu nhân chăm sóc tiểu thiếu gia tuy cũng vội vàng, nhưng nói cho cùng vẫn muốn được ra ngoài tìm hiểu thêm, nghĩ đến hai ngày nữa là sinh thần của miếu nương nương ngoài thành, đến lúc đó không biết sẽ náo nhiệt đến mức nào, vì vậy nàng liền cô vũ chủ từ nhà mình, ngoại trừ đi ra ngoài xem chính mình còn có thể đi chơi một lúc.

Trương Vi Vi vốn không có tinh thần, hội chùa gì đó thì cũng như nhau mà thôi, mọi người thấp chút hương nến, gửi chút tiền bạc đầu vừng, sau đó ăn chút cơm chay, nữ quyền nhà phú quý như bọn họ, chẳng lẽ còn phải đi hội chùa chen lấn với người khác sao?

Xuân Thảo tự nhiên nhìn ra chủ từ không có hứng thú, chống lại ánh mắt cầu xin của Xuân Liễu, nàng thờ dài một cái rồi nói: "Phu nhân, lần này không giống! Sinh thần lần này của miếu nương nương nghe nói còn mở thánh thủy cung trong vườn phía sau để cho dân vào, không ít phu nhân cô nương đến đó tắm rửa, nói là có thể bảo vệ bình an đó!"

Bảo vệ bình an... Trương Vi Vi ngồi thẳng người, bỗng nhiên có phần hứng thú.

Nói thật ra, nước thánh thần gì đó thì nàng cũng không quá tin tưởng, nhưng mà trải qua một lần xuyên không lại trùng sinh một lần, khiến nàng cảm thấy thà rằng tin là có, không thể tin là không, dù chính mình không cần nhưng nhi tử và trượng phu có thể dùng, coi như là đề an tâm.

Vì thế Trương Vi Vi đồng ý, lập tức cho hai nhà hoàn đi chuẩn bị xe ngựa và thức ăn chay đều bảo các nàng chuẩn bị, bên người còn mang theo mấy tên thị vệ đi về phía miếu nương nương.

Chỉ là khi bọn họ vừa rời đi được một khắc đồng hồ, ở cửa sau tòa nhà có một cỗ xe ngựa dừng lại, hai bóng người lên lút đi lên xe ngựa, cũng đi về phía miếu nương nương.

Dọc theo đường đi, không hề thiếu các loại xe ngựa cùng đi về một phía, lập tức xe ngựa kia cũng không dễ bị phát hiện.

Miếu nương nương nằm ở bên sườn đồi ngoài thành, nhìn có vẻ cao, nhưng đường lên bằng phẳng, các nàng không bảo xa phu đi theo đường lớn, mà là đi theo một đường khác chuyên dành cho xe ngựa đi qua, nơi có người bình thường ít đi, nhưng là đường lại rộng rãi hơn nhiều, dù là hai chiếc xe ngựa đi...song song cũng không có vấn đề gì.

Xuân Liễu trong lòng mong nhìn càng ngày càng gần miếu nương nương náo nhiệt, ánh mắt hưng phấn chỉ kém vén rèm lên nhảy ra ngoài.

Trương Vi Vi thấy thế, nhịn không được cười nói: "Chút nữa vào thăm miếu xong, sau khi dùng cơm chay, người dẫn theo vài nha hoàn đi dạo một vòng, hiện giờ cũng không cần phải lưu luyến nhìn không rời như vậy, như là sinh lý tử biệt vậy."

Xuân Liễu xấu hổ gãi đầu cười cười, vội vàng thu hồi tầm mắt, trong lòng ngầm kêu may mắn trong xe chỉ có ba người bọn họ, nếu không mặt mũi không biết ném đi đâu.

Đến miếu nương nương, đám nha hoàn bị người dẫn đi dọn dẹp chỗ ở tạm, Trương Vi Vi lại dẫn theo hai nha hoàn bên người đi vào điện tiếp khách, về hương cầu khấn, trước đây nàng ít làm việc này, dù là đi dâng hương trong miếu thì cũng chỉ như đi ngang qua, nhưng mà mấy ngày nay, trải qua nhiều chuyện khiến cho nàng lần đầu tiên thành tâm kính bái.

Bái xong nương nương, nàng cũng không nghỉ ngơi, nghĩ muốn nhanh chóng đi về sau lấy một bình nước thánh, đỡ phải sau khi dùng cơm lại phải tốn thời gian quay lại.

Cái gọi là nước thánh, thật là phía sau miếu nương nương có một hồ nước, nghe nói ban đầu khi xây miếu, chỗ hồ nước kia vốn là chỗ định xây đại điện để tượng Phật, kết quả vừa động thổ, nước tự nhiên không ngừng trào lên, mà nước lại ngọt lành, cho nên mọi người đều cho rằng đó là nương nương hiển linh, liền chuyển miếu xây lên phía trước, mảnh đất này giữ lại thành vườn của miếu nương nương, ngày thường không cho người khác vào, chỉ khi gặp chuyện lớn thì mới mở cửa cho người dân vào lấy chút nước.

Chẳng qua nước này cũng không phải tất cả mọi người đều được lấy, nếu như không chào hỏi trước, dù có đến cũng không được vào vườn.

Trương Vi Vi tuy rằng từng sống ở thời đại mọi người ngang bằng, nhưng mà sống trong môi trường cổ đại lâu, lại là nhà giàu có, sớm đã quen với loại đặc quyền này, cho nên đối với việc trong vườn trồng cũng không cảm thấy kỳ quái, ngược lại nghĩ đến không có ai càng thanh tịnh.

Trong vườn có đủ loại cây cối không biết tên, thân cây thẳng tắp nhưng ít lá, gió thổi qua lại mang theo một loại hương vị hiu quạnh.

Trương Vi Vi nhìn lá vàng khắp mặt đất, từng bước tiêu sái, nhớ tới kiếp trước kiếp này, không khỏi có chút cảm động.

Nếu có thể, thật ra nàng không muốn nhớ đến trước kia, những ký ức đó đối với nàng thật sự không tính là tốt đẹp, nhưng mà có đôi khi cảnh tượng đó lại khiến nàng đột nhiên nhớ đến một người, có một việc.

Nếu như nói đời trước nàng có chỗ thua thiệt, ngoại trừ việc con trai không rõ tung tích, đại khác chính là nam nhân kia...

Trương Vi Vi cầm bình lấy nước hồ, giống như nhìn thấy gương mặt ôn nhu như nước của nam nhân kia.

Ôn Hoài Nam, rõ ràng là từ vẻ bề ngoài thì là một nam tử ôn nhu như nước, nhưng nội tâm lại vô cùng bướng bỉnh, chỉ cần việc hấn đã quyết, thì khó có thể buông tay.

Đời trước nàng từng nghĩ đến, nếu là nàng xuyên qua khi định ra vị hôn phu là hấn, vậy về sau nàng sẽ không gặp phải những việc như thế hay không, có phải nàng sẽ có một cuộc sống bình thường đơn giản hay không?

Nàng nhớ lại, nhện không được mà cười bất đắc dĩ, đơn giản là mặc kệ là đời trước hay đời này, bọn họ đều không có khả năng.

Không phải chưa từng động tâm với nam tử như vậy, nhưng động tâm không có nghĩa là yêu, cũng không có nghĩa là có thể có thể ở cạnh nhau trong lúc hoạn nạn đến cuối cùng.

Nếu nàng và Bồ Ngự Đình là một đoạn tình hỗn loạn khúc mắc, vậy cùng với Ôn Hoài Nam thì chỉ là gặp qua rồi lại quên mà thôi.

Nàng từ trước đến nay vẫn luôn rõ ràng, cho nên cho dù chính mình sau này bị trục xuất đến biệt viện, cho dù hấn hết lần này đến lần khác nói là muốn dẫn nàng đi sẽ chăm sóc tốt cho nàng, nàng vẫn như cũ chỉ dùng vài câu uyển chuyển từ chối.

Nếu lấy Trương Ái Linh làm so sánh, Bồ Ngự Đình là nốt chu sa trên ngực nàng, còn Ôn Hoài Nam chỉ là ánh trăng chiếu đầu giường, có thể nhìn cũng không thể thành.

Trương Vi Vi mãi suy nghĩ không nhìn đến bình nước đã đầy, nước hồ hơi lạnh chảy xuống qua tay nàng, mới khiến nàng tỉnh lại, nàng cười nhẹ lắc đầu, chỉ nghĩ đến chính mình cũng không biết chuyện gì xảy ra, sao đột nhiên lại đa sầu đa cảm như vậy, còn nghĩ đến người rất lâu chưa nghĩ đến.

Đời trước nàng phải qua 2, 3 năm nữa mới có thể gặp mặt hấn, khi đó hấn đến nhà cũ báỉ phòng, cũng chỉ là muốn biết nàng sống có tốt hay không mà thôi, nếu là nàng sống tốt, hấn vốn tính toán yên lặng rời đi, lại không ngờ rằng tới cửa nhìn thấy Thẩm Tuệ Tâm giống như chủ mẫu, còn nàng thì sống trong biệt viện lạnh lạnh thanh thanh, chính vì vậy sau này mới có gút mắc.

Đời này nàng tự nhiên sẽ không để cho Thẩm Tuệ Tâm quấy rối giống như đời trước, nếu như hấn lại đi ngang qua cũng có thể an tâm mà rời đi, sẽ không còn nhớ mong đến nàng nữa đi?

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-2

Thấy bình nước trong tay Xuân Thảo cũng đã đầy, Trương Vi Vi liền tính ba người cùng quay về phòng, dùng cơm chay xong là có thể quay về phủ, nhưng đi được 2, 3 bước bọn họ lại đồng thời dừng lại.

Nhìn thấy người kia, Trương Vi Vi nháy mắt vài cái, trong lòng chỉ cảm thấy khó trách hôm nay đột nhiên nàng lại nhớ đến rất nhiều người và việc của kiếp trước, nàng cười khổ trong lòng, người cũng không động, chỉ là nhìn người đứng dưới tán cây kia, nháy mắt nhìn quay đầu nhìn thấy nàng, ánh mắt hấn lộ ra vẻ vui mừng, chậm rãi đi về phía các nàng.

Đôi mắt Ôn Hoài Nam hiện lên sự kích động, càng làm nổi bật gương mặt ôn nhu tuấn mỹ của hấn, khi hấn đi áo choàng khẽ tung bay, xiêm y màu trắng càng khiến hấn giống như trích tiên.

"Vi Vi." Hấn gọi tên của nàng, vẫn giống như trước kia, gọi nhẹ giống như đang ní non hoặc là đang thờ dãi, con người thâm thúy bình tĩnh nhìn nàng, giống như có rất nhiều chuyện muốn nói.

Trương Vi Vi khẽ thở dài, ngừng lại một chút, rồi mới nhẹ nhàng đáp lại: "Đã lâu không gặp, Hoài Nam ca ca."

Nghe nàng gọi như vậy, Ôn Hoài Nam khẽ mỉm cười ôn nhu, chỗ này xung quanh hiu quạnh trống vắng, nụ cười của hắn giống như ánh mặt trời ấm áp, khiến cho người ta không nhận được mà đắm chìm trong đó.

Nợ đào hoa a nợ đào hoa, nàng bắt đầu dĩ lâu bầu trong lòng.

Tuy rằng không biết vì sao hắn lại ở đây, nhưng nếu đã gặp cũng không thể không chào hỏi một tiếng mà chạy lấy người, mặc kệ nói như thế nào, hắn cũng là biểu ca của nguyên chủ cơ thể này, hai người dù không thành phu thê, thì cũng có tình cảm thân thích.

"Đúng là đã lâu không gặp." Nếu không phải hôm nay khi hắn tới hoàn hương, vừa lúc nghe thấy có người nói thiếu phu nhân Bồ gia cũng đến đến, nghĩ đến đã rất lâu không gặp nên tới tìm thì hắn cũng không có cách nào gặp được nàng.

Khi Ôn Hoài Nam đến gần, cách nàng khoảng 4, 5 bước chân thì mới dừng lại, trong mắt đều là sự quyến luyến, rõ ràng đến mức ngay cả hai nha hoàn đang đắm chìm trong sắc đẹp cũng cảm nhận được sự không thích hợp.

Xuân Thảo và Xuân Liễu cảnh giác đứng chắn phía trước phu nhân nhà mình, che hơn nửa người nàng, sắc mặt Xuân Thảo khảm trương hơn.

Nàng biết phu nhân và biểu thiếu gia là thanh mai trúc mã, nhưng mà sau khi đính hôn lúc nhỏ cũng không thấy hai người có cử chỉ ám muội nào, nàng cũng dần quên chuyện này, chẳng qua nhìn hiện giờ, biểu thiếu gia hình như vẫn khó quên tình cũ.

Cái này thì phải làm sao giờ? Phu nhân đều đã già đi, ngay cả hài tử cũng đã sinh được một đứa, không nói có gì thật hay không, chỉ cần là một lời đồn đại nhắm truyền ra, vậy phu nhân phải làm sao đây?

Trương Vi Vi nhìn hai người các nàng, nàng có thể cảm nhận được hai nha hoàn đều đang khảm trương, Ôn Hoài Nam từ trước đến nay vẫn luôn giới quan sát người khác sao có thể không cảm nhận được chứ?

Nàng hiểu tâm ý của hai nha hoàn là đang muốn bảo vệ nàng, chỉ là nhìn vẻ mặt bị thương của hắn, rốt cuộc nàng cũng không thể nhẫn tâm.

Nàng nhàn nhạt cười, mở miệng nói: "Hoài Nam ca ca, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi."

Đời trước, nàng không biết là vì nhất gan hay do nguyên nhân khác, rất lâu mới thật sự cự tuyệt tâm ý của hắn, không công phí hoài rất nhiều thời gian của hắn, nếu giờ phút này hai người gặp lại, nàng quyết định vẫn là nên sớm nói thẳng mới tốt.

Không vì điều gì khác, hắn đã từng vì nàng trả giá nhiều như vậy, nàng cũng hi vọng bây giờ hắn có thể có được hạnh phúc chân chính của hắn.

Sau khi Trương Vi Vi dẫn theo hai nha hoàn và Ôn Hoài Nam rời đi, liền có hai nữ tử từ từ đằng sau mấy cái cây gần đó bước ra cùng một nha hoàn ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, đứng từ xa nhìn bóng mấy người rời đi.

Trên mặt hai cô gái, một người là cười lạnh tính kế, một người là bất bình tính kế.

"Cái gì mà nữ nhi nhà quan, đều đã già cho người, ngay cả hài tử cũng đã sinh, vậy mà thừa dịp trượng phu không có mặt, đến trong miếu cầu kết với nam nhân làm bậy, thật sự là không có nửa điểm liêm sỉ!" Bồ Yến Tây mặc y phục xanh đỏ lòe loẹt, mở miệng là một tràng chửi rủa, trên gương mặt chỉ có thể coi là thanh tú tràn đầy tức giận cùng chán ghét.

Thẩm Tuệ Tâm mặc y phục hồng nhạt che đi sự đắc ý trong mắt, ôn nhu khuyên bảo: "Nói không chừng phu nhân không giống như chúng ta nghĩ, có thể chỉ là gặp người quen."

Bồ Yến Tây tức giận phản bác: "Cái gì mà người quen, ta thấy đó chính là gian phu! Hai người lần này tới không biết là làm cái chuyện xấu hổ này, chỉ nhìn thấy cũng đã cảm thấy dọa người rồi."

Thẩm Tuệ Tâm tỏ vẻ khó xử, "Ài, chúng ta đừng quá đa nghi như vậy, nói không chừng thật sự không như chúng ta nghĩ, danh tiết của nữ tử quan trọng, một hai câu truyền ra ngoài thì sẽ không tốt cho phu nhân, đối với đại gia cũng không tốt."

Bồ Yến Tây nắm lấy tay nàng ta, miệng lầu bầu, "Khi đó không nên để cho đại ca cưới Trương Vi Vi, ngoại trừ việc phụ thân nàng ta có chức quan bề ngoài nghe có vẻ tốt, còn lại cái gì cũng không có, hiện giờ nhìn người xem ra cũng không thành thật, nào có tốt như Tuệ Tâm tỷ, dung mạo xinh đẹp, tính tình lại ôn nhu thiện lương, nàng ta đối xử với tỷ như vậy, mà tỷ còn nói tốt hộ nàng ta, cũng khó trách nương ta lại thương tỷ như vậy."

Thẩm Tuệ Tâm tự nhiên biết không phải lúc để nhận những lời khen này, nàng ta cố ý cúi đầu, mặt hơi đỏ, ấp úng nói: "Dù nói thế nào, ta cũng chỉ là thiếp thân." Giọng nói của nàng ta nhỏ dần, tỏ vẻ chính mình tính tình đơn thuần, dù là vài câu khích lệ cũng không nhận nổi.

Lần này nàng ta khiến cho Bồ Yến Tây càng thêm bất mãn với Trương Vi Vi, hận không thể lập tức quay về phủ, nói cho nương biết đại tẩu quả nhiên không tốt đẹp gì, phải nhanh chóng đuổi nàng ra khỏi nhà mới tốt.

Thẩm Tuệ Tâm liếc nhìn Bồ Yến Tây, trong lòng vô cùng đắc ý. Nàng ta hao phí thật lớn mới có thể bắt được cơ hội này, phải nha hoàn đến gần biểu ca kia của Trương Vi Vi nói vài câu về Trương Vi Vi, làm ra vẻ "'trùng hợp", tiếp theo là chờ trò hay lên sân khấu thôi.

Nếu không thể hoàn toàn phá hoại thanh danh của Trương Vi Vi, chẳng phải thẹn với những gì trước đây nàng đã làm với nàng ta sao?

Thẩm Tuệ Tâm cười lạnh trong lòng, nhưng vẻ mặt vẫn rất đơn thuần vô hại, "Yến Tây, chúng ta đi về trước đi, ta hôm nay đã nói là sẽ quay về vấn an lão phu nhân, ta sợ ta về trễ, để phu nhân biết, ta sẽ..."

Bố Yến Tây vừa nghe liền càng không vui, tức giận quát, "Nàng ta có thể làm gì tỳ? Chẳng qua là đại ca cưới một nữ nhân về, làm sao dám làm gì tỳ? Càng đừng nói tỳ còn là biểu tỳ của ta, nàng ta dám làm thì chính là đánh mặt mũi của chúng ta, cũng là không cho nương thể diện. Tỳ cũng đừng quá thiện lương, mới có thể để cho nàng ta nghĩ tỳ dễ bắt nạt, hôm nay tỳ đi cùng ta, dù là không quay về cũng không có việc gì, trước theo ta về nhà ở, đến lúc đó để mẹ ta đi cùng tỳ một chuyến, ta cũng không tin, chỉ cần mẹ ta mở miệng, ca ta và nữ nhân kia còn dám đối xử không tốt với tỳ!"

Thẩm Tuệ Tâm cười thâm trong lòng, chỉ cảm thấy lừa gạt Bố Yến Tây không có đầu óc này quá đơn giản, trên mặt lại treo lên vẻ mặt cảm kích, ra vẻ do dự lo lắng nói: "Như vậy...Có phải là làm phiền tới cô quá rồi không?"

Bố Yến Tây chỉ kém không vỗ ngực đảm bảo, "Yên tâm đi, đại ca ta từ trước đến nay chuyện gì cũng đều nghe theo mẹ ta, càng không nói đến chút chuyện nhỏ đó."

Hơn nữa, nương nói nàng chỉ có một ca ca, đại ca này không phải do nương sinh, hần ăn cơm trắng nhà họ nhiều năm như vậy, hiện giờ có báo ân thế nào cũng không đủ, chỉ là một việc nhỏ, chẳng lẽ hần muốn từ chối sao?

Chẳng qua những lời này nàng không nói ra, dù sao mẹ nàng cũng đã dặn kỹ tuyệt đối không được để lộ bí mật này ra.

Thẩm Tuệ Tâm tuy rằng không biết nàng ta lấy đâu ra tự tin như vậy, chẳng qua nghĩ đến việc cô bắt công giữa hai người con trai như vậy, cũng biết được vài phần.

Vì để diễn tiếp vai nhu thuận, nàng ta còn giả vờ sợ phiền phức nói: "Vậy...chúng ta qua bên kia đi dạo?"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5-3

Vốn mục đích của Bố Yến Tây là đến đạo chùa, nhưng hiện giờ nhìn thấy Trương Vi Vi đi cùng một nam nhân, tự nhiên cảm thấy việc này quan trọng hơn, những thứ đồ chơi kia không khiến nàng chú ý đến được.

Nàng ta trầm mặt, nôn nóng sốt ruột lôi kéo Thẩm Tuệ Tâm nói: "Đi dạo lúc nào mà không được? Hiện giờ chúng ta phải đi xem đôi gian phu dâm phụ kia rốt cuộc là làm gì, đợi đại ca trở về nói lại cho hần nghe."

"Kia..." Thẩm Tuệ Tâm còn muốn thoái thác một phen, chẳng qua là còn chưa nói xong, người đã bị kéo đi.

Nha hoàn Từ Hoàn vẫn yên lặng đứng bên cạnh, lúc này mới chậm đuổi theo, ngẫu nhiên nhìn về hai bóng người phía trước, nhưng trong lòng cảm thấy rét run.

Chỗ nào là người thân, căn bản chính là kẻ thù, tìm cách khiến cho phu thê người ta bất hòa!

Mặt nàng ta trắng bệch, tay chân như muốn nhũn ra.

Nàng ta phải nhanh chóng nghĩ ra cách thay đổi tình hình bây giờ, nếu còn tiếp tục, nàng ta tuyệt đối không có được điều gì tốt.

Trương Vi Vi và Ôn Hoài Nam không đi ra đằng trước, mà là đi về phía con đường nhỏ dừng xe ngựa kia, ở bên cạnh đó có một quán trà nhỏ, vốn là để cho mấy xa phu nghỉ ngơi, bên trong bởi vì có nhiều nữ khách lui tới, có đôi khi phòng ở không đủ, cho nên mở một nhà gian khác, cung cấp chỗ nghỉ tạm cho nhóm nữ khách.

Xuân Thảo và Xuân Liễu một người đứng cạnh cửa, một người đứng cạnh bàn hầu hạ, Trương Vi Vi ngồi một lúc không biết phải nói gì.

"Lần này Hoài Nam ca ca tới là vì công việc sao?" Trầm mặc một lúc, Trương Vi Vi mở đầu.

Ôn Hoài Nam nhìn nàng, tự nhiên lại mang theo chút khoảng cách không quen, trong lòng có chút chua xót, qua một lúc lâu mới nhẹ giọng đáp: "Đúng vậy, lần này tới là có chút việc, thuận đường đến xem, vốn đang muốn đến phủ muội báai phòng, nhưng mà hôm nay phải đi nên không gửi thiệp qua đó."

Trương Vi Vi nghĩ thầm trong lòng, khó trách, đời trước không có chuyện này, nàng đời trước không đến đây, tự nhiên cũng không có lần xảo ngộ này.

"Vậy cũng thật là khéo." Trương Vi Vi cười gật đầu, sau đó nhìn về mặt ngóatic nhìn chính mình của hần, bỗng nhiên nói không nên lời.

Hần gần như dùng vẻ mặt tham luyến nhìn nàng, như muốn bù đắp từ ngày hai người tách ra, cho dù hần có tâm che giấu, nhưng cũng không thể che hết

tình ý của hắn đối với nàng.

Vốn là nàng muốn từ từ nói chuyện, chẳng qua là bây giờ, ài...Quả nhiên vẫn cần giải quyết nhanh chóng. Cái thân thể này rước lấy nợ nần tình ái lại muốn nàng tới giải quyết, thật sự nghĩ thế nào cũng thấy khó chịu.

“Hoài Nam ca ca, về sau, chúng ta vẫn là đừng gặp lại nữa!” Trương Vi Vi nghiêm mặt nhìn hắn, nhẹ giọng nói.

Ôn Hoài nam ban đầu sững sốt, sau đó dồn dập hỏi: “Vi sao lại nói như vậy? Sao lại nói sau này đừng gặp lại nữa? Ta đâu có mạo phạm...”

Trương Vi Vi vươn tay, ngắt lời của hắn, rũ mắt xuống, lông mi dài che đi đôi mắt.

“Huynh không làm gì sai, chỉ là hiện giờ ta đã là người có chồng, vốn gặp nam nhân khác đã là không đúng, cho dù là thân thích cũng nên kiêng dè, không phải sao?”

Nghe vậy, hắn có chút khó chịu nhắm mắt lại, rất lâu sau mới chau mày hỏi: “Vi Vi, muội có từng oán ta không?”

Trương Vi Vi ngẩng đầu nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Không, ta không oán, mọi chuyện đã qua, huống chi huynh cũng không sai, huynh khi đó mới thi được công danh, không dám cạnh tranh ta cũng có thể lý giải?”

Nói đến đây cũng chỉ là chuyện trong kịch mà thôi, thiên kim đại tiểu thư cùng với tiểu tiến sĩ nhà tranh, nếu không có những người khác tham gia, không có chuyện khác trộn lẫn, tự nhiên có thể có một cái kết mỹ mãn, càng không phải nói đến còn là thanh mai trúc mã, càng có điểm ái muội.

Chỉ là trên đời này, có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn mà mọi người không nghĩ đến, nếu không phải lúc đó đường làm quan của Trương phụ thất bại cần nhiều ngân lượng, lại có Bồ Ngự Đình cắt ngang một cước, có thể đưa ra sính lễ đây, có lẽ kết quả sẽ khác.

Chỉ là đối với Trương phụ lúc đó, một người có thể lập tức cung cấp tiền, cùng một người cần ông đề bạt, hai bên so sánh với nhau, ông tất nhiên sẽ chọn bên có lợi hơn.

Ông lúc đó cũng không có cách nào khác mới phải cầu Trương Vi Vi gả đi, Trương Vi Vi thật mới thương tâm đến chết, vì vậy nàng mới xuyên đến, nhưng chẳng qua là bánh xe vận mệnh đã định rồi.

Huống chi, người hắn thật sự có lỗi đã sớm không còn ở đây, nàng thật sự không tiếp nhận được lời xin lỗi cùng tình ý này của hắn.

“Ta...” Ôn Hoài Nam hít một hơi thật sâu, nghe nàng lạnh nhạt trả lời, hắn rõ ràng nên nhẹ nhàng thờ ra, cũng không biết vì sao, hắn chỉ cảm thấy trong lòng quặn đau.

Trương Vi Vi hiểu rõ đau khổ của hắn, nhưng mà đau dài không bằng đau ngắn.

“Huynh nên biết, huynh đã lựa chọn, hiện giờ huynh cũng chỉ có thể thừa nhận.”

Có một số việc, có một số người, một khi đã bỏ lỡ, thì không còn cơ hội đổi ý nữa.

“Vi nhi, ta...”

Hắn nhìn không được nghĩ muốn nắm tay nàng, nhưng không ngờ còn chưa nói xong, cửa nhà gian bỗng nhiên bị người đẩy mạnh ra, một giọng nói cắt ngang lời của hắn.

“Hảo một đôi cầu nam nữ! Một nữ nhân đã có chồng, làm chuyện như vậy mà không thấy thẹn sao?”

Trương Vi Vi bình tĩnh đứng lên, một chút cũng không có chút chột dạ, chỉ là bình tĩnh nhìn ba người xông tới.

Một người vốn nên bị nhốt ở nhà Thẩm Tuệ Tâm, một người là tiểu cô đáng ghét Bồ Yến Tây, đi sau cùng là một gương mặt lạnh lùng, còn là trượng phu của nàng Bồ Ngự Đình.

Trương Vi Vi nhú mày, trong lòng cười lạnh, không sai, nàng khó có được lần ra khỏi cửa, liền thành người trình diễn tuồng rồi sao?

Nhìn vẻ mặt đắc ý của hai nữ nhân kia, nàng nhịn không được khẽ nhếch khóe môi.

Đắc ý sao? Cho rằng nắm được đuôi của nàng sao? Ha ha! Mấy tiểu cô nương, tưởng rằng lão hồ không phát huy liền coi là nàng thành mèo bệnh rồi.

Nàng không đi so đo không có nghĩa là sẽ không so đo, nếu hôm nay các nàng chủ động tới đập phá, vậy thì, nàng cũng sẽ không khách khí nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6-1

Bố Ngự Đình mấy ngày nay ngày đêm chạy về nhà, không nghĩ tới phủ cũng chưa về, liền nghe hạ nhân bẩm báo Trương Vi Vi sáng sớm đã đến miếu nương nương, hần ngay cả cửa nhà cũng chưa bước đến, trực tiếp cưỡi ngựa hướng về phía ngoài thành.

Hần đã cùng người nhà đến vài lần, cho nên không đi đường trước, mà là đi đường nhỏ dành cho xe ngựa.

Không nghĩ tới vừa xuống ngựa không bao lâu, liền nhìn thấy Bố Yến Tây mang theo Thẩm Tuệ Tâm và một tiểu nha hoàn lén lút đi về phía quán trà bên đường, hần vừa mới xuất hiện, ngay cả nói cũng chưa nói, đã bị Bố Yến Tây kéo đi, nói là muốn dẫn hần đi xem chứng cứ thể từ chính mình không ở yên trong nhà.

Bọn họ chọn một nhĩ gian ở bên cạnh, cách một bức tường mỏng lại mở cửa sổ, loáng thoáng có thể nghe được cuộc nói chuyện của hai người.

Cả người Bố Ngự Đình vẫn mang theo một mối đi đường, nhưng suy nghĩ của hần vẫn rõ ràng, đối với những lời ban đầu Bố Yến Tây nói ở cửa quán trà, hần không tin, Trương Vi Vi là người như thế nào, so với người khác hần là người hiểu rõ nhất, nhưng mà, nghe đối thoại của hai người phòng bên cạnh, trong lòng hần tuy không hề lay động, nhưng hần vẫn mất hứng.

Biết thể tử của mình bị nam nhân khác mơ ước, không có một trượng phu nào có thể chịu được.

Trong lòng hần nghĩ gì không ai biết, nhưng sắc mặt âm trầm của hần khiến cho Thẩm Tuệ Tâm và Bố Yến Tây mừng thầm, nhất là Thẩm Tuệ Tâm, nàng ta cảm thấy mưu kế của chính mình có hiệu quả, ngày đuổi Trương Vi Vi ra khỏi cửa không còn xa nữa.

Về mặt của các nàng không sao che giấu được, Bố Ngự Đình nhìn rất rõ ràng, trong lòng tỏa ra sự phiền chán, khiến cho hần nhin không được đứng lên, đi ra ngoài.

Bố Yến Tây và Thẩm Tuệ Tâm cũng đi theo ra ngoài, Bố Yến Tây thấy hần đứng ở trước cửa nhĩ gian Trương Vi Vi ngồi, cho rằng hần muốn bắt gian, liền hỏi cũng không hỏi, trực tiếp mở cửa liền giận dữ mắng mỏ.

Bố Ngự Đình tuy cảm thấy hành động của nàng ta có chút quá phận, nhưng cũng chẳng muốn sửa lại, chỉ đứng ở phía sau, nhìn nữ nhân của mình về mặt bình tĩnh đứng lên.

A, so sánh, ngược lại về mặt của nam nhân kia càng thêm lo lắng! Nhìn cảnh ngược này khiến cho hần nhin không được muốn cười.

Trương Vi Vi còn không mở miệng nói chuyện, Bố Yến Tây đã lớn tiếng mắng chửi: "Trương Vi Vi, ngươi còn không thấy thẹn với lòng, đại ca ta vừa ra khỏi cửa, ngươi đã vội vã ra ngoài tìm nam nhân! Cũng là ông trời có mắt, mới để cho ta gặp được, bằng không cũng không biết ngươi sẽ làm bộ làm tịch lừa gạt bao lâu!"

Trương Vi Vi cười yếu ớt, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng. "Tiểu cô tử, con có thể ăn bậy nhưng không thể nói bậy, người nào tìm nam nhân? Một tiểu cô nương như ngươi cả ngày không nghĩ đến chuyện gì tốt hơn, sao toàn nghĩ đến chuyện xấu vậy?"

Bố Yến Tây bị nàng mắng, nhin không được mặt đỏ lên, chỉ vào mặt nàng, lớn tiếng chửi, "Nói chính là ngươi đấy! Còn nói ta chuyên nghĩ chuyện xấu, cũng không nhìn xem chính mình, đã bị ta bắt ngay tại chỗ, chẳng lẽ còn nghĩ nói sao?! Ta nói cho ngươi biết, đừng nói ngươi là nữ nhi Tri phủ, dù hoàng thượng có tới, cũng đứng về phía ta, ngươi vô sỉ như ngươi, ta phải bảo đại ca ta huỷ ngươi."

Xuân Thảo cùng Xuân Liễu nghe thấy liền tức giận, phu nhân các nàng không ở riêng với Ôn thiếu gia, lời nói cũng không có chút thất lễ, vị đại tiểu thư này rõ ràng là bịa đặt sinh sự!

Ôn Hoài Nam thân là người đọc sách, không thể nghe một cô nương mở miệng ngậm miệng đều là ô ngôn uế ngữ, hơn nữa còn đem nước bẩn hắt lên người Trương Vi Vi, nhin không được đứng dậy.

"Vị cô nương này, cô đừng tùy ý vu tội cho chúng ta, đây là hoàn toàn bịa đặt, cố ý gây chuyện."

"Cái gì mà bịa đặt, chúng ta đều nghe thấy nàng gọi ngươi là Nam ca ca, chẳng lẽ không phải là chứng cứ sao?" Bố Yến Tây ngẩng đầu phản bác.

"Ngươi..." Ôn Hoài Nam chưa từng cùng nữ nhân cãi nhau, lúc này thật sự không nói được gì, nhất thời gương mặt tức đến đỏ bừng.

Trương Vi Vi cũng không quản Bố Yến Tây, dù sao có nói lý cũng không được, tự mình nhìn về phía Bố Ngự Đình đứng đằng sau, trong lòng nàng có chút lo lắng, bên ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh hỏi: "Còn chàng? Chàng cũng là tới bắt gian sao?"

Bố Ngự Đình giống như hoàn toàn không nhìn thấy cảnh vừa rồi, mở đôi mắt có chút mệt mỏi, sau đó khóe môi khẽ nâng lên, lại có chút phong trần trên mặt, đáng vẻ hào sảng tiêu sái sức quyến rũ.

"Ta đến đón nàng về."

Một câu đơn giản, lại hàm chứa vô số tín nhiệm ở bên trong.

Tuy rằng vừa rồi hắn có bắt mẫn, nhưng là đối với vị biểu ca kia của nàng, nam nhân so đo với nhau, không liên quan đến nàng, hắn cũng sẽ không để chuyện liên lụy đến người nàng.

Hắn sống lại một đời, ngoại trừ muốn tìm phụ mẫu thân sinh của mình, một tâm nguyện khác là có thể không cô phụ nàng, sau đó cùng nàng nuôi dưỡng con cái.

Phân tình này mặc dù không thể nói rõ, nhưng so với việc nghi ngờ nàng, hắn lựa chọn tin tưởng nàng.

Bố Yến Tây không dám tin nhìn đại ca nhà mình, rõ ràng đã nhìn thấy thê tử của mình cùng nam nhân khác ở chung một phòng, còn nói ra những lời này, kết quả cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói?

Thẩm Tuệ Tâm cùng chán kinh giống nàng ta, nhưng Thẩm Tuệ Tâm biết, so với việc chỉ trích hắn, còn không bằng đổi hướng nói chuyện, vì thế nàng ta nhẹ nhàng nháy mắt, hốc mắt lập tức đỏ lên, đưa tay kéo ống tay áo Bố Ngự Đình, có chút dồn dập nói: "Đại gia, phu nhân nhất định không có làm ra chuyện như vậy, đây...Đều là do ta không tốt, không biết rõ ràng đã kéo tiêu cô qua..."

Bố Yến Tây nghe thấy nàng ta đem lỗi kéo về phía mình, nhin không được lo lắng phản bác: "Không liên quan đến biểu tỷ, là ta thấy tiện nhân này cùng nam nhân mất đi này lại, mới nghĩ muốn đi xem thử."

Trái một câu gièm pha, phải một câu tiện nhân, hai người một đáp một xướng phối hợp vô cùng tốt, nếu là người không có đầu óc, đại khái thật sự cho rằng nàng ở trong này làm chuyện gì không ra người rồi.

Trương Vi Vi cười cười, đi về phía trước, chỉ có hai nha hoàn của nàng nhìn ra được phu nhân nhà các nàng thật sự tức giận rồi, vội vàng lui ra một bên.

Nàng đi đến trước mặt hai nữ nhân đang giúp đỡ nhau nhận sai, ngay khi các nàng không phòng bị, trực tiếp quăng cho mỗi người một cái tát.

"Người...người dám đánh ta?!" Bố Yến Tây từ nhỏ đã được sủng ái mà lớn, đừng nói là đánh, ngay cả Triệu thị cũng chưa từng động đến một ngón của nàng ta, không nghĩ tới lần đầu tiên bị đánh, lại là bị tẩu tử mà nàng ta khinh thường nhất đánh, điều này khiến cho nàng ta không thể chấp nhận được, cả người đều ngẩn ra.

Thẩm Tuệ Tâm cũng ngẩn người, nước mắt tích trong hốc mắt, kinh ngạc đến mức không rơi xuống được, hai tay nắm chặt thành quyền, cực lực đè nén tức giận.

"Vi sao đánh người?" Trương Vi Vi khinh miệt nhìn Bố Yến Tây, trên mặt là nụ cười giễu cợt.

"Nhìn thử xem, quả nhiên ta nghĩ không sai, người, không chỉ có cái miệng không tốt, ngay cả đầu óc cũng không tốt, một cô nương chưa xuất giá, không nói đến có hay không đều được, giống như tam cô lục bà, lão phu nhân nhìn thấy không biết có bao nhiêu khổ sở! Mấy năm cho rằng nuôi dưỡng ra một thiên kim, không nghĩ rằng lại nuôi thành một khuê nữ ngu như heo, người mấy năm nay là ăn cơm không trả tiền sao?"

Bố Yến Tây cho tới bây giờ chưa từng bị người nào mắng như vậy, tức giận đến không nói ra lời, nước mắt ủy khuất cuộn cuộn rơi xuống, vốn là trừng mắt nhìn Trương Vi Vi, sau đó quay đầu nhìn về phía đại ca, lớn tiếng quát, "Đại ca, người cứ như vậy nhìn nữ nhân này ra tay đánh ta mắng ta như vậy sao? Người hiện giờ liền hù nữ nhân này, không đúng, người đánh nàng ta hai cái bạt tai, sau đó hù nàng ta đi!"

Bố Ngự Đình nghe xong câu nói buồn cười của muội muội, chỉ liếc xéo nàng ta một cái, hoàn toàn không có suy nghĩ muốn động.

Nàng ta chửi rủa tẩu tử trước, dù là bị đánh bị mắng cũng là đúng thôi, nàng ta sao có thể cho rằng hắn có thể giúp nàng ta trả thù chứ?

Hơn nữa nói đến Bố Yến Tây cũng không coi hắn là người thân, nói so với nhà họ nuôi chó cũng không sai biệt lắm.

Hắn không nói một câu, lại nhìn Thẩm Tuệ Tâm vẻ mặt đau khổ, không nhịn được trong lòng trào phúng, có lẽ nàng ta cho rằng bộ dạng hoa lệ đầm mưa như vậy, có thể dẫn đến không ít nam nhân thương tiếc, chẳng qua là vô cùng đáng tiếc, phen này nàng ta cố gắng không công rồi, bởi vì hắn thuộc phần thiếu số thờ ơ.

Bố Ngự Đình chẳng muốn để ý đến hai người kia, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía Trương Vi Vi, "Được rồi, chơi xong rồi thì về đi."

"Đại ca...Sao huynh có thể làm như cái gì cũng không biết? Ta là bị tiện nhân này đánh chửi đó!" Bố Yến Tây đâu chịu nổi loại ủy khuất này, nhin không được lại ồn ào.

Bố Ngự Đình liếc nhìn nàng ta một cái, giọng nói lạnh lùng, "Tẩu tử của người nói cũng không sai, một cô nương chưa xuất giá, mở miệng ngậm miệng đều là những lời khó nghe, đâu có chỗ nào là có quy củ?"

Bố Yến Tây không nghĩ tới muốn tìm mới tới lấy lại danh dự, kết quả chỗ dựa tìm không thấy, lại bị mắng một trận, nhin không được khóc lớn chạy ra ngoài, Thẩm Tuệ Tâm thấy tình huống không đúng, cũng ủy khuất nhìn hắn, rồi đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-2

Trương Vi Vi có chút kinh ngạc khi hắn nói như vậy, phải nói là nàng hoàn toàn không ngờ hắn sẽ đứng về phía nàng. Nam nhân này bị cái gì đã kích sao? Tuy rằng trước đó hắn đã nói không cần qua lại nhiều với nhà cũ, duy trì giao tình bình thường là được, nhưng mà...Nàng còn tưởng rằng nàng làm như vậy quá ngoan độc, hắn sẽ mất hứng!

Chẳng qua là trương phu tin tưởng nàng như vậy, trong lòng nàng vẫn là vô cùng thỏa mãn.

Trong lòng vui vẻ, tự nhiên trên mặt cũng đều là ý cười, nàng chớp đôi mắt phượng, hơi cong khóe môi, một tay nắm lấy ống tay áo của hắn, ngọt ngào nói: “Đi thôi.”

Bố Ngự Đình ôn nhu cúi đầu nhìn nàng vui vẻ cười yếu ớt, chỉ cảm thấy lúc này nàng giống như một tiểu miêu vừa giành được thắng lợi, hiện ra vẻ kiêu ngạo đáng yêu, nếu không phải hiện giờ đang ở bên ngoài, bên cạnh còn có nha hoàn, hắn đã sớm không nhịn nữa mà ôm nàng vào lòng yêu thương một phen.

Hắn cầm ngược lại tay nàng, đang muốn dẫn nàng đi ra ngoài, lại bị ngăn lại.

“Chậm đã!”

Bố Ngự Đình và Trương Vi Vi đồng thời quay đầu lại, Ôn Hoài Nam nắm chặt một tay của Trương Vi Vi, khiến cho nàng giống như một cái dây thừng, tình cảnh khó xử.

“Buông tay!” Quanh người Bố Ngự Đình toát ra hơi thở lạnh lẽo, ánh mắt sắc như đao, “Không biết vị huynh đài này bắt lấy tay của thê tử của ta là muốn làm gì?”

Trương Vi Vi cũng nhăn mày, vẻ mặt khó hiểu nhìn Ôn Hoài Nam. Lúc này nàng đã nói rõ ràng, hiện giờ hắn đang tính làm gì đây?

Ôn Hoài Nam cũng không buông tay, hắn biết chính mình quá kích động, đối với một phụ nhân đã thành thân làm như vậy thật sự không hợp lễ, nhưng mà hắn biết nếu như hiện giờ không giữ nàng lại, về sau hai người sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa.

Dù chỉ nhiều hơn một khắc, hắn cũng hy vọng được nhìn nàng thêm một cái.

Sắc mặt Ôn Hoài Nam có chút tái nhợt, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ, khổ sở còn có một chút bất đắc dĩ, nhẹ giọng giải thích: “Ta...cũng không muốn làm gì, chỉ là đã lâu không gặp, có lẽ có thể nói chuyện thêm vài câu...”

Hắn khẩn cầu nhìn nàng, không mang theo bất kỳ tạp chất nào, chỉ có tình yêu sâu đậm mà đơn thuần.

Trong lòng Bố Ngự Đình hung hăng chấn động, tình cảm thâm trầm như vậy ngay cả hắn cũng có chút bị cảm động, chẳng lẽ nàng không dao động chút nào sao?

Vừa nghĩ đến đây, tâm hắn từng cơn co rút đau đớn, càng nắm chặt lấy tay nàng, trong mắt mang theo sự dò hỏi và lo lắng nhìn nàng.

Trương Vi Vi nhìn vẻ mặt của hai người, vẻ mặt lạnh nhạt rút tay bị Ôn Hoài Nam cầm lại, không cho hắn một chút hy vọng nào.

Ôn Hoài Nam nhìn ngón tay trắng nõn từng tắc trượt ra khỏi bàn tay của hắn, trong lòng như bị nghiền nát, đau đớn trong mắt không có cách nào che giấu được.

Nàng thở dài nói: “Dừng ở đây đi.” Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, nàng vẫn sẽ lựa chọn như vậy.

Vận mệnh của nàng và hắn đã kết thúc, nàng không tin còn khả năng nối lại tiền duyên, càng không cần phải nói ngay từ đầu là hắn buông tay trước, hắn cũng chỉ có thể tự mình thừa nhận.

Trương Vi Vi không nhìn hắn thêm nữa, mà chuyên chú đón nhận ánh mắt của Bố Ngự Đình, sau đó nở nụ cười nhẹ.

Thật ra, còn có một nguyên nhân khác mà nàng vĩnh viễn sẽ không nói ra - Trương Vi Vi mà hắn yêu đã biến mất, mà Trương Vi Vi hiện giờ chỉ yêu một mình Bố Ngự Đình, cho nên tình yêu của hắn nàng có thể cảm động, nhưng vĩnh viễn không động tâm.

Tuy rằng tính tình của Bố Ngự Đình không phải là tốt, tuy rằng hắn không thể thường xuyên ở bên cạnh nàng, tuy rằng hắn sẽ không học được lời ngon tiếng ngọt, nhưng mà vào ngày tân hôn đó, trong nháy mắt khi hắn mở khăn voan đỏ lên, tâm của nàng đã rơi vào tay giặc rồi.

Liếc mắt một cái, liền là cả đời.

Trên đường quay về, Xuân Thảo và Xuân Liễu bị Bố Ngự Đình phái đến ngồi trên một xe ngựa khác, chỉ còn lại Trương Vi Vi và hắn trên chiếc xe ngựa này, không khí bên trong xe là một mảng ngưng trệ.

Nếu không phải tay hấn sống chết ôm nàng không rời, có lẽ nàng sẽ hoài nghi thái độ hoàn toàn tin tưởng nàng lúc này của hấn đều là giả.

Hai người vẫn giữ im lặng như vậy về đến nhà, Trương Vi Vi cả ngày không nhìn thấy con trên nên đến chỗ con trai trước, Bồ Ngự Đình cũng đi theo nhìn qua một lúc sau đó đi rửa mặt, hai người cũng chưa nói gì, nhưng mà không giống như muốn cãi nhau, Xuân Liễu, Xuân Thảo thấy vậy, tâm vẫn treo lơ lửng, không biết hiện giờ rốt cuộc là đang có chuyện gì.

Hai người đứng ngoài cửa, Xuân Liễu lại không an phận vẫn muốn nhìn vào bên trong, cuối cùng vẫn là Xuân Thảo vỗ nàng vài cái, nàng mới thu liễm lại một chút.

“Làm cái gì vậy, chuyện của chủ tử người có thể tìm hiểu như vậy sao?”

Xuân Liễu bĩu môi, có chút bất bình thấp giọng nói: “Không phải tìm hiểu! Chỉ là....chỉ là muốn nhìn xem, nếu đại gia thật sự tức giận, hai chúng ta còn có thể bắt cơ hội đi cầu tình!”

Những chuyện ở quán trà nàng nhìn từ đầu đến cuối, ngày thường trên đường đi qua một gánh hát hí khúc cũng đủ để cho nàng nói mãi không thôi, những chuyện vừa xảy ra thật sự giống như là diễn tuồng vậy.

Trước là phu nhân các nàng đại chiến tiểu cô tử, tiếp theo là đại gia và biểu thiếu gia tranh giành chủ tử, đây còn đặc sắc hơn cả sách rồi.

Xuân Thảo tức giận lườm nàng một cái, dùng ngón tay chọc đầu nàng, “Người a người, thật là đồ ngốc không lương tâm.”

Khi đại gia xuất hiện ở quán trà, nàng đúng là bị hù chết, chỉ nghĩ rằng phen này xong rồi, không chỉ là chủ tử xong, hai nha hoàn các nàng đi theo chủ tử cũng xong rồi.

Nhưng kết quả lại như Xuân Liễu nói, chuyện vừa rồi ở quán trà giống như một hồi tuồng vậy, tuy rằng ở giữa bọn họ cảm thấy lo lắng cho chủ tử, nhưng mà không thể không nói, khi chủ tử đánh người, trong lòng nàng vô cùng sáng khoái.

Các nàng là hội môn của chủ tử qua đây, đã hơn một năm, các nàng đã sớm bắt mặn với nhà cũ, nhất là lão phu nhân và cô nãi nãi chưa xuất giá, cả ngày không phải nói phu nhân nói vậy, thì là làm ra những chuyện khiến cho người khác tức giận, rất nhiều thời điểm, ngay cả các nàng cũng không thể nhìn được.

Giống như khi phu nhân vừa mới liễu mình vì Bồ gia sinh con trai, còn chưa đầy tháng đã muốn chuẩn bị cho đại gia nạp người mới, hoàn toàn không cho phu nhân chút mặt mũi, thậm chí đông yêu tây cầu, muốn làm tiệc rượu, muốn mời người đến xem lễ, còn muốn kiệu hoa và treo lụa đỏ trong nhà.

Dù từ trước đến nay tính tình của nàng vẫn tốt, cũng vài lần lên mạng.

Còn vị cô nãi nãi chưa xuất giá kia, cả ngày không phải soi mói từ bên này sang bên kia thì là vòng vo nói phu nhân không hiền tuệ, có lần phu nhân tự mình đưa đồ qua còn bị nàng ta ném trên đất rồi giẫm lên, nói là vài kia quá thô, nàng ta dùng không quen, dùng để lau chân thì còn miễn cưỡng.

Nhiều vô số, nói ra đều khiến cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi, lúc ban đầu phu nhân bảo bọn họ đừng so đo, các nàng làm nha hoàn cũng chỉ có thể nhịn xuống, mãi đến khi Thẩm di nương vào cửa phu nhân như là đột nhiên thông suốt, trở nên kiên cường hơn, các nàng cuối cùng cũng có gan nhỏ ra những ác khí trong lòng.

Chẳng qua là chuyện hôm nay tuy rằng các nàng thấy vô cùng đã nghiền, nhưng mà đối với đại gia mà nói, có tâm tình giống như vậy hay không thì khó nói.

Xuân Liễu bị nắn một câu, vẫn có chút bất bình, nhưng mà cũng biết ậm ỉ tiếp thì quá mức, liền bĩu môi không nói thêm gì.

Trong phòng, Trương Vi Vi tự nhiên không biết hai nha hoàn đang lo lắng, sau khi nhìn nhử từ một lúc, liền đi đến phòng tắm, nhìn Bồ Ngự Đình một mòi dựa lưng vào bồn tắm nhắm mắt nghỉ ngơi, mặt nàng có chút ửng đỏ, cố gắng khiến chính mình nhìn không chớp mắt, đi đến phía sau hấn, cầm lấy chậu tắm ở bên cạnh, vò trong tay làm nó mềm ra, nhẹ xoa lên tóc hấn, sau khi xoa một lượt, nhẹ nhàng gọi đi.

Nước ấm bốc hơi lên từng đợt sương trắng, trong lúc đó hai người vẫn yên lặng, chỉ có tiếng nước chảy.

“Ngửa đầu.” Nàng nói nhỏ, sau đó một tay cầm gáo nước, nhẹ nhàng ôn nhu tẩy đi bọt trên tóc hấn.

Bồ Ngự Đình thoải mái hưởng thụ, khi nàng cầm gáo nước muốn gội đầu cho hấn thì hấn đột nhiên mở miệng hỏi: “Nam nhân kia là có chuyện gì?”

Trương Vi Vi cúi đầu xuống, sau đó dường như không có việc gì tiếp tục động tác. “Thiếp còn tưởng chàng sẽ không hỏi.”

Hấn mở mắt ra, nghĩ đến nam nhân kia, đôi mắt liền hiện lên vẻ lạnh lùng. “Ta cũng chỉ muốn biết người nào có ý muốn không an phận với thê tử của ta thôi.”

“Cũng không có gì, chỉ là biểu ca của thiếp, từ nhỏ thường tới phủ, cho nên...”

Nàng chưa nói xong, đã bị hấn ngắt lời, “Cho nên hai người còn nhỏ vô tư, hấn đối với nàng mới thâm tình khó phai như vậy?”

Trương Vi Vi nhủ mảy, trầm mặc không nói, bởi vì trên cơ bản hán nói không sai, tuy rằng hơn phân nửa không phải do nàng trải qua, nhưng đối với nguyên chủ thân thể này mà nói, đó từng là một phần trong sinh mệnh của nàng.

Nàng chiếm lấy thân thể này thì không thể quyết định toàn bộ, chỉ có thể tiếp nhận, mặc kệ là tốt hay xấu.

Thấy nàng trầm mặc, Bố Ngự Đình lại nhớ đến khi ở quán trà, trong mắt nam nhân kia là tình ý lưu luyến, sắc mặt hán liền trở nên lạnh lùng, nắm lấy cổ tay của nàng kéo lại, nàng bất ngờ không phòng bị, cả người từ trên ghế nhỏ quỵ xuống đất, đầu gối bị đập xuống khá đau.

“Nói chuyện!” Giọng nói trầm thấp lạnh như băng của hán gượng gạo ra lệnh, trong đôi mắt đen giống như đang phát hỏa, chăm chú nhìn nàng.

Nói cái gì đây, Trương Vi Vi liếc mắt nhìn hán một cái, lão nương sắp đau chết rồi! Đây là phòng tắm, sàn nhà đều là đá tảng, đầu gối nhất định đều bị tím, nàng chỉ muốn nhanh lấy rượu thuốc để xoa, đầu còn biết chính mình muốn nói gì!

Mà hán cũng thật kỳ quái, vừa rồi không phát hỏa, về đến nhà lâu như vậy mới đột nhiên giờ chiều, hán là ninja rùa sao? Một đoạn đường đều nhìn nhin nhin, nhin không nổi nữa mới bạo phát một lần.

Thấy nàng không định trả lời, Bố Ngự Đình càng nóng giận, dọc đường đi hán suy đoán rất nhiều, Bố Ngự Đình đã sớm buồn bực muốn phát điên, từ trước đến nay hán vẫn luôn bình tĩnh, giờ bị kích thích đến mức thậm chí muốn nhốt nữ nhân không an phận này vào trong phòng, vĩnh viễn không để cho nàng ra ngoài gặp người.

Thật ra hán vốn đã nhìn xuống tức giận, cũng biết nàng không phải là đối tượng hán nên tức giận, nhưng cứ nghĩ bộ dạng không muốn buông ta của tên biểu ca chết tiết kia của nàng, triệt để đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho hán nhìn không được muốn từ nàng có thêm bảo đảm, muốn thêm an tâm.

Bố Ngự Đình chưa từng để tâm đến một nữ nhân nào nhiều như vậy, không biết nên xử lý ra sao, càng không biết hành vi của mình hiện giờ chính là đang ghen.

Trong lòng hán vừa là hận vừa là giận, tuy rằng dọc đường gắt gao ôm lấy nàng, nhưng trong lòng vẫn rất bất an.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6-3

Vừa rồi nếu như không phải đang ở trên xe, hán thậm chí hận không thể trực tiếp kéo quần áo của nàng xuống, khiến nàng phải khóc dưới thân hán, hứa về sau tuyệt đối không nhìn nam nhân khác, giống như muốn khảm nàng vào người hán thì hán mới có thể cảm nhận được nàng thuộc về hán, mới cảm thấy nàng sẽ không rời khỏi hán.

Lúc này Bố Ngự Đình đã sớm quên rằng bản thân hán đòi trước hoàn toàn mặc kệ nữ nhân trong nhà muốn làm gì, cũng chưa bao giờ quan tâm đến tâm tư của nữ nhân nội trạch, hán cho rằng so với việc quan tâm đến những suy tính đó, thì đi tính toán sổ sách còn thực tế hơn.

Cũng bởi vì tính cách lãnh tình như vậy, sau khi chết nhìn thấy tiểu thiếp của chính mình quay đầu liền đi theo đệ đệ nhà mình, hán ngoại trừ việc có chút không vui, trong lòng cũng không có chút nào gọi là ghen tỵ.

Nhưng hán hiện giờ, chỉ nghĩ đến việc sau trăm ngày hán chết liền đi theo một nam nhân khác...Hán dù là đào mộ sống lại cũng phải giết chết tên nam nhân chết tiết kia!

Trương Vi Vi dùng lực, đẩy hán ra, hán không nghĩ đến nàng sẽ đột nhiên làm vậy, nhất thời không phòng bị, lưng đập mạnh vào cạnh bồn tắm đối diện, cơn đau ập đến khiến gương mặt hán vặn vẹo.

Hán còn chưa kịp chất vấn nàng có phải là muốn mưu sát chồng hay không, thì nhìn thấy nàng cởi áo ngoài ra, nhảy vào trong bồn tắm, nóng bỏng giăng chân ngồi trên người hán.

Trong nháy mắt Bố Ngự Đình còn tưởng rằng đây là khúc nhạc dạo đồng cung nóng bỏng, lại phát hiện tay của nàng không phải đặt lên bờ vai của hán, mà là véo thịt ở hông hán, tất cả ảo tưởng lập tức tan vỡ.

“Bố Ngự Đình, chàng cho là lão nương không phát huy thì có thể coi ta là mèo bệnh sao?” Trương Vi Vi bị kéo chân đập xuống sàn, oán khí trong lòng cũng nhin không được mà xông ra.

Nàng thề, ban đầu nàng nghĩ sẽ giải thích tốt với hán, nhưng giọng điệu nói chuyện của hán như vậy thì cũng đừng trách nàng mạnh tay.

“Nàng...” Bố Ngự Đình hai đôi mắt nhìn nàng là một tiểu bạch thỏ ôn nhu thiện lương, hôm nay thấy nàng ra tay “đánh” như vậy, lại còn thốt lên một câu lão nương, giống như trở thành sư tử hà đông trên đường, rung động trong lòng còn lớn hơn gấp bội so với khi nhìn thấy tên biểu ca kia.

Trương Vi Vi có rất nhiều điều cần phải nói ra, dựa vào sự tức giận không cho hắn mở miệng nói, nàng lấy tốc độ sét đánh tuôn ra một tràng: “Nàng cái gì mà nàng! Chẳng nghĩ rằng ta là loại nữ nhân tướng công nói một thì không dám nói hai sao? Chẳng nghĩ rằng ta sẽ giống một bình hoa sao, hôm nay không thoải mái còn phải nói xem chàng có muốn tìm cô nương khác hay không sao? Chẳng cho rằng mẹ chàng dễ dàng bắt nạt đến đâu ta, ta sẽ mỉm cười nói bà bà giáo huấn đúng phải không? Hiện giờ ta sẽ không ngoan ngoãn để người khác sắp đặt nữa đâu!”

“Cho nên chàng đừng tưởng rằng chàng có thể tìm bảy tám di nương thậm chí là ngủ với nha hoàn coi như thành thông phòng, ta cả tay cũng không để cho biểu ca cầm, liền bị coi là dâm oa đáng phụ, bị tiểu cô mắng là tiện nhân, còn phải nhìn sắc mặt của chàng, thậm chí còn dùng loại thái độ như thẩm vấn phạm nhân mà chất vấn ta! Chàng, chàng, chàng cho rằng chàng là ai! Ta nói cho chàng biết, dù là chàng sống lâu hơn ta thì ta cũng không phải dễ bị bắt nạt đâu, nếu thật sự không chịu nổi nữa vậy thì chia tay đi!”

Hừ! Nghĩ rằng có tiền thì tốt làm sao? Nàng cũng có đồ cưới, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng còn hơn là để cho bà bà vô lương cướp mất, cũng có thể xem như một tiêu phú bà, ít nhất cũng có thể nuôi được hai nha hoàn bên người cùng với con trai của mình mà không có vấn đề gì!

Bố Ngự Đình bị nàng mắng liền hồi nhất thời chưa hoàn hồn lại được, Trương Vi Vi mắng xong một hơi, cũng có chút không thở nổi, hai người cứ im lặng mắt to trừng mắt bé nhìn nhau như vậy.

Bên trong yên lặng đến đáng sợ, ngoài cửa hai nha hoàn chỉ nghe thấy bên trong giống như có tiếng tranh chấp, lo lắng muốn kiểm tra bên trong, mà lại không dám mở cửa đi vào.

Xuân Liễu giống như bị mèo cào trong lòng, hận không thể đào một cái lỗ ở cửa để nhìn cho rõ, nhưng mà cũng biết hành vi nhìn trộm chủ tử cũng không phải là việc một nha hoàn tốt có thể làm, chỉ có thể nhịn tò mò, cả người giống như con rắn uốn éo không ngừng, cách ván cửa càng ngày càng gần, hận không thể trực tiếp áp lên ván cửa để nghe lén.

Xuân Thảo lần này cũng không nhân rồi quan tâm đến nàng, sắc mặt Xuân Thảo khảm trương, trong lòng suy đoán bên trong rốt cuộc là làm sao, khăn tay nắm trong tay bị nàng vụn sắp rách.

Tình thế bên trong đã sớm bị thay đổi.

Vừa rồi Bố Ngự Đình vì không phòng bị nàng nên mới để cho nàng thành công đánh lén, trong lúc nóng giận mới có thể bị nàng gọn gàng đẩy ngã như vậy, nhưng chờ hắn lấy lại tinh thần đâu thể nào để tôn nghiêm của nam nhân bị quét đi như vậy?

Hắn ôm eo của nàng, căn bản không cần tốn sức, trực tiếp lật người trong bồn tắm, người vừa rồi rất hung hãn giờ trực tiếp rơi vào trong nước, còn hắn toàn thân trần trụi đặt trên người nàng, tóc dài chưa gội xong rối tung sau lưng hắn, buông xõa trên vai, càng làm nổi bật lên gương mặt cương nghị giống như điêu khắc của hắn.

Trương Vi Vi vừa rồi bởi vì tức giận nên mới tuôn ra một tràng như vậy, sau khi nói xong tự nhiên rất sáng khoái, nhưng mà khí thế vừa mất, hiện giờ bị hắn kéo vào trong nước, nàng từ trước đến giờ không có nhiều can đảm, lập tức luống cuống chân tay.

“Đại... đại gia... đừng kích động! Thiếp thiếp thiếp... chúng ta từ từ nói chuyện!”

Bố Ngự Đình nở nụ cười tà mị, khiến cho Trương Vi Vi nhìn không được nuốt nước miếng, lại không kiềm chế được tầm mắt không an phận nhìn xuống dưới.

Tuy rằng dáng người của hắn rất tốt, cơ bắp rất đều, nhưng mà nhìn xuống nữa thì là H rồi, nàng một chút cũng không muốn đau mắt hột đâu.

“Chúng ta không phải là đang từ, từ, nói sao?” Hắn còn cố ý tăng thêm giọng điệu, ánh mắt giống như ánh mắt của một con sói, phảng phất như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

“Ha ha ha...” Nàng cười gượng mấy tiếng dù trong lòng đang rơi lệ, tầm mắt cũng không dám nhìn lên người hắn.

Vừa rồi nàng lấy đầu ra đỡ khí như vậy? Chẳng lẽ bị quý nhập vào người sao? Không đúng, phải nói là hành trình thời gian đến đây dài quá, đầu óc của nàng bắt đầu thất thường rồi, bằng không sao dám ngồi trên người hắn như vậy?

Bố Ngự Đình nhìn nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve từ mặt nàng xuống cổ, khiến nàng nổi da gà, giọng nói của hắn nhẹ nhàng nhưng lại đầy sự uy hiếp hỏi: “Nàng cảm thấy ta là ai? Ta có nói nàng là dâm oa đáng phụ sao? Ta có để nàng ăn không không có việc gì làm, để nàng thay ta an bài chỗ nghỉ cho di nương sao? Thậm chí...ta có tùy ý kéo nha hoàn trong phủ lên giường sao, hửm?”

Cảm giác giống như ngồi trên mây bay vậy, tâm của Trương Vi Vi lên xuống theo giọng nói của hắn, nhất là một chữ cuối cùng tâm nàng đang treo rất cao.

Độ cao âm cuối thật sự quá mất hồn, hiện giờ nàng có thể nói rằng chính mình thật ra đã quên những gì mình vừa nói không?

“Nói chuyện!” Hắn bắt nàng nhìn thẳng mặt hắn, để cho ánh mắt của nàng đối diện ánh mắt của hắn.

“Thiếp...” Nàng có chút gian nan nuốt nước bọt, “Chính là nói như vậy...” Trọng điểm của nàng thật là ác bà bà, hơn nữa nàng vào Ôn Hoài Nam vô cùng trong sạch, thật sự!

“Sao? Nói nghe một chút?” Bố Ngự Đình liếc nhìn nàng, khóe miệng chứa một nét cười lạnh, vô cùng rõ ràng là tâm tình của đại gia hắn hiện giờ tuyệt

đôi không vui về gì.

“Ha ha...Con người mà, đều có những lúc nhất thời lạnh mồm lạnh miệng...” Tên gọi tắt là miệng tiện, nàng âm thầm rơi lệ trong lòng.

Hắn không đưa ra ý kiến gì với câu nói của nàng, chỉ là dùng tay nhẹ nhàng mà xát trên cổ nàng, ngẫu nhiên trượt đến xương quai xanh của nàng, ngứa ngáy tê dại, khiến cho cả người nàng không tự chủ mà run rẩy.

Nếu đây là phim văn nghệ, lúc này hẳn là muốn diễn cảnh trên giường, nếu đây là phim kinh dị, vậy thì lúc này nàng có khả năng sẽ bị chìm xuống nước chết đuối rồi... Trong không khí khẩn trương như vậy Trương Vi Vi vẫn nhìn không được mà nghĩ lung tung.

Quả nhiên là sau khi chết qua một lần, thần kinh cũng trở nên mạnh mẽ và vững chắc hơn.

Thật ra Bồ Ngự Đình cũng đang suy nghĩ nên dùng lễ nghi dạy dỗ nữ nhân không biết trời cao đất dày, hay là trực tiếp bẻ gãy cái cổ nhỏ của nàng, khiến cho nàng không bao giờ có thể càn quấy như thế nữa.

Tuy nhiên bộ dạng của nàng giống như một con mèo đang xù lông, khiến cho hắn cảm thấy một phong tình khác, trái tim hắn trong nháy mắt đó cũng nhìn không được mà đập nhanh hơn, giống như là quay trở về thời kì thiếu niên ngây ngô, có gan muốn lôi nàng xuống làm một phen.

Bồ Ngự Đình từ trước đến nay chưa từng bạc đãi người của mình, nếu đã nghĩ đến, vậy thì làm thôi.

Ý nghĩ hôn nàng vừa hiện lên, hắn cũng đã đè thấp người xuống, trực tiếp phủ lên đôi môi của nàng, nhắm nháp đôi môi hồng phấn ngọt ngào kia.

Trương Vi Vi trừng to mắt, tiếp nhận nụ hôn nồng nàn thình lình của hắn, còn bị hắn trả thù hắn vài cái, khiến cho nàng nhìn không được ô ô vài tiếng.

Nàng không biết bộ dạng của mình hiện giờ hấp dẫn đến thế nào, quần áo bị ướt, dán sát vào người, để lộ ra những đường cong của nàng, áo ngoài rộng thùng thình lộ ra bờ vai cùng bộ ngực căng tròn sau lớp yếm vàng, cái cằm cái đầu đã sớm rơi mất, cả người ngâm trong nước, đồng thời mang theo vẻ thanh thuần và diễm lệ, khiến cho hắn nhìn không dời mắt.

Bồ Ngự Đình vừa hôn nàng, liền quyết định chuyện gì thì cũng để sau nói, hắn đã cảm dục hơn nửa tháng, hiện giờ chỉ muốn làm đúng một chuyện.

Hắn nhanh chóng rút đi quần áo vương vãi của nàng ném ra bên ngoài, bên trong chỉ còn tiếng rên rỉ của nàng hòa với tiếng thở dốc của hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong phòng tắm nhỏ hẹp, tràn ngập xuân sắc vô biên.

Hai nha hoàn canh ở ngoài cửa, tuy rằng không nghe rõ chủ tử đang nói về cái gì, nhưng mà lúc sau động tĩnh của hai người nghe thấy liền hiểu.

Hai nha hoàn mặt đỏ bừng liếc nhìn nhau, nhưng mà trên mặt không thể che hết sự vui mừng.

Xem ra hai chủ tử không có việc gì, vậy thì quá tốt!

Xuân Liễu cười như tên trộm, nhìn không được thấp giọng nói: “Ai nha, trắng hôm nay thật là đẹp!”

Xuân Thảo tự nhiên hiểu rõ nàng đang nói cái gì, tức giận lườm nàng một cái, sau đó cũng không giữ được vẻ mặt nghiêm túc, nhìn không được cũng nở nụ cười theo.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-1

Hoan ái qua đi, Trương Vi Vi có phần mê man bị Bồ Ngự Đình bế lên giường, hiện giờ nàng ngay cả sức để hối hận vì đã lạnh mồm lạnh miệng cũng không có, chỉ muốn nhanh chóng ôm chần, ngủ một phen.

Bồ Ngự Đình cũng bận rộn nhiều ngày, vừa trở về cũng chưa kịp nghỉ ngơi đã bị kéo đi xem một vở "bất gian ký", trở về nhà lại lần qua lần lại một phen, thật ra cũng đã mệt mỏi, chỉ là thể lực của hắn tốt hơn nàng, vẫn có thể nửa nằm ở bên cạnh nàng, tĩnh tế nhìn vẻ mặt buồn ngủ của nàng.

Hắn không hiểu tình ái là gì, hắn đã từng cho rằng những chuyện đó chẳng qua là những mẫu chuyện dân gian mang đi lừa gạt mà thôi.

Dù là cuối đời trước hắn đối với nàng cũng chỉ là trách nhiệm và áy náy.

Nhưng mà hiện giờ hình như có cái gì đó không giống nữa.

Nàng trở nên sống động hơn nhiều, một cái nhăn mày một nụ cười đối với hắn mà nói chỉ là một loại cách biểu đạt, chỉ là nhìn nàng, trong lòng hắn cảm

thấy ấm áp hơn, trong ngực có một cảm xúc không biết tên như muốn tràn ra, khiến cho hắn không thể không chế.

Ban đêm đi đường, có đôi khi ngẩng đầu nhìn trời, cho dù thấy trời đầy sao hắn lại nhớ đến đôi mắt sáng trong như ngọc của nàng.

Ở bên ngoài buôn bán, người phía dưới vô cùng tự giác đưa lên không ít mỹ nữ hầu hạ, nhưng mỗi khi nhìn những gương mặt đầy son phấn đấy, ngực lại hắn càng thêm nhớ đến nàng vì cần chăm sóc hài tử nên gần như rất ít đánh phấn.

Mỗi ngày một lần, mỗi khắc một lần, cuối cùng gần như không có lúc nào không nhớ, chờ đến khi hắn phát hiện mình đã khắc ghi hình bóng nàng vào trong lòng, dường như tương tư đã sớm thành họa.

Vì sao tương tư lại thành họa? Vì sao cả hai kiếp đều chỉ có cảm giác đối với một người? Vốn là hắn còn có chút mơ hồ, thậm chí khi diễn ra trò cười kia, hắn cũng không hiểu được cảm giác kia là gì, nhưng mà hiện giờ thật sự ôm nàng trong lòng, nghe được từng tiếng gọi tên hắn của nàng, nhớ đến lúc nàng nghiêng răng nghiêng lợi kể ra những việc bất mãn về hắn, biết nàng và hắn đều có dự vọng độc chiếm, biết nàng đòi hỏi với việc nữ nhân khác đến gần hắn không phải là thờ ơ, trong nháy mắt trong lòng hắn tràn ngập vui sướng, khiến cho những mê mang trong lòng hắn tan biến giống như ánh mặt trời xóa tan sương mù.

Hắn thật sự đặt nữ nhân này trong lòng.

Không chỉ vì nàng là thê tử của hắn, là mẫu thân của con hắn, nàng còn là nữ nhân hắn yêu thương nhất, là nữ nhân hắn nguyện ý dù chết cũng muốn được chôn cùng nàng.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mềm mại của nàng, khóe môi khẽ mỉm cười ôn nhu mà thỏa mãn, chỉ nhìn nàng như thế này, tâm của hắn cũng có thể tràn đầy.

Nếu tu trăm năm mới có thể chung gối, vậy thì hắn và nàng đã tu không ít năm rồi?

Đã vướng mắc một đời lại thêm một đời, kiếp sau, chúng ta vẫn tiếp tục ở chung một chỗ đi...

Nếu như có thể dặt tay quay về trước đá tam sinh, hắn nghĩ đó chính là điều hạnh phúc nhất!

Hắn than nhẹ, ôm nàng, không lâu sau cũng không chịu nổi mà nhắm mắt ngủ, hai người dựa vào nhau mà ngủ, hai bàn tay cũng nắm chặt lấy nhau, dường như đây chính là bức tranh đẹp nhất trên đời.

Sáng sớm, Trương Vi Vi mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ cảm thấy cổ họng vừa nóng vừa rát, rất không dễ dàng mới đẩy được tay chân của Bồ Ngự Đình trên người nàng ra, muốn xuống giường lại thiếu chút nữa lăn xuống giường, cả người thanh tỉnh không ít, đi đến cạnh bàn uống vài chén nước mới cảm thấy chính mình giống như sống lại.

Lòng cảnh giác của Bồ Ngự Đình rất cao, từ lúc nàng bắt đầu đẩy hắn ra thì hắn đã bắt đầu tỉnh, sau đó khi nàng rời khỏi vòng ôm của hắn thì hắn cũng đã tỉnh tám chín phần.

Đương nhiên, điều khiến hắn tỉnh hoàn toàn là sau khi đẩy hắn ra, kết quả chính nàng vấp chân thiếu chút nữa ngã lăn xuống giường, hắn cố gắng nhịn không cười ra tiếng, nếu không nàng da mặt mỏng như vậy nhất định sẽ nổi giận với hắn.

Trương Vi Vi còn không biết bản thân mình lúc nửa tỉnh nửa mê đã làm truyện cười cho người ta nhìn, uống xong ly trà, cảm thấy tỉnh táo hơn không ít, nhìn đầu tóc và quần áo lộn xộn, đã quen được người khác hầu hạ, dù không muốn thế nào thì nàng cũng phải gọi Xuân Thảo và Xuân Liễu đi vào.

Ngày thường nàng rất ít khi để cho hai nha hoàn tiến vào nội thất hầu hạ, bởi vì nàng vẫn hy vọng có thể bảo vệ một chút riêng tư của mình, dù khả năng không cao vì luôn có người ở cạnh, nhưng ít nhất nàng vẫn hy vọng có một không gian của bản thân, cho nên nếu không có việc, hai nha hoàn đều đứng bên ngoài hoặc canh ở cửa, chỉ khi cần đến, nàng mới gọi hai nha hoàn tiến vào.

Chỉ vừa mới gọi, Xuân Liễu liền vội vàng mở cửa đi vào, khấn trang hô: "Phu nhân! Không tốt rồi!"

Trương Vi Vi miễn cưỡng nhìn nàng, tức giận trả lời, "Nhỏ tiếng một chút, gia còn đang ngủ! Phu nhân không có gì không tốt, phu nhân hiện giờ rất tốt." Ngoại trừ việc thắt lưng có chút đau, bụng hơi đói thôi.

Xuân Liễu vội vàng hạ giọng nói: "Không phải, lão phu nhân mang theo nhị gia cùng một đám người đến, bảo là muốn tìm phu nhân lý luận!"

Nói đến lý luận thật ra nàng cũng học qua vào câu, lão phu nhân vừa vào cửa, lời khó nghe liền nói không ít, ngay cả nha hoàn các nàng cũng không nghe nổi nữa.

Trương Vi Vi cũng không phải ngày đầu tiên quen biết vị bà bà cực phẩm này, nàng nhàn nhạt nói, "Chỉ sợ không phải đến lý luận mà là đến báo thù đi, ta đã nghĩ sao còn chưa đến, kết quả thì ra là đội đũa con trai của bà ấy về." Nếu không tiểu thúc kia cả ngày thì 7, 8 canh giờ đều ở bên ngoài rảnh rỗi hoặc là ở trong thanh lâu, nói không chừng đã sớm mang theo người xông tới rồi.

Huống hồ, lý luận! Lão phu nhân kia mở miệng nếu có thể nói được câu tranh luận bình thường, vậy thì trời cũng muốn đổ mưa đỏ rồi.

"Được rồi, để ý đến bà ta, cho người trước ngăn lại, trước giúp ta chải đầu thay y phục rồi qua xem một chút!." Trương Vi Vi cũng không định không gặp.

Đối đãi với người bình thường, có lẽ chiều này có tác dụng, nhưng đối với người không bình thường như bà bà cực phẩm kia, nếu cố ý làm bộ như không có ở nhà không để ý tới bà ta, bà ta liền có cách khiến cho nàng đứng ở trên đường cũng không xong.

Ở cửa khóc lóc gì đó chỉ là trò trẻ con, chỉ sợ bà ta căn bản không biết xấu hổ, vừa mắng vừa khóc, lại còn thuận tiện ném vớ đồ gì đó trong nhà, như vậy thì không tốt.

Tuy rằng Bồ Ngự đình buồn bán kiếm được không ít tiền bạc, nhưng không phải để lãng phí như vậy.

Bồ Ngự Đình nằm ở trên giường không đứng dậy, nghe thấy người Bồ gia làm loạn ở bên ngoài, sắc mặt lập tức trầm xuống vài phần.

Lần này đi Tây Bắc, ngoài việc xử lý vật tư nhà kho trên đường đi, thật ra hẳn còn phải người đi hỏi thăm chuyện năm ấy.

Khi còn bé hẳn tất nhiên không nhớ được gì, chẳng qua là trước khi người Bồ gia dẫn hẳn rời đi, vẫn còn chút ít ấn tượng về hàng xóm xung quanh, ví dụ như khi hẳn khoảng hơn một tuổi.

Năm đó xảy ra một chuyện lớn đó là khai chiến cùng Đông Liệt quốc, tiên đế tự mình xuất chinh, kết quả bị bao vây, quân tả hữu lại cứu giá chậm trễ, chờ khi tiên đế thuận lợi hồi kinh, vài đại tướng dẫn quân cùng cả nhà bị trừng phạt với tội danh là phản loạn và tội danh không biết dẫn quân.

Tuy nói chỉ có mấy nhà, chẳng qua là đại gia tộc nào mà chẳng có vài phòng, con cháu nữ quyến, thêm cả quân gia và gia nô, tổng số người cũng không nhỏ, nhưng hẳn điều tra phát hiện năm đó chỉ có hai nhà bị phán lưu đầy Tây Bắc, cứ như vậy, muốn dò xét tin tức lại càng có thêm phương hướng.

Mạng lưới tin tức của hẳn tuy rằng tập trung chủ yếu ở ba tỉnh phía Nam, nhưng mà thương nhân giao du rộng, lần này Tây Bắc đại nạn, không ít tiểu thương gia ít nhiều bị tổn thất, chẳng qua hẳn chỉ cho vài ân huệ nhỏ, lại được không ít người thành tâm hồi báo, thu thập tin tức nhanh hơn so với hẳn tưởng nhiều.

Càng không cần phải nói đến hai nhà kia lúc trước đều là thế gia, trong đó một nhà lại còn là Võ Lăng hầu gia, tuy nói là lưu đầy, nhưng mà đời thứ ba của một thế gia, ít nhiều vẫn có chút tin tức, dù là lưu đầy đến Tây Bắc, hiện giờ cũng không tồi, thậm chí có vài người đã chuyển mình, lại thành võ tướng, trở thành quan gia.

Quan trọng nhất là, hẳn biết được một tin tức, lúc trước phu thê chi thứ ba của Võ Lăng phủ vẫn luôn tìm kiếm tin tức của thứ tử bị thất lạc khi lưu đầy.

Thời gian cùng với người đều coi như đã đổi chứng, chỉ là hẳn không rõ, nếu như theo những gì đời trước hẳn nghe được, hẳn hình như là bị bí mật đưa ra ngoài, vì sao lại thu được tin tức rằng là hải tặc bất hạnh bị mất tích?

Rốt cuộc thì đâu mới là chính xác? Bồ Ngự Đình không có kết luận, nhưng mà mặc kệ là người nào, hẳn đều sẽ không buông tay tiếp tục truy tìm chân tướng.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7-2

Hắn suy nghĩ một lúc, thấy nàng đã đổi quần áo đang ngồi chải đầu, hẳn liền đứng dậy, mặc quần áo của mình vào, bảo Xuân Liễu lui ra, tiếp nhận việc vẽ lông mày cho nàng.

Trương Vi Vi có phần then thùng lại có chút không rõ nhìn hẳn, xác định lúc này hẳn không có ý định bắt lương gì đó, cộng thêm hình hình đã không so đo với những lời nàng nói lúc trước, mới thả lỏng nói: "Đại gia, nếu như lão phu nhân có trừng phạt ta, chàng phải nói tốt giúp ta đấy!"

Bồ Ngự Đình đang bận vẽ lông mày cho nàng, nghe giọng điệu của nàng giống như một tiểu tức phụ nhu nhược, nhin không được bật cười, "Được, ta sẽ che chở cho nàng, nếu như lão phu nhân thật sự muốn xông lên đánh người, lúc đó nàng nhớ phải che ở trước mặt ta đấy!"

Nghe xong về đằng trước Trương Vi Vi còn rất thoải mái, nghe đến về sau, liền cong môi, hẳn nói như vậy là coi nàng là bia đỡ đạn thật sao?

Nàng bĩu môi đang muốn kháng nghị thì nghe Bồ Ngự Đình đang chuyên tâm vẽ lông mày từ từ nói: "Tối hôm qua có người đẩy ta một cái, hại ta bị đụng vào bồn tắm, sau lưng thâm tím một mảng lớn..."

Trương Vi Vi sững sốt một phen, bỗng nhiên có phản chột dạ, "A? Là do thiếp làm sao?" Nàng cho rằng chính mình chỉ nghĩ như vậy, không biết nàng đã làm như vậy.

Hắn gạt đầu, dùng ánh mắt đừng mong nói dối liếc nhìn nàng, "Hình như cũng không có người khác."

Nàng bị bức trở về, chỉ cảm thấy trong ngực đều buồn bức không vui, thoáng hiện về mặt ai oán.

Vì sao? Vì sao nàng lại động tâm vì nam nhân hư hỏng này? Trong đáy lòng nàng đã tự hỏi nhiều lần, lại vẫn không tìm ra được đáp án.

Bố Ngự Đình nhìn biểu tình của nàng trong nháy mắt trầm xuống, cảm thấy có chút đau lòng lại có chút buồn cười, còn có một chút khoái trá.

Ngẫu nhiên trêu chọc nàng cảm giác cũng không tồi, so với phương thức ở chung lúc trước thì thật sự là tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Trương Vi Vi cũng không biết hẳn đang nghĩ gì trong lòng, nếu như biết, nhất định nàng sẽ nổi cơn lôi đình, thuận tiện mắng hán vài câu, người là học sinh tiểu học sao? Sao lại dùng cách bắt nạt thành cách biểu đạt sự yêu thích chứ?!

Đáng tiếc, dù nàng vừa xuyên không vừa trùng sinh cũng không xuất hiện dị năng đọc tâm, tất nhiên cũng không biết chính mình trong lúc bất tri bất giác, từ muốn dạy dỗ tướng công lại biến thành bị dạy dỗ rồi.

Bố Ngự Đình coi như vừa lòng nhìn thành quả vẽ lông mày của mình, "Được rồi, nàng nhìn đi."

Trương Vi Vi bị hán gọi một câu mới tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn vào gương đồng, ban đầu là sững sốt, sau đó nhìn đôi lông mày thô kệch, kinh hoàng kêu lên: "A--- Đây là cái gì vậy?!" Sao lông mày của nàng lại biến thành hai con sâu thế này?

Bố Ngự Đình đã sớm đi đến cửa, nghe tiếng thét chói tai kia, bước chân nhanh hơn vài phần, khoe miệng chứa ý cười, đáy mắt cũng là ý cười sau khi thực hiện được trò đùa dai.

Ha ha! Ai cũng biết về lông mày không phải chuyện đơn giản, hán lại là lần đầu tiên, tự nhiên có chỗ sai, hơn nữa, ai bảo nàng cùng biểu ca kia có chút dây dưa, đây chỉ là chút trả thù nho nhỏ thôi!

Trương Vi Vi lần nữa vẽ lại lông mày, chuẩn bị tốt tâm lý lát nữa chiến đấu cùng với ác bà bà, cũng không thèm nhìn đến Bố Ngự Đình ở trong sân, đi thẳng về phía trước, hán cũng không để ý đến sự giận dữ của nàng, cố ý đi bên cạnh nàng.

Hai nha hoàn đi theo phía sau, nhớ đến đôi lông mày rậm kinh người của phu nhân, muốn cười lại không dám cười, nhin cười đến mức ngũ quan đều có chút vặn vẹo.

Chẳng qua đoàn người còn chưa đi đến tiền sảnh thì đã nghe được giọng nói như tiếng sấm của Triệu thị, bà ta vừa khóc vừa kêu, trung khí mùi phẫn nộ to.

"Cái đồ độc phụ kia, nếu muốn lão bất tử này tới hầu hạ nàng ta thì nói cho rõ ràng, hà tất phải chà đạp nữ nhi của ta như vậy, ngay cả một ngón tay của nó ta cũng chưa đụng vào, ngược lại nàng ta thì giỏi rồi, lập tức quăng cho nó một cái tát, thật sự là gia môn bất hạnh mới có một đứa người con đầu không hiền lại ghen tị như vậy."

Trương Vi Vi đối với những lời này tỏ vẻ không nghe thấy, trực tiếp bước vào bên trong, thậm chí ngay cả sắc mặt cũng không hề thay đổi, bình tĩnh chào hỏi: "Lão phu nhân, sao hôm nay lại rảnh rỗi qua đây vậy? Cũng không cho người báo trước một câu, để ta cho người chuẩn bị rượu và thức ăn."

Triệu thị vừa nhìn thấy nàng, hận đến mức không thèm nhìn thêm, trực tiếp vung tay đánh về phía nàng, "Người là đồ nữ nhân không biết xấu hổ! Ở bên ngoài cầu kết với nam nhân làm vậy, để cho nữ nhi của ta gặp được, vậy mà còn dám đánh người! Xem ta có đánh chết cái đồ tiện nhân không biết xấu hổ như ngươi không!"

Trương Vi Vi phản ứng rất nhanh, lập tức tránh qua bên cạnh, ngược lại Bố Ngự Đình bên cạnh lại muện một bước, móng vuốt của Triệu thị trực tiếp đánh lên mặt hán, móng tay bén nhọn lưu lại một vết cào màu đỏ trên mặt hán.

Triệu thị một chút cũng không thấy chột dạ khi đánh sai người, bà ta không có nửa câu xin lỗi, ngược lại quyền cước càng thêm hung ác đánh lên người hán.

"Người là người chết sao! Mà lại để cho kẻ tiện nhân này ở trước mặt đánh mũi mũi của ngươi! Sao nào, hiện giờ có tiền, xem thường những người nhà như chúng ta sao, muốn bỏ chúng ta ở một bên một mình hưởng lạc sao? Ta nói cho ngươi biết, không có cửa đâu! Ta dù có chết thì cũng phải hút khô máu của ngươi!"

Bố Ngự Đình cũng không phản kích hay thoái nhượng, hung bạo bắt được quả đấm của bà ta, đôi mắt lại càng thêm thâm trầm, giống như đang kiểm chế sự tức giận.

Tuy rằng Trương Vi Vi vẫn còn tức giận trò đùa dai của hán, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ vui vẻ nhìn hán bị người khác khi dễ.

Nàng không hề nghĩ ngợi chần chờ trước mặt Bố Ngự Đình, giang tay che chở cho hán, một bên lạnh giọng nói với Triệu thị: "Lão phu nhân, chúng ta kính bà là trưởng bối, nguyện ý hiếu thuận với bà, nhưng sẽ không để cho bà ngồi lên đầu! Muốn hỏi vì sao đánh nàng ta sao, chính là do nàng ta không chịu tính, một cô nương chưa xuất gia lại nói chuyện khó nghe như vậy, vu tội nhục mạ tấu tử của mình, ngược lại ta còn muốn hỏi, một nữ nhân như vậy rốt cuộc là đã được dạy dỗ như thế nào?"

Triệu thị bị ngăn lại, lại bị mắng cho một trận, cả gương mặt hiện ra vẻ hung dữ, trong mắt còn mang theo tơ máu, phẫn nộ mắng: "Người là đồ tiện nhân bại hoại, nói ai không có gia giáo! Chính ngươi có hành vi sai trái, còn không có người khác nói? Hơn nữa, đây là con của ta, ta muốn đánh thế nào thì đánh, sao nào, đau lòng vì trượng phu rồi sao? A phi! Đừng nói là hán, dù là ngươi gả vào nhà ta, còn không phải là mặc ta chà đạp sao!"

Bố Nhậm Vũ ngồi ngay ngắn ở bên cạnh nghe Triệu thị nói như vậy, cũng hiểu được là có chút quá đáng.

Cũng không phải là hắn có tình cảm huynh đệ gì nhiều, mà là hắn biết rõ, hiện giờ cả nhà bọn họ đều là do đại ca nuôi, nếu như làm không tốt, người ta có thể bỏ đi bất cứ lúc nào, chặt đứt một đám người không có quan hệ gì với hắn, vậy thì sẽ không tốt.

Hắn hiểu rõ hơn nương của hắn rất nhiều, người đại ca nhất ở bên ngoài này, mấy năm nay nguyện ý nuôi bọn họ như vậy, còn không phải là vì cảm thấy cần phải báo đáp công ơn nuôi dưỡng, nếu không theo những gì nương hắn đối xử với đại ca, là người khác thì đã sớm không chịu được, bỏ đi từ lâu rồi.

Hắn không ngu xuẩn như Bố Yến Tây kia, có thể ở một bên xem thường, lại vừa có thể yên tâm thoải mái dùng tiền của người ta, hắn đúng là vô cùng thức thời.

Lần này Bố Yến Tây kia ngu xuẩn làm ra chuyện này, nếu không phải nương hắn đặc biệt muốn hắn cùng đi theo, hắn nguyện ý ở bên ngoài cũng không có ý định tới.

Chẳng qua là nếu đã đến, cũng không thể để cho tình hình tồi tệ thêm, hắn cũng nên nhảy ra nói mấy câu.

"Được rồi, nương, đại ca cũng không phải là cố ý, ai bảo tàu từ ra tay nhanh như vậy!" Những lời này là giúp Bố Ngự Đình thoát tội, nhưng ngược lại lại hất nước bẩn lên người Trương Vi Vi.

Bố Nhậm Vũ nghĩ ai làm tàu từ thì cũng như nhau, dù sao hiện giờ chính là cần có người tới chịu sự tức giận của Triệu thị, ra tay với người này càng thêm thích hợp!

Triệu thị bị khuyên như vậy, cũng hiểu được mình tìm lầm đối thủ, trừng mắt nhìn Trương Vi Vi đã muốn xông lên động thủ, đối với bà mà nói, ngoài năng chửi thì đánh người cũng là sở trường của bà ta.

Chỉ tiếc, Triệu thị hoàn toàn đánh giá sai tình thế, bởi vì ngay từ đầu Trương Vi Vi đã bắt đầu phản kháng lại bà ta, nàng không muốn để cho bà ta cực phẩm kia đụng vào một sợi tóc, mà trong lòng Bố Ngự Đình cũng phiền chán, vừa thấy Triệu thị muốn ra tay đánh nương từ của mình, rốt cuộc không nhịn được tức giận nữa, một bước đứng chắn trước mặt Trương Vi Vi, sau đó một tay ngăn lại bàn tay đang giơ lên của Triệu thị, lạnh giọng gầm lên."

"Đủ rồi! Khi ta còn nguyện ý gọi bà hai tiếng mẫu thân, có một số việc cũng phải một vừa hai phải đi, nếu không tất cả mọi người cùng xé rách mặt nạ, sau này một chút tình cảm cũng không có đâu."

Triệu thị chưa từng bị hắn quát như vậy, nhìn không được sừng sốt, sau đó giống như phát điên, liều mình đánh đấm vào người hắn, lại còn cứng rắn nện ra vài giọt nước mắt.

"Số ta sao lại khổ như vậy! Vợ của người đánh muội muội của người, ta là bà bà tự nhiên lại không thể đòi lại công bằng, thậm chí người còn muốn chặt đứt tình mẫu tử với ta? Ta muốn đến nha môn, cáo trạng người tội bất hiếu, hai người các người đều không chiếm được chỗ tốt đâu, đến lúc đó có quý đến trước mặt ta, ta cũng sẽ không tha thứ cho tội bất nghĩa đâu!"

Triệu thị không nghe ra ý cảnh cáo trong lời nói của Bố Ngự Đình, lại còn đe dọa hắn, nhưng Bố Nhậm Vũ lại hiểu rõ, tìm hắn nhảy dựng lên, vội vàng thật sự khuyên nhủ: "Đại ca, huynh cũng biết tính tình của nương, lần này cũng là bị chọc tức nên mới như vậy, huynh cũng nên nghĩ lại trước kia trong nhà đối với huynh như thế nào, hiện giờ nói chuyện như vậy cũng có chút... quá mức rồi đi!"

"Đúng vậy, đồ không có lương tâm, cũng không nghĩ xem chúng ta làm thế nào nuôi các người, sao nào, hiện giờ cứng cánh rồi, muốn ném chúng ta đi, một mình hưởng phúc sao?" Triệu thị hà khắc nói, đôi mắt xé đao qua đao lại, khiến cho người ta cảm thấy lạnh lòng, chỉ cảm thấy giống như đang đi đòi nợ.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7-3

Bố Ngự Đình cười lạnh nhìn Bố Nhậm Vũ, đối trước người đệ đệ này ngược lại rất có tình nghĩa huynh đệ, không chỉ tiếp nhận sản nghiệp của hắn, ngay cả tiêu thiếp của hắn cũng thu về, hắn dám làm như vậy cũng là bởi vì sớm biết hai người không có quan hệ huyết thống!

Thật ra nghĩ kỹ lại, thái độ người trong nhà đối với hắn, phần lớn là lợi dụng thật lòng chỉ như thoáng qua, mà hắn cứ như vậy bị che hai mắt, không hề nhận ra, còn tưởng rằng bởi vì bản thân hắn không hay ở nhà, thế nên mọi người mới không thân với hắn, còn thỉnh thoảng đi lấy lòng bọn họ, muốn gần gũi hơn.

Hiện giờ xem ra, chính mình đòi trước thật sự là ngu ngốc.

Vốn không muốn nghĩ đến, nhưng mà bọn họ đã nhắc đến chuyện cũ, vậy thì hắn cũng nên tính toán lại một chút!

"Nếu mẫu thân và đệ đệ đều nhắc đến chuyện cũ, vậy ta đây cũng tính toán một chút! Từ nhỏ nhà chúng ta cũng không phải là nghèo, kết quả mỗi ngày ta ăn khoai lang nhiều hơn ăn gạo, người cùng Yên Tây đều được ăn gạo tẻ, có đôi khi ta chỉ ăn rau muối cùng cháo loãng rồi lại phải ra ngoài làm việc, nhưng các người ngoài bánh bao trắng lớn còn có thịt rang trứng xào rau xanh."

"Không nói đến cái ăn, năm ta chính tuổi bị mang đến thông trên làm người học việc, kết quả nếu không phải là ta ở trường học được vài chữ, còn không biết đó căn bản không phải là học nghề mà là giấy bán làm đầy tờ, thiếu chút nữa là bị bán mà không biết gì, nếu không phải bản thân ta trốn thoát lại tìm công việc khác, chỉ sợ hiện giờ ta vẫn còn đang ngồi mài đậu. A, đúng rồi, khi người đến tuổi đi học, ta chiều nào cũng phải ra ruộng làm nông, từ lúc bắt đầu lớn một chút ta đã phải làm việc, người đã từng thử xuống ruộng bao giờ chưa? Chắc là chưa đi?"

Bố Nhậm Vũ không biết vì sao hần lại nhớ rõ những việc này như vậy, chậm chạp không nói được tiếng nào. Khi hần chưa biết đại ca không phải ruột thịt nhà mình, hần còn đắc chí là mình được thiên vị, về sau biết rõ, càng cho rằng bản thân được sủng ái là điều đương nhiên, đại ca không phải ruột thịt thì có thể sống tốt như vậy còn đòi gì nữa? Có thể có ăn có uống, bình an lớn lên cũng đã không làm...hần thất vọng rồi.

Trương Vi Vi yên lặng nghe, không nghĩ tới Bố Ngự Đình trước đây lại khổ như vậy, cảm thấy xót xa cho hần rất nhiều, cảm thấy hần thật ngốc, nếu phải chịu nhiều ủy khuất như vậy, sao còn có thể trả giá vì cái nhà này như vậy, thậm chí đời trước cũng bởi vậy mà sau khi chết sớm rơi vào cảnh thế ly từ tán, tài sản bị cướp lấy, thật sự khiến cho người ta không biết phải nói gì.

"Người làm đại ca còn không biết xấu hổ mà so đo với đệ muội? Hơn nữa, hiện giờ người nói những lời này là có ý gì, chẳng lẽ muốn nói là chúng ta đối với người không tốt, cho nên giờ người định không hiếu thuận với ta và phụ thân người sao? Được rồi, người đã nói như vậy, chúng ta cũng tính xem những gì người đã dùng hết bao nhiêu lượng bạc, chẳng lẽ những thứ đó không phải là tiền sao..."

Triệu thị then quá hóa giận, đành phải đánh đòn phủ đầu, muốn ý vào những thứ này để bản thân không thấy chột dạ.

Bố Ngự Đình cũng không vội mà phản bác, chỉ nhàn nhạt nói: "Hai trăm lượng."

Triệu thị đột nhiên dừng nói, vẻ mặt chán kinh nhìn hần, lắp bắp nói: "Người...người vừa nói cái gì?"

Bố Ngự Đình cười lạnh, chấp tay sau lưng, bình tĩnh nhìn Triệu thị.

"Ta nói là hai trăm lượng, hai trăm lượng năm đó, dù là để ta ăn uống, rồi cả đi học, hiện giờ phải còn không ít đi?"

Triệu thị đột nhiên luống cuống, chột dạ không dám nhìn thẳng Bố Ngự Đình.

Hai trăm lượng năm đó, ngoài bà và chồng bà, không nên có người khác biết, hần làm sao biết được?

Bố Ngự Đình thu hết vẻ mặt của bà vào trong mắt, tự nhiên càng thêm hoài nghi chân tướng lúc trước chính mình rời khỏi phụ mẫu thân sinh.

Mà Bố Nhậm Vũ nghe vậy, trong lòng dâng lên sự cảm bất an.

Người trong nhà có lẽ không biết, nhưng hần ở ngoài lâu lâu, biết thanh danh bên ngoài của Bố Ngự Đình.

Hần là người thủ đoạn ngoan độc, đối với người khác rất tàn nhẫn, đối với chính mình càng ác hơn, lúc trước hần một mình bảo vệ thuyền hàng, thà rằng nửa đêm vượt qua cửa bên, tích lũy được tiền vốn, mà năm đó nghe nói hần vừa mới mười một tuổi, một tên đầy tớ tự mình áp thuyền đi thương.

Sau này lên làm hội trưởng nghiệp đoàn ba tỉnh phía Nam, thủ đoạn lại càng khó lường, nghe nói còn xông qua Nam sơn trại, đi tìm cống phẩm, trên đường hao tổn không biết bao nhiêu người, thậm chí hần một lần còn ngã vào tuyết cốc, dọc đường còn phải tránh né không biết bao nhiêu người đâm sau lưng, cuối cùng hần cũng có ngày như bây giờ.

Chuyện như vậy nhiều không đếm hết, một vài thương gia từng đối lập với hần, giờ thì người đi nơi khác, người thì sụp đổ, đến bây giờ tuy rằng hần trẻ tuổi nhất, nhưng mà ở ba tỉnh phía Nam, hần chỉ cần dậm chân một cái thương giới liền rung chuyển.

Người như vậy nếu đối tốt với hần, tự nhiên hần sẽ trả gấp trăm lần, nhưng nếu đụng vào lòng của hần, hần sẽ không nhân từ buông tha.

Vừa nghĩ đến đây, tâm Bố Nhậm Vũ đều lạnh hơn phân nửa, tuy rằng da mặt có chút cứng, nhưng vẫn phải cố nặn ra nụ cười, "Ài, đại ca, những chuyện đó đều đã là quá khứ, hiện giờ hà tất phải nhắc lại? Hôm nay chẳng qua là nương đến hỏi thăm tình hình ngày hôm đó ở miếu nương nương mà thôi, có chút kích động, chỉ là chút hiếu lăm thôi, chúng ta đều là người nhà, thật sự không cần thiết phải nháo thành thế này."

Bố Ngự Đình nhạt nhẽo nhìn về phía hần, ý vị thâm trường nói, "Đều là người nhà à..."

Triệu thị cũng biết ngày hôm nay không thu được kết quả mình mong muốn, phải nói là hiện giờ bà không có gan tiếp tục nháo nữa, vội vàng về nhà thương lượng cùng chồng bà, xem có phải chuyện năm đó bị lộ ra hay không, để cho lão đại biết rõ.

Còn chuyện nữ nhi và chất nữ bị ủy khuất? Đánh đều đã đánh, còn có thể làm gì? Hiện giờ quan trọng nhất không phải là chuyện này! Triệu thị vội vàng đến cũng vội vàng đi, Bố Nhậm Vũ cũng vội vàng theo Triệu thị rời đi, chỉ sợ chờ một chút sẽ tính đến trên đầu mình.

Bọn họ đi rất vội vàng, ngay cả một câu cũng không nói liền đi luôn, rất nhanh trong phòng cũng chỉ còn lại hai người Bố Ngự Đình và Trương Vi Vi.

Hần trầm mặc đứng tại chỗ, nòng nhìn bóng lưng thẳng tắp của hần, chỉ cảm thấy trong lòng quặn đau từng cơn.

Có lẽ trong lòng mỗi người phụ nữ đều có tình mẫu tử, nghĩ đến những ủy khuất hẳn phải chịu trước đây, lại nhìn bóng lưng có chút thô lương, nàng nhịn không được tiến lên phía trước, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

"Đừng đau khổ, có thiếp ở đây!"

Bố Ngự Đình giống như bắt được bè gỗ cứu mạng, gất gao ôm đôi tay đang ôm hắn, trên mặt không hiện lên vui buồn, trong nháy mắt vì câu nói này mà thay đổi.

Hắn hít một hơi thật sâu, từ từ bình phục cảm xúc sôi trào vừa rồi, để cho suy nghĩ của bản thân bình tĩnh lại.

Một lúc sau, Bố Ngự Đình chậm rãi nói: "Vĩnh viễn đừng rời khỏi ta, vĩnh viễn!"

Trương Vi Vi do dự một chút, không biết trả lời trả lời như thế nào, nhưng mà Bố Ngự Đình không nghe được đáp án mong muốn liền nắm chặt tay nàng, cảm giác đau nhức ở tay khiến cho nàng đành phải trả lời ngay, "Được rồi, được rồi, thiếp sẽ không rời đi!" Đồng thời nhịn không được mà thảm oán, thật là, suy xét một chút cũng không được sao?

Chẳng qua là...rời đi sao? Nàng đã từng muốn, nếu là thật sự không chịu được, vậy thì rời khỏi thôi, nhưng mà gặp qua hắn bá đạo, hắn ôn nhu, tư tưởng xấu lại có những mặt khiến người thương tiếc, nàng lại không khỏi để tay lên ngực tự hỏi, nàng thật sự rời khỏi được hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8-1

Từ sau ngày hôm đó, người nhà Bố gia đột nhiên không có động tĩnh gì, không ai tìm tới cửa nữa, cũng không có tin tức gì khác truyền đến, ngay cả việc Thẩm Tuệ Tâm lên lút rời khỏi lúc nào cũng không biết.

Đối với Trương Vi Vi mà nói, đây đúng là chuyện tốt, bớt đi những người đáng ghét lác lư ở trước mặt, nàng cũng không cần cảm thấy không vui vì những người đáng ghét đó nữa rồi.

Chỉ là, đột nhiên Bố Ngự Đình trở nên bận rộn hơn, nàng cố gắng nhớ lại lúc này đã từng xảy ra chuyện lớn gì, nhưng mà trước đây nàng chỉ để ý tin tức bên trong, chỉ biết một số tin tức ít ỏi, chỉ biết hình như trong trận mưa lớn vừa rồi nhiều người nhân cơ hội đó làm giàu bị Ngự Sự bắt được, kết quả là bị nghiêm trị khiến cả nhà táng gia bại sản.

Khi đó Bố Ngự Đình trẻ tuổi cũng không có việc gì, hiện giờ bên trong thân thể kia là một con hồ ly càng có nhiều kinh nghiệm hơn, vậy càng không có vấn đề gì, nghĩ như vậy, nàng cũng đem chuyện này vứt ra sau đầu.

Chỉ là, có đôi khi, rất nhiều chuyện không đơn giản như mọi người nghĩ, thậm chí là càng sợ cái gì thì lại càng dễ gặp phải.

Từ sau khi đến miếu nương nường Trương Vi Vi vẫn luôn ở trong phủ, cũng đã nhiều ngày nàng cũng muốn đi ra ngoài một chút, kết quả xe ngựa vừa đi về phía thôn trang, vừa qua cổng thành không lâu, đột nhiên bánh xe bị vỡ, không có cách nào khác, đành phải xuống xe, chờ xem có xe nào đi qua không để đi nhờ.

Kết quả vừa xuống xe, nàng liền nhìn thấy xa phu và nha hoàn hôn mê ngã xuống đất, một cây đao kề ngang cổ nàng, sau đó sau gáy nhói lên, nàng bất tỉnh không có cảm giác gì.

Khi tỉnh lại, đầu tiên Trương Vi Vi cảm thấy cả người đau nhức, sau đó liền phát hiện bản thân không thể động đậy, hai tay bị trói sau lưng, chân cũng bị trói, miệng bị nhét một khối vải. Nàng bị nhốt ở một gian nhà gỗ, bên trong ngoài chiếc giường gỗ nàng đang nằm thì không còn đồ gì khác, hoàn toàn là địa điểm tốt để kẻ bắt cóc ẩn thân.

Nhưng mà sau khi quan sát tình hình của bản thân, nàng chỉ có một suy nghĩ, chả lẽ năm nay nàng phạm phải sao thái tuế sao? Nếu không sao lần trước ra khỏi cửa liền gặp được nam nhân thâm mến mình bị trượng phu bắt gặp, hiện giờ ra ngoài còn chưa kịp đi lại bị bắt cóc tống tiền rồi?

Lần trước còn có thể nói là trùng hợp, vậy còn bây giờ?

Đột nhiên ngoài phòng có tiếng người truyền đến, Trương Vi Vi vội vàng tiếp tục giả vờ bất tỉnh, sau đó cẩn thận nghe hai người ở ngoài nói chuyện.

"Người nói tiểu tử Bố gia kia sẽ thật sự mang người qua sao?" Một giọng nam trầm thấp có chút khàn khàn nói.

Một giọng nữ đáp lời: "Nữ nhân bảo bối của hắn ở đây, nhất định sẽ đến."

"Vậy thì tốt rồi! Nếu hắn không đến, tiền người đã đáp ứng chúng ta cũng không thể thiếu, nếu không người cũng đừng mong sống tốt." Nam nhân kia đi

dọa.

Giọng nói của nữ nhân kia có chút khản trương, nhưng vẫn hết sức đảm bảo, "Sẽ, nhất định sẽ trả! Ta đã cho người đem thư đưa qua, nếu hấn còn muốn cái mạng nhỏ của thê tử hấn, thì nhất định sẽ đến."

"Vậy là tốt nhất."

"Chỉ là...Nam nhân kia đến đây, nữ nhân bên trong cũng đừng lưu lại, nếu không cũng không biết nàng ta có nhìn thấy mặt các người hay không, vẫn là nên cho vào bao tải ném xuống sông đi!"

Trương Vi Vi nghe đến đó, lập tức cảm thấy căng thẳng, tuy nhiên sau đó không còn nghe thấy hai người nói chuyện, nhưng cũng hiểu không cần biết có người đưa tiền đến chuộc mình hay không, chính mình có thể ngay cả mạng sống còn khó bảo toàn.

Thật là, sao nàng lại gặp phải chuyện tồi tệ này chứ? Chờ sau khi an toàn rời khỏi đây, nàng nhất định phải đi thắp hương bái Phật, sau đó tiền bạc đâu vùng phải tăng thêm nhiều hơn, đương nhiên, toàn bộ đều do Bồ Ngự Đình thanh toán.

Nàng giả bộ bất tỉnh một lúc lâu, xác định bên ngoài không có tiếng động, mới mở to hai mắt, bắt đầu tính toán tự cứu lấy mình."

Nàng lấy tay cố gắng vòng qua hông của mình lấy cắt móng tay, đây cũng chính là lý do vì sao khi tỉnh dậy nàng cũng không quá khản trương.

Tuy rằng chân tay bị trói, nhưng mà cắt móng tay của nàng một điều khác với đồ bình thường, đó chính là có một cái nắp nhỏ.

Đây là do sau khi sinh nhi tử, bởi vì thường xuyên phải cắt móng tay, nếu không sợ xem lầm xước đến gương mặt nhỏ nhắn mềm mại của nhi tử, nên nàng đặc biệt cho người làm.

Không ngờ tới chưa cắt móng tay mấy lần, lại phải dùng để cắt dây thừng, cũng may tuy rằng gọi là cắt móng tay, nhưng làm nếu vận mở nắp bên trong lại dùng được cái khác, thật ra bên trong được làm từ thép, mài sắc không khác tiểu đao là mấy.

Nàng cố gắng mài dây thừng trói tay, mài qua mài lại, mài đến mức chính mình đầy đầu mồ hôi, rốt cuộc cũng cắt đứt được dây thừng, thoát ra khỏi dây trói, sau đó nàng lập tức bỏ miếng vải ở miệng ra, cởi bỏ dây thừng ở chân.

Lấy lại được tự do, Trương Vi Vi vốn muốn hoạt động chân tay một chút, sau đó lại nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện, nàng nhanh chóng tiện tay cầm lấy một cây gỗ, trở lại nằm trên ván giường, đem tấm vải rách vừa rời nhét vào trong miệng, tiếp theo quấn vải vòng dây thừng vào chân.

Nàng nhắm mắt lại, vụng trộm nhìn qua mí mắt thấy ván cửa từ từ mở ra, tiếp theo xuất hiện một bóng dáng vô cùng quen thuộc. Nháy mắt trong lòng nàng liền nguyên rủa một câu, sau đó tổng kết lại...

Đáng giận! Trên đời này không chỉ hồng nhan họa thủy, đồng thời nam sắc cũng hại chết người!

Bồ Ngự Đình, chàng lại khiến ta bị lừa gạt một lần nữa!

Trương Vi Vi đang suy nghĩ nên nguyên rủa thế nào mới có thể dùng, ở nhà Bồ Ngự Đình đang nổi cơn lôi đình, gần như những đập vỡ tất cả những gì có thể ném trong thư phòng, thư trong tay bị hấn vo thành một nắm.

Chẳng qua là một đám ngay cả tên gọi cũng không có, lại dám động vào người của hấn!?

Đáy mắt Bồ Ngự Đình hiện lên sự lạnh lẽo, nhếch khóe môi cười lạnh, gương mặt lạnh lùng nhìn cũng vô cùng đáng sợ.

Đại quân sự run như cây sậy, trong lòng không ngừng nói thầm, rốt cuộc là tên ngu nào không có mắt nhìn vậy, người nào không chọc, lại trêu chọc đúng phải vị diêm vương này.

Sinh ý của Bồ gia rất lớn, ngày thường lại không có người nào dám tới tìm phiền tới, chính là vì ông chủ nhà mình đủ ngoan độc, thủ đoạn cũng đủ tuyệt tình, khiến cho mấy cửa hàng đối đầu với mình táng gia bại sản, như vậy liền không có người nào tự mình tìm tới cửa nữa.

Lại nói đến những tên du côn lưu manh, bình thường cũng có mắt nhìn người vô cùng tốt, ngoại trừ một số nhỏ, phần lớn sẽ không đi trêu chọc những người có thế lực lớn như thế này.

Thật sự không có mắt tìm đến chủ tử, kết quả là bị chặt chân tay, chỉ sợ nửa sống nửa chết, còn bị ném tới mỏ đá, cả đời đều không nhìn thấy ánh mặt trời.

Chẳng qua là đó đều là kẻ thù ở bên ngoài, nếu là ở bên dưới, như là những người đã từng chèn ép chủ tử, hiện giờ ngay cả cỏ quanh mộ cũng không biết đã cao đến thế nào rồi.

Trong lòng Đại quân sự vừa than vừa tính toán cân nhắc xem rốt cuộc là ai lại dám động đến Bồ Ngự Đình.

Bồ Ngự Đình cũng không quan tâm đến nhiều, trực tiếp phân phó: "Cho người đi tìm cho ta, ngược lại ta muốn xem thử rốt cuộc là kẻ nào không có mắt dám đụng vào thê tử của ta."

"Vậy còn ngân phiếu đối phương yêu cầu?" Những người đó yêu cầu năm mươi lượng ngân phiếu, tổng cộng là 100 tờ.

Bố Ngự Đình phát tay, lạnh giọng nói: "Cũng chuẩn bị đi, ngược lại ta muốn nhìn, những người đó có gan muốn, vậy thì có còn mạng để tiêu không! Truyền xuống dưới, trong vòng hai canh giờ ta phải có được kết quả!"

Đại quân sự kêu khổ trong lòng, hai canh giờ, chủ tìm khắp thành còn khó khăn! Hắn hiện giờ không sợ cái gì khác, chỉ sợ làm không tốt, chính mình cũng sẽ bị liên lụy.

Chẳng qua những lời này hắn không dám nói, chỉ có thể đáp ứng, sau đó im lặng lui xuống.

Trong lòng Bố Ngự Đình nóng như lửa đốt, tuy mặt ngoài vẫn có vẻ giữ được bình tĩnh, nhưng mà hai nắm tay nắm chặt đã thể hiện bất an của hắn.

Hắn loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc của con, nghe một lúc, nhưng vẫn đứng yên một chỗ không đến đỡ. Nhắm mắt lại, hắn hít sâu một hơi, lại mở mắt ra, trong mắt hiện lên hào quang ngoan độc đầy sát khí.

Nếu như Vi nhi có chuyện gì, những người đó bao gồm cả người nhà của bọn họ, một người cũng đừng mong chạy được!

Dám động đến một ngón tay của nàng, hắn sẽ khiến cho cả nhà bọn họ chôn cùng!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8-2

Sau khi nhìn thấy người đến là ai, Trương Vi Vi cũng không giả vờ nữa, mở hai mắt, nhìn chằm chằm người đang bước qua cửa, đáy mắt lộ ra ý cười trào phúng.

"A! Phu nhân, bị trời như vậy mà vẫn thư thái được sao?" Thẩm Tuệ Tâm tháo mũ che mặt xuống bày ra bộ dạng quan tâm, phối hợp với ánh mắt âm lãnh, thật sự là nhìn thế nào cũng khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

Trương Vi Vi chưa quên trong miệng mình còn đang bị nhét vải, cũng không định để lộ ra việc mình đã được tháo được dây trói, chỉ dùng ánh mắt trào phúng trừng mắt nhìn nàng ta, dùng khóe mắt liếc nhìn cánh cửa mở một nửa, bên ngoài hình như không có tiếng người đi lại, trong lòng nàng liền có một kế hoạch.

Thẩm Tuệ Tâm không có được câu trả lời, chỉ che miệng cười, sau đó tiến lên phía trước, đưa tay đến bên miệng này, như là muốn bỏ miếng vải trong miệng nàng ra, kết quả là tay vừa mới chạm vào mặt Trương Vi Vi lập tức vùng lên, một cái tát hạ xuống má của nàng.

"Phu nhân, đây là cảm tạ phần thưởng ngày ấy của người." Thẩm Tuệ Tâm cười vô cùng ôn nhu, nhưng lời nói ra lại đặc biệt độc ác.

"A, ta đã quên mất trong miệng của phu nhân vẫn còn bị nhét vải!" Lần này nàng ta vừa hưởng thụ cảm giác người thắng cuộc, vừa tùy ý rút miếng vải rách kia ra, sau đó trở tay tát một cái nữa.

Trong căn phòng yên tĩnh, hai cái tát kia đặc biệt vang dội, Trương Vi Vi bị đánh hai lần, sắc mặt vẫn không có chút thay đổi, vẫn như cũ dùng ánh mắt khinh thường nhìn nàng ta.

"Sao không nói câu nào? Không phải bình thường người nói giỏi lắm sao?"

Trương Vi Vi cười lạnh nói: "Người bình thường sẽ nói chuyện với một con chó sao? Vậy thì không phải là tự hạ thấp bản thân sao?"

Nghe vậy, nháy mắt gương mặt nhỏ nhắn của Thẩm Tuệ Tâm trở nên vặn vẹo, liên tiếp hít sâu mấy cái, mới khôi phục lại vẻ mặt ôn nhu, không còn hung dữ như vừa nãy nữa.

"Hừ! Người cũng không cần vội chết còn cứng mỏ, kết cục tiếp theo của người sẽ thâm thâm đến mức người tuyệt đối chưa từng nghĩ đến!"

"Thâm thâm?" Trương Vi Vi nghĩ thầm, người đã từng xem qua Hoàn Châu cách cách rồi sao? Người đã xem qua cái gọi là ngược văn sao? Người biết cái gì gọi là ngược đến thâm sâu không oán sao?

Người là người cổ đại chưa thử qua châm ngón tay của Dung ma ma, chưa thử qua cái gọi là thập đại khổ hình, sao hiểu được thế nào là thâm thâm?

Thẩm Tuệ Tâm còn tưởng rằng nàng đang sợ, có lòng tốt nói: "Đợi một chút sẽ đưa người đến trên giường của một nam nhân khác, sau đó khi Bố Ngự Đình mang ngân lượng đến, người không còn giá trị lợi dụng nữa sẽ trực tiếp nhét người vào bao ném xuống sông, sao nào, đó chính là phương pháp tốt mà ta đã nghĩ rất lâu."

"A." Trương Vi Vi cảm thấy vô cùng bất lực, bởi vì cách này thật sự quá bình thường, nàng dùng ánh mắt thương hại nhìn nàng ta.

Thẩm Tuệ Tâm không chú ý tới sự biến hóa trong ánh mắt của nàng, vẫn đắc ý như cũ nói: "Chờ người chết đi, ta có cô làm chủ, rất nhanh liền lên làm chính thất, đứa con của người ta sẽ ném đi, sau đó sinh một hài tử đem tất cả tài sản của Bố gia nắm trong tay, ta..." Sẽ trở thành nữ nhân giàu có nhất thành.

Câu nói vô nghĩa của nàng ta còn chưa xong, đã bị Trương Vi Vi dùng cây gậy gỗ nắm trong tay đánh ngất xỉu, ngã thẳng xuống giường gỗ.

Trương Vi Vi thờ dài, sau đó đắc ý nói: "Muốn làm người xấu, phải hiểu điều đầu tiên là không thể nói nhiều vô ích."

Cho nên mới nói trên tivi và điện ảnh vẫn là cần có sự giúp đỡ, nhớ phải mang theo tùy tùng, có một người bên cạnh thì mới có thể nói nhiều được.

Nàng nhanh chóng hoán đổi y phục của mình và Thẩm Tuệ Tâm, trói lại, sau đó nhét vải rách vào miệng Thẩm Tuệ Tâm, làm loạn tóc của nàng ta, lấy chút bụi đất bôi lên mặt nàng ta, để tránh bị người phát hiện quá nhanh, sau đó nàng cầm lấy mũ che mặt đội vào.

May mắn dáng người của hai người không khác nhau nhiều, sau khi nàng đi ra ngoài, cũng chỉ nhìn nam nhân đứng bên ngoài canh chừng một cái, thấy bọn họ không phát hiện điều gì cả.

Trương Vi Vi không quay đầu lại, trong lòng thậm chí không có chút áy náy nào, cho dù nàng biết tiếp theo Thẩm Tuệ Tâm có thể sẽ gặp chuyện gì, nhưng đây đều là do nàng ta tự mình chuốc lấy, không phải sao?

Nếu không phải nàng ta muốn dùng thủ đoạn này với người khác, nàng ta cũng sẽ không bị nàng đánh một gậy, đòi lấy vận mệnh thảm thương tiếp theo.

Có nhân tất có quả, nếu như nàng ta không đụng đến nàng, thật ra đời này nàng cũng không có ý định đi đối phó với nàng ta.

Chi tiếc, có đôi khi, lòng tham của con người không có giới hạn, Thẩm Tuệ Tâm muốn sinh một đứa con kế thừa tài sản của Bố Ngự Đình, đời trước không có hy vọng, đời này...cũng không thể trông đợi gì nữa.

Nam nhân canh cửa sau khi Trương Vi Vi rời đi, cũng không chú ý nhiều đến diện mạo người trên giường, chỉ vác Thẩm Tuệ Tâm cho vào bao tải rồi mang ra ngoài, sau đó đánh một chiếc xe ngựa rời đi, sau đó cầm một túi ngân lượng từ từ đi về.

Vừa đi, nam nhân vừa nói: "Chậc! Mỹ nhân như vậy mà không chơi một lần thật lãng phí, còn không bằng để cho ta bán cho tam nương, tam nương chuyên lo việc buôn bán của ngọn núi này, nam nhân trên núi không tìm được cô nương, vậy không bằng để tam nương tìm vài cô nương đi, lại nói, mỗi lần tam nương đều đi rất xa, nữ nhân kia không còn khả năng quay về nữa, mà ta cầm ngân lượng còn có thể đi thường xuân lâu vài lần, không phải như vậy còn lời hơn sao?"

Nam nhân cười cười, ngay cả cửa cũng không đi vào, thậm chí còn cao hứng xoa đầu hài tử đứng ven đường sững sờ nhìn hắn, vừa đi vừa hát.

Ai nha! Mới làm ăn tốt như vậy, nếu như có nhiều thêm vài nữ nhân như vậy thì càng tốt!

Lúc này Bố Ngự Đình tìm được chỗ ở của đám người bắt cóc, bởi vì đám người này cũng không đặc biệt che dấu hành tung, lại có nhiều người chú ý đến bọn họ, thủ hạ của Bố Ngự Đình đi hỏi xung quanh, rất nhanh liền biết có một cô nương bị bọn họ bắt nhốt trong phòng, lại thấy bọn họ khiêng vật nặng, đại quân sự sau khi nhận được tin tức, lập tức phái người đi điều tra thử xem, xác định có vấn đề, lại cho người báo lại cho Bố Ngự Đình, chính mình liền mang theo người đi theo dõi.

Bọn họ đi theo một nam nhân dáng người thấp gầy đến bên ngoài một gian nhà gỗ, bên ngoài cửa cũng không có ai canh, cũng không biết vì sao, nam nhân kia nhìn bộ dạng có vẻ tức giận, vừa vào cửa không bao lâu liền vội vàng chạy ra, không biết là đang tìm cái gì.

Đại quân sự vẫn còn đang nghi ngờ, liền thấy Bố Ngự Đình mang theo người nhanh chóng đến đây.

Bố Ngự Đình toàn thân là y phục màu đen, mặt trầm như nước, trong tay cầm theo một cây roi, vừa thấy đại quân sự, lập tức xoay người xuống ngựa, tiếp theo cũng không quản hỏi rõ hay chưa, trực tiếp dùng roi quất người, đánh ngã nam nhân kia xuống đất.

"Người của ta đâu?" Hắn từ trên cao nhìn xuống, đáy mắt tràn đầy sát ý băng lãnh.

Chuyện hôm nay đã đụng đến nghịch lân của hắn, hắn không thể chịu được có người ra tay với thân nhân của hắn, đặc biệt là bảo bối hắn nâng trên tay.

Cho nên hôm nay bất kể xảy ra chuyện gì, ở trong mắt bọn họ không khác người chết là mấy, chẳng qua là chết kiểu gì mà thôi, trong đầu nghĩ như vậy, hắn xuống tay càng không chút lưu tình.

Người nọ thấy Bố Ngự Đình tìm đến cửa nhanh như vậy, biết không thể nói dối, hoảng hốt hắn cũng không có tâm tư đó, bởi vì roi không ngừng đánh lên người, khiến cho hắn đau đớn chỉ biết quay cuồng khóc thét.

Xung quanh đều là người của Bố Ngự Đình, làm thành một vòng tròn, tất cả mọi người lạnh lùng nhìn hắn, người dân bên cạnh vây quanh xe, lại không dám tiến đến gần.

Đại quân sự mất nhìn mũi mũi nhìn chân, làm như không nhìn thấy nam nhân bị đánh cả người đầy máu, trường hợp như vậy, dù không quen cũng thành quen rồi.

Nam nhân kia vừa khóc vừa nói: "Ta không biết, là nữ nhân tên Thẩm Tuệ Tâm bảo chúng ta làm vậy, chúng ta chỉ là đồng hương, nàng ta tìm tới chúng ta, nói tuyệt đối không có vấn đề gì, nên ta mới...A..."

Thẩm Tuệ Tâm? Bồ Ngự Đình lạnh lùng nhớ kỹ cái tên này, vẻ mặt càng thêm âm trầm, một roi lại tiếp một roi, đánh người đến mức bong da tróc thịt.

Được lắm, hắn còn chưa tìm tới tình sỏ, những người này lại liên tiếp đụng đến hắn, quả thật là cho rằng hắn là lão hồ bị nhử răng, chỉ có thể kêu meo meo thôi sao?

"Người bị trói đâu?" Bồ Ngự Đình chỉ cần đáp án này.

"Ta...ta cũng không biết, vừa mới đánh ngất, chúng là liên trói người ném vào đây, sau đó ta ra ngoài hỏi thăm tin tức, không nghĩ tới quay về đã không thấy người đâu, tên trong coi cũng không thấy nữa."

Bồ Ngự Đình vô cùng nôn nóng, hắn nhúu chặt lông mày, nhìn người đang thờ đốc trên mặt đất, tiếp tục ép hỏi: "Có thể là đã thay đổi chỗ mà không nói cho người biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8-3

"A..." Nam tử kia thở hổn hển, hình như đột nhiên nhớ tới cái gì, "Lúc này Thẩm Tuệ Tâm nói muốn tìm nam nhân tới phá hủy trong sạch của nữ nhân kia, nhưng mà ta vẫn không động thủ, ta cũng không rõ có thể phải là nữ nhân đã bị người đưa đi rồi hay không."

Nghe đến đó, không khí ba thước quanh người Bồ Ngự Đình giống như bị đóng băng lại, lạnh đến mức làm cho người khác không dám đến gần, đôi mắt của hắn như dấy lên ngọn lửa địa ngục, vô cùng nóng, khiến cho người khác không dám nhìn thẳng.

Hắn thu roi lại, lạnh lùng nói: "Tiếp tục tìm! Nếu thật sự là có người dám động vào nàng, vậy thì tất cả những người này đều mang đi chặt đầu đút cho chó ăn!"

"Bồ đại gia, Bồ đại gia...Ta thật sự không biết..." Người đang nằm trên đất nghe thấy vậy liền vội vàng bò dậy cầu xin tha thứ.

Chỉ tiếc rằng Bồ Ngự Đình là người đã nói ra thì khó có thể thay đổi, ngay cả nhìn hắn cũng không thèm nhìn, người bên cạnh cũng đã kéo người kia đi, cho dù hắn ta có không ngừng gào khóc cũng không thể làm cho hắn quay đầu lại.

Ngay khi hắn định lên ngựa đến chỗ khác tìm thủ, đột nhiên giọng nói của một đứa bé chen vào, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Ta có gặp một cô nương rồi đi từ chỗ này, sau đó đại ca canh cửa kia liền vác một bao tải mang lên xe ngựa, người đi về hướng kia."

Bồ Ngự Đình vừa nghe thấy vậy, vội vàng chuyển hướng đến cạnh đứa bé kia, hắn cố gắng giữ vẻ mặt bình thường một chút, cúi người hỏi: "Người vừa nhìn thấy gì, nói lại lần nữa đi."

"Ta nói, ta vừa nhìn thấy một cô nương đội mũ đi ra, đi về phía cửa tây, đại ca kia vốn là người canh cửa, sau đó ôm một cái bao đi ra từ bên trong, mang lên xe ngựa, đi theo hướng ngược lại."

Đại quân sự chỉ cảm thấy đứa nhỏ này nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu, phải lấy ít kẹo đường cho hắn mới được.

Lúc này Bồ Ngự Đình có được tin tức mới, cũng không có cách nào suy nghĩ sâu xa, chỉ làm theo linh tính của mình mách bảo, lên ngựa, trực tiếp đi về phía cửa tây.

Ban đầu đại quân sự sững sốt, sau đó phải hai người đi về phía chiếc xe ngựa kia rồi đi, còn bản thân lại mang theo những người còn lại đuổi theo chủ tử.

Bồ Ngự Đình không biết vì sao bản thân lại đi về phía Tây, theo lý mà nói, hắn nên đi về phía xe ngựa rồi đi mới đúng, nhưng mà nhớ đến bộ dạng hung ác mà Trương Vi Vi từng thể hiện, hắn liền cảm thấy nữ nhân một mình rồi đi kia mới là người hắn muốn tìm.

Không có bất kỳ chứng cứ gì, chỉ là dựa vào trực giác, hắn liền đuổi về phía đó.

Mới thúc ngựa đi không bao lâu, liền nhìn thấy một nữ tử đội mũ che mặt ngồi dưới mái hiên của một hộ gia đình ven đường, hắn vội vàng ghìm ngựa lại, sau đó nhảy xuống ngựa.

Hắn từng bước đi đến trước mặt nữ tử kia, hai tay chống lên bức tường sau lưng nữ tử, ngửi được mùi hương quen thuộc, gương mặt vẫn luôn lạnh băng rốt cuộc cũng dịu xuống, khóe miệng cũng từ từ gợi lên nụ cười.

"Tìm được nàng rồi."

Vốn là Trương Vi Vi đội mũ che mặt, từ đi đi, cũng không phải nàng không muốn nhanh chóng quay về, mà là sau gáy bị đánh một gậy, chân tay lại bị trói lâu như vậy, hiện giờ nàng không chỉ là choáng đầu, tay chân cũng có chút run lên, lúc này dùng một gậy đã có thể đánh ngất được Thẩm Tuệ Tâm, ngoại trừ may mắn, cũng là dựa vào bản năng của con người khi gặp nguy hiểm.

Nhưng mà nàng chỉ miễn cưỡng đi được một đoạn, thật sự là không chống đỡ nổi nữa, đành phải dừng lại nghỉ ngơi một chút, không nghĩ tới lại nhìn thấy người vừa canh cửa lúc nãy, trong nháy mắt nàng lập tức dùng mũ che mặt che kín lại.

Sau đó đột nhiên lại phát hiện ánh sáng trên đầu mình bị che khuất, trước mắt cũng nhiều thêm một đôi giày kiểu dáng quen thuộc, còn chưa kịp lấy lại tinh thần liền nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên ở trên đầu.

Trương Vi Vi chớp đôi mắt phiếm hồng, vừa khóc vừa cười ngẩng đầu nhìn hắn.

Nàng nhìn hắn một cái, thì thào nói nhỏ: "Chàng tới quá chậm, đồ ngốc..."

Nàng còn chưa nói xong, cả người liền ngất đi, cơ thể ngã về một phía, Bồ Ngự Đỉnh sợ tới mức vội vàng ngồi xổm xuống ôm lấy nàng, sau đó ngay trước mặt đại quân sự vừa đuổi đến, trực tiếp ôm người thúc ngựa rời đi.

Bởi vì lo lắng, cả người hắn không ngừng toát mồ hôi lạnh, tay cũng trở nên băng lạnh, dọc đường không ngừng lặp đi lặp lại bên tai nàng: "Nàng sẽ không có việc gì! Nàng sẽ không có việc gì!"

Đại quân sự ở phía sau thờ hồng hộc, thấy ngựa đã chạy xa, liền cho thủ hạ ngừng lại.

"Ai nha! Chủ tử, hai chân của chúng ta làm sao đuổi được bốn chân chứ!" Hắn nhỏ giọng lầm bầm.

Hai gã sai vặt ở bên cạnh nâng người vừa bị đánh đến nửa sống nửa chết, hỏi: "Đại quân sự, không phải còn một người đi về phía này sao, chúng ta không đuổi theo nữa sao? Nếu đã tìm được phu nhân, vậy người trong xe kia..."

Đại quân sự tức giận tròn mắt nhìn hắn, lại nhìn đến nam nhân đang thờ hồn hển, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét.

"Xe ngựa kia thì người không cần quản, còn tên kia, đương nhiên là đuổi theo!" Đến lúc đó còn phải xử lý những người này một phen, sao có thể không bắt lại chứ!

Nam nhân kia nghe thấy vậy, liền hiểu rõ huynh đệ của mình cũng khó trốn được một kiếp, cũng hối hận lúc trước vì sao nhận lời đi làm chuyện thiếu lương tâm như vậy, nhưng lúc này hối hận cũng đã muộn.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8-4

Trương Vi Vi nằm ở trên giường, đứng cạnh bên giường là đại nha hoàn Xuân Thảo, Xuân Liễu, ngoài ra còn có hai nha hoàn đang sắc thuốc, bên ngoài cửa là nha hoàn bưng com đến, nha hoàn chạy việc, đêm qua loa thì trong phòng cũng có đến mười nha hoàn. Mà tất cả những người này chỉ hầu hạ một mình nàng.

Lãng phí! Thật sự là quá lãng phí! Nàng không ngừng nói thầm trong lòng, nhìn những nha hoàn kia đi qua đi lại, chỉ cảm thấy hoa hết cả mắt, ngay cả không khí cũng có chút ô nhiễm.

"Ài!" Nàng nhịn không được thở dài.

Nàng vừa thở dài xong, Xuân Liễu Xuân Thảo liền tục hỏi: "Phu nhân làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

"Hay là đói bụng?" Một nha hoàn khác hỏi.

"Hay là muốn mặc thêm quần áo?"

"Hay là muốn nghe hát."

Mỗi nha hoàn một câu, Trương Vi Vi không biết nên trả lời như thế nào, rõ ràng nàng chỉ thở dài một cái mà thôi, sao mọi người lại khẩn trương như vậy?

Nàng cảm thấy bản thân sắp điên rồi, đang suy nghĩ có nên giả chết trên giường hay không thì nhìn thấy thủ phạm khiến nàng thành thế này đi tới.

"Hôm nay phu nhân thế nào?" Bồ Ngự Đình mặc áo dài màu xám, nghiêm mặt hỏi.

Xuân Thảo đứng dậy, lập tức liệt kê xem hôm nay buổi sáng phu nhân ăn gì, khi nào thì uống thuốc, đã ăn bao nhiêu, có xuống giường hay không, tất cả đều tỉ mỉ bẩm báo một phen.

Trương Vi Vi nghe xong, sâu trong lòng cảm thấy mình không khác gì chuột bạch trong phòng thí nghiệm.

Nàng tức giận nhìn hắn, "Vi sao chàng để nhiều người ở trong phòng ta như vậy? Có phải là muốn nạp tiểu nha hoàn kia vào phòng không?" Câu cuối cùng mang theo một chút dấm chua.

Bồ Ngự Đình phát tay để cho tất cả đi ra ngoài, chỉ khi có hắn ở bên cạnh nàng thì mới những nha hoàn đó mới rời đi, nếu không những nha hoàn đó mười hai canh giờ đều phải ở bên cạnh nàng hầu hạ, chỉ sợ nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hắn nhìn nàng, ngón tay khẽ búng trán nàng một cái. "Nói cái gì vậy? Những nha hoàn đó đều là những nha hoàn không nảy nở, ta đâu có cái suy nghĩ kia chứ?"

Có lẽ người mang thai đặc biệt miễn cảm, cũng đặc biệt soi mói, Trương Vi Vi lập tức tuân trào, "Cho nên nếu là nha hoàn thân hình nảy nở thì sẽ có suy nghĩ đó? Ta nói cho chàng biết, chàng tuyệt đối đừng có động vào Xuân Thảo và Xuân Liễu."

"Lại nghĩ đi đâu rồi." Bồ Ngự Đình thấy nàng nằm trên giường dường như vẫn suy nghĩ linh tinh được, nhìn không được bật cười, nhẹ ôm lấy nàng, "Có một người là nàng là đủ rồi, ta đâu cần những người khác."

Nàng thờ dài, cũng không nhìn được gật đầu.

"Ta cảm thấy năm nay mình gặp phải hạn, gần đây mới đi ra ngoài hai lần, hai lần đều gặp phải phiền toái, lần này thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn, may mắn hài tử trong bụng không có việc gì, nếu không..."

"Nếu không những người đó không chỉ là bị chặt chân tay, mà là trực tiếp dùng mạng để bồi thường!" Bồ Ngự Đình trầm giọng nói tiếp.

Hai ngày trước, khi nàng ngất đi trong lòng hắn, dọc đường hắn chỉ nghĩ đến nếu như nàng thật sự có chuyện gì, vậy thì hắn nên làm gì bây giờ? Con trai của bọn họ phải làm sao bây giờ?

Dọc đường không ngừng nghĩ đến, ngay cả khi đến y quán, đại phu nói nàng mang thai, lại vì quá khẩn trương rồi đột nhiên thả lỏng nên mới ngất đi, hắn lúc đó vẫn chưa tỉnh táo lại, thậm chí còn không hiểu mang thai là có ý gì.

Mãi đến lúc nàng tỉnh lại, một lần nữa mỉm cười với hắn, hắn mới hậu tri hậu giác hiểu được ý của đại phu nói là gì.

Trong nháy mắt, hắn từ vô cùng bi thương chuyển sang vô cùng mừng rỡ, trong lòng kích động chỉ có thể ôm nàng vào lòng, không nói được lời nào.

Trương Vi Vi bấu môi, nhìn hắn vẻ mặt hung ác, nhìn không được làm bầm, "Được rồi, được rồi, mọi chuyện đều đã qua rồi, người cũng đã bị đánh gần chết, hà tất phải nói những lời này, dọa đến con thì biết làm thế nào."

Ừm, gần đây Trương Vi Vi am hiểu nhất chính là việc lấy con ra làm lý do, đại khái vì lần trước khi nàng mang thai quá mức tự lập tự mình cố gắng, lần này mang thai hình như vô cùng thích làm nũng, giống như muốn đem những khát vọng lúc trước không được thỏa mãn giờ thực hiện một lần.

Bồ Ngự Đình nghe nàng nói xong, biết rõ là nàng cố ý làm nũng, trong lòng vẫn mềm nhũn, nhẹ nhàng vỗ về cái bụng của nàng, thì thầm ở bên tai nàng, "Được, được được, không nói những chuyện này nữa."

Nàng vui vẻ nằm trên người hắn, nghịch những ngón tay của hắn, ngón tay dài lòng bàn tay có vết chai, nàng hoàn toàn không tưởng tượng được đôi tay này còn có thể lấy roi đánh người.

Nếu không phải nàng đặc biệt sai Xuân Liễu đến hỏi đại quản sự chuyện ngày hôm đó, chỉ sợ nàng còn không biết hắn vì nàng mà sắp phát điên, thậm chí hành trình đi Tây Bắc cũng bị kéo dài đến ngày hôm nay vẫn chưa khởi hành.

"Không nói đến những việc đó nữa, không phải chàng muốn đi ra ngoài sao? Xuân Liễu nói đã nhiều ngày thấy đại quản sự đi qua đi lại không ngừng, chờ chàng đi ra ngoài đó!"

Bồ Ngự Đình cười nhẹ, "Chờ thân thể tốt hơn đã."

Nếu nói lần này khiến hắn nhận ra điều gì, thì đó chính là cuối cùng hắn cũng hiểu rõ, nếu trên thế gian này không có nàng, dù hắn có nắm giữ được tài phú khắp thiên hạ cũng không có ý nghĩa gì.

Chuyện ở Tây Bắc đã gần kết thúc, vốn là hắn nên tự mình tọa trấn, nhưng mà hiện tại nàng vừa mới gặp chuyện như vậy, mặc kệ là nói như thế nào, hắn cũng không đồng ý y mà rời khỏi nàng vì những chuyện không quá quan trọng như vậy.

Huống chi, lần này tuy có thể sẽ mất một khoản lớn, nhưng nếu bỏ qua hiện giờ, sau đó lại mang những đồ tích trong kho bán ra, tuy không kiếm được

bao nhiêu bạc, nhưng lại có thể giúp đỡ được lưu dân.

Như vậy cũng là tích phúc vì hài tử trong bụng nàng!

"Sức khỏe của ta vốn đã tốt, cần điều dưỡng cái gì?" Tuy nói là bị đánh một gậy, nhưng không bị tổn thương bên trong cũng chỉ là hôn mê một chút mà thôi, hẳn đâu cần phải phiền phức như vậy, cả ngày coi nàng như người bị bệnh nặng vậy.

"Những chuyện khác thì không nói nhưng chuyện này thì phải nghe lời ta." Hắn vuốt ve tóc nàng, hạ quyết định không cho phép nghi ngờ.

Trong lúc hai người nói chuyện vẫn luôn tránh né về kết cục của Thẩm Tuệ Tâm, nàng không hỏi đến, tự nhiên hắn cũng sẽ không chủ động nói đến.

Ngày hôm đó người đuổi theo cũng không tìm được xe ngựa, nhưng từ miệng của một tên bị bắt lại, biết được tung tích của Thẩm Tuệ Tâm, vốn ban đầu nhìn dấu tay trên mặt Trương Vi Vi, Bồ Ngự Đình không định dễ dàng buông tha cho nàng ta, nhưng khi biết được kết cục sắp rơi vào của nàng ta, ở vùng núi làm kỹ nữ, hẳn trầm mặc một lát, sau đó làm như không biết gì cả, dù sao nàng ta làm ra chuyện hại người như vậy, cứu nàng ta là tự chuốc khổ vào thân, nhưng không cần hắn trả thù, bởi vì ông trời đã bắt nàng ta chịu quả đắng.

Trương Vi Vi nói vài câu, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, nghi hoặc nói: "Sao lần này chàng lại muốn dẫn ta và Nguyên ca nhi cùng đi Tây Bắc?" Trước đây chưa từng có việc như vậy.

"Lần này...không giống, lần trước không phải là ta đã nói là hình như đã có tin tức về thân nhân của ta rồi sao? Lần này, lại càng chắc chắn hơn, cho nên ta muốn dẫn nàng cùng đi nhìn thử." Nếu thật sự là hắn có thể tìm được người nhà, hẳn hy vọng lúc đó nàng cũng ở bên cạnh.

Trương Vi Vi biết từ ngày đó xem như đã trở mặt cùng với Bồ gia, sau đó hắn càng tích cực đi tìm người thân.

Có đôi khi dù là nửa đêm nhận được tin từ Tây Bắc đưa tới, hắn cũng sẽ lập tức đứng dậy xem.

Chỉ là...Đời trước hắn không tìm được, kiếp này hắn thật sự có thể tìm được sao?

Nàng không biết là sau khi chết hắn nghe được một đồng bí mật rồi mới sống lại, còn tưởng rằng hắn đi tìm trong biển người mê mông, cho nên đối với chuyện này vẫn không quá tin tưởng, chẳng qua là nàng nguyện ý cùng hắn hoàn thành nguyện vọng. Nàng nhẹ giọng trả lời: "Được."

Bồ Ngự Đình ôm chặt lấy nàng, càng gần đến ngày xuất phát, trong lòng hắn lại càng thêm khẩn trương.

Cả hai đời cũng chưa từng gặp người thân, họ sẽ là người như thế nào? Thái độ với việc hắn biến mất năm đó như thế nào? Dù loại vấn đề thường khiến hắn suy nghĩ đến mức khó ngủ yên được.

Có lẽ, đây cũng là cảm giác gần quê lòng sợ hãi!

Trương Vi Vi là người bên gối của hắn, tuy rằng buổi tối ngủ rất sâu, nhưng mà ngẫu nhiên tỉnh lại, cảm giác bất an của hắn cũng lây sang nàng.

Nàng biết, một nam nhân như hắn, hai đời đều ôm hy vọng cùng lo lắng, nàng không dám nghĩ, nếu hành trình nhận người thân của hắn có bất kỳ việc ngoài ý muốn nào, hắn sẽ bị tổn thương đến mức nào.

Vừa nghĩ đến đó, trong lòng nàng lại mềm đi vài phần, cũng đau lòng vì nam nhân này, nàng ôm chặt lấy hắn, nằm trong lòng hắn nói khẽ, "Dù là...không tìm được người, chàng cũng đừng đau lòng, ta và Nguyên ca nhi, vĩnh viễn là người nhà của chàng."

"Ừm." Hắn ôm nàng, hai mắt nhìn lên, nhìn xuống chưa xót trong lòng.

Đúng vậy, mặc kệ là như thế nào, hắn có thể từ, có con trai, đời này hắn sẽ không phải cô độc nữa.

Có người sẽ vì vui vẻ của hắn mà cũng vui mừng, vì bị thương của hắn mà đau khổ, cảm xúc của hắn không chỉ có mình hắn hiểu.

Hắn, cuối cùng cũng không còn rơi vào cảnh đến chết mà cũng không có người cất giữ.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9-1

Đợi đến khi sức khỏe của Trương Vi Vi ổn định, đại phu chuẩn đoán xác định có thể xuất môn, Bồ Ngự Đình cũng hỏi thăm được tin tức, xe ngựa chinh tề, một đoàn người từ từ xuất phát.

Bởi vì Trương Vi Vi mang thai, lại dẫn theo Nguyên ca nhi là một tiểu hài tử, bọn họ cũng không vội vàng mà đi, buổi tối nhất định phải vào thành hoặc

trần nhỏ nghỉ ngơi.

Một ngày nọ, bọn họ nghỉ tại một dịch trạm, trần nhỏ này tuy không lớn, nhưng nếu từ kinh thành muốn đến Tây Bắc hay xuống phía nam đều phải đi qua đây, hơn nữa trước sau trận này đều cách các trấn khác một đoạn khá xa, nếu không nghỉ chân ở đây có thể sẽ rơi vào cảnh ăn ngủ hoang dã, cho nên xe ngựa đi qua phần lớn đều lựa chọn nghỉ lại một đêm, ngày hôm sau lại tiếp tục lên đường.

Bố Ngự Đình đã sớm tính toán tốt đường đi, cho nên trên đường đi lần này, đều có hạ nhân chuẩn bị sẵn chỗ dừng chân cho bọn họ, đêm nay cũng không ngoại lệ, trước đó đã có người thay bọn họ thuê một đại viện, có hai cổng trước sau, sương phòng hai bên có đến 5, 6 gian phòng, không chỉ đủ cho bọn họ ở mà cả hạ nhân cũng có đủ chỗ.

Chỉ là hần cảm thấy chủ tử ở cùng với hạ nhân, cả trai lẫn gái lẫn lộn ở cùng một sân thì không tốt lắm, lại cũng không thiếu chút tiền, ngoài hạ nhân hầu hạ bên người, những người khác đều chuyển sang ở một nơi khác, tuy nói không có sân lớn nhưng cũng không khác biệt lắm.

Buổi tối, sau khi dùng bữa xong, liền nghe bên ngoài có người gọi cửa, Xuân Liễu mang theo một gã sai vặt ra xem, chỉ chốc lát sau, liền thấy nàng sắc mặt kỳ quái trở lại.

"Làm sao vậy, là ai thế? Là quân sự nào tới sao?" Trương Vi Vi đang uống cháo tổ yến, thấy Xuân Liễu quay về, còn tưởng rằng có chuyện gì xảy ra, đặc biệt đến tìm Bố Ngự Đình, nàng liền đẩy tay đang gỡ cà cho nàng của hần, "Tìm chàng kia."

Bố Ngự Đình còn chưa mở miệng hỏi, Xuân Liễu lấp bắp nói: "Phu nhân, không phải là các quân sự, là..."

"Là ai vậy?" Sau khi mạng thai tính kiên nhẫn của Trương Vi Vi giảm đi nhiều, nhin không được hỏi trước.

Xuân Liễu trừng mắt nhìn, trả lời: "Là biểu thiếu gia."

Nháy mắt mọi người trong gian phòng đều im lặng, vẻ mặt của Trương Vi Vi là khó tin, còn Bố Ngự Đình trực tiếp dùng đũa chọc nát miếng cá, Xuân Thảo thì sững sờ, suýt chút nữa đánh đổ ly trà trên tay.

Xuân Liễu thấy mọi người luống cuống như vậy, nhin không được nhỏ giọng lầm bầm, "Cho nên em mới khó nói như vậy..."

Ai biết biểu thiếu gia lại như âm hồn không tan, bọn họ đi ra ngoài vậy mà hần còn có thể chuẩn xác tìm đến cửa.

Lại nói, làm sao hần biết được phu nhân cũng đi cùng, chẳng lẽ là tâm hữu tương thông?

Nghĩ đến khả năng như vậy, Xuân Liễu nhin không được mà rung mình.

Phi phi phi! Biểu thiếu gia và phu nhân tâm hữu tương thông, vậy thì đại gia là cái gì! Thật sự là đầu óc hư hỏng, thậm chí ngay cả như vậy mà cũng nghĩ ra được.

Trương Vi Vi có chút xấu hổ nhìn Bố Ngự Đình đang tỏa ra khí lạnh ở bên cạnh, cân nhắc nói: "Ta nghĩ là trùng hợp thôi, hần cũng không biết chúng ta cùng tới đây, cho nên nói không chừng là tới tìm chàng, đúng không?" Vừa nói vừa nhìn người bên cạnh trung cầu ý kiến.

Xuân Thảo tất nhiên đứng về phía phu nhân nhà mình, vội vàng gật đầu như giả vờ, "Phải, đúng là như vậy, biểu thiếu gia chắc là tới tìm đại gia!"

Xuân Liễu cũng vội vàng gật đầu, "Đúng vậy, vừa rồi biểu thiếu gia cũng không nhắc đến tiểu thư!"

Tuy rằng sau đó biểu thiếu gia nhìn ra sau lưng nàng, có hỏi đến phu nhân, nhưng...Xuân Liễu trộm lè lưỡi, cái này vẫn không nên nói thì tốt hơn, toàn thân đại gia tỏa ra khí lạnh đủ khiến cho người khác mặc áo lông cũng sắp đông cứng rồi, nàng vẫn là nên biết điều không nói.

Trương Vi Vi gật gù đầu, đón lấy đôi đũa gấp cá của hần, đẩy đẩy hần, "Nếu hần đến tìm chàng, nói không chừng là có chút việc khó, hoặc có lời muốn nói, ta không ra, chàng đi gặp hần là được rồi."

Hơn nữa, hiện giờ đã là cuối đông đầu xuân, bên ngoài vẫn rất lạnh, để cho một người đọc sách đứng ở ngoài, nàng thật sự sợ hần bị đóng băng mất rồi!

Bố Ngự Đình không nhìn đến miếng cá bị hần chọc nát, trực tiếp nhận lấy khăn lau tay nha hoàn bên cạnh đưa tới, rồi mới từ từ đi ra ngoài.

Ra đến cửa, hần dùng ánh mắt cảnh cáo, nói: "Bên ngoài trời lạnh, thân thể phu nhân các người không tốt, đừng để cho nàng ra khỏi phòng, nhớ rõ! Ai để phu nhân bị bệnh, người đó tự mình đi lĩnh phạt đi!"

Trương Vi Vi nén cười, vẻ mặt đứng đắn gật đầu, hai nha hoàn bên người cũng gật đầu theo.

"Hiểu rõ, phu nhân tuyệt đối sẽ không đi ra ngoài nửa bước."

Đôi mắt sắc bén của Bố Ngự Đình quét qua ba người một lần, cuối cùng mới xoay người đi ra ngoài, đi được vài bước, liền nghe thấy trong phòng truyền đến một trận cười vang, hai tai của hần nóng lên, lại một chút cũng không chịu thừa nhận mình lòng dạ hẹp hòi.

Đối với nam nhân mơ ước thê tử của mình cần phải đề phòng, một chút cũng không thể lơ là, nhất là đối với loại dai như kẹo kéo này.

Bố Ngự Đình còn chưa đến mức vô lễ để cho người ta đứng ở ngoài, mà là cho gã sai vặt dẫn người đến sảnh trước, lại bảo nha hoàn đi pha một bình trà.

Bố Ngự Đình vừa bước vào liền nhìn thấy nam nhân ôn nhu như ngọc kia từ từ xoay người lại, bộ dạng của đối phương hiện giờ so với lần trước thì tiêu tụy đi không ít, âm thầm hừ lạnh một tiếng, chỉ cảm thấy bộ dạng này của hắn là muốn tranh thủ sự đồng tình của người nào đó, trong lòng mang theo sự khinh thường, vẻ mặt cũng chỉ nhàn nhạt, bảo hắn ngồi xuống.

"Không biết hôm nay quý sự đến cửa là có việc gì?"

Nếu không phải là vô cùng bất đắc dĩ, Ôn Hoài Nam cũng không muốn đến, hắn cũng không có biểu hiện gì, chỉ là bình thản nói: "Ân sư của ta dẫn theo gia quyến đi ra, muốn đi về phía Giang Nam, chỉ là thời gian vào trấn đã muộn, không tìm được sân viện tốt, có sân thì lại là quá nhỏ không phù hợp cho nữ quyến ở, hỏi thăm thì biết viện này không tồi, lại chỉ có một nhà ở, cho nên cố ý tới báo phỏng, muốn hỏi một chút có thể cho thuê được không, cũng không biết là Bố huynh, cùng là xuất môn ở ngoài nên xin nhờ Bố huynh giúp một chuyện để ân sư cùng gia quyến có chỗ ở qua đêm."

Chuyện này đối với Bố Ngự Đình cũng không phải là việc khó, hắn bao cả hai sân viện, đằng trước không có người, chỉ để cho một gã sai vặt truyền tin, còn lại trống không, bọn họ chủ yếu ở trong viện sau, chỉ là...Nếu nhiều người vào ở, hắn phải xem xét một chút.

Nam nhân này đối với thê tử của hắn vẫn ôm ấp lòng quý mến, hắn chỉ nghĩ đến để cho bọn họ ở hai sân trong cùng một viện liền cảm thấy không được tự nhiên.

Khi vừa mở cửa, gặp nha hoàn bên người của Trương Vi Vi, Ôn Hoài Nam liền biết nàng cũng ở đây, trong lòng tuy rằng muốn gặp một lần, nhưng biết khả năng không lớn, cho nên vừa thấy Bố Ngự Đình chân chừ, tự nhiên hiểu hắn đang báo khoản cái gì.

Ôn Hoài Nam nhàn nhạt nói: "Chỉ có ân sư cùng gia quyến vào ở, ta tùy tiện tìm một gian phòng ở bên ngoài là được rồi."

Bố Ngự Đình cũng không để ý tâm tư của mình bị nhìn thấu, vừa nghe hắn không ở đây, liền gật đầu, "Được, làm thương nhân tất nhiên là muốn kết thiện duyên rộng rãi." Ngoại trừ tình địch.

Ôn Hoài Nam cũng không chọc vào hắn nữa, lập tức chuẩn bị cáo từ rời khỏi.

Hai người đều hiểu rõ, bởi vì cùng yêu một nữ nhân, bọn họ nhất định không thể ngồi xuống nói chuyện, vừa rồi nói chuyện đi nhờ người ta như vậy đã là cực hạn rồi.

Trong nháy mắt Ôn Hoài Nam xoay người nhìn thấy ánh mắt tự tin đắc ý của hắn, trong lòng liền nổi lên chua xót nhàn nhạt.

Gió tuyết nhẹ nhàng rơi xuống bóng lưng đơn bạc của hắn, từ từ nhập vào bóng đêm.

Bố Ngự Cho người đi nói lại với Trương Vi Vi, chính mình ở lại phía trước, chuẩn bị tiếp đãi khách nhân sắp đến tá túc.

Tuy nói ở thương hội, địa vị của hắn là lớn nhất, nhưng mà sĩ nông công thương, thương đứng cuối cùng, người sắp đến lại là quan việc có phẩm giai, tất nhiên hắn phải thể hiện sự nhiệt tình.

Tuy nói người đến có nữ quyến, nhưng tính ra cũng đã gần bốn mươi, lấy tuổi hắn mà nói thì cũng không cần tránh, cho nên để hạ nhân an trí hành lý và nô bộc của đối phương, hắn tự mình chờ ở phía trước.

Tuyết ở bên ngoài vẫn có chút lớn, Bố Ngự Đình mang theo nụ cười nhu hòa đứng ở dưới đèn lồng ngoài hiên, chờ xe ngựa đi vào trong viện.

Sau khi xe ngựa dừng lại, bước ra đầu tiên là hai nha hoàn, sau đó đỡ một phụ nhân đầu đầy tóc bạc đi xuống, hắn còn chưa kịp nhìn thẳng, thì người kia trừng lớn mắt, nhìn hắn mà rơi lệ.

Bố Ngự Đình không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, vị phu nhân kia sao đột nhiên nhìn thấy hắn lại khóc, từ sau xe ngựa một nam nhân trung niên đi ra, Ôn Hoài Nam nghe thấy động tĩnh cũng từ cửa viện đi vào.

"Đây là có chuyện gì?" Ôn Hoài Nam có chút khó hiểu hỏi.

Bố Ngự Đình nhìn hắn một cái, trong lòng hắn lại càng muốn biết đáp án hơn.

Phụ nhân được nha hoàn đỡ, nghiêng nghiêng ngã ngã đi về phía trước, dùng lực nắm lấy ống tay áo của Bố Ngự Đình, giọng điệu buồn rầu nói: "Đây là Xuân Sinh, Xuân Sinh của ta..."

Ôn Hoài Nam vừa nghe liền biết chuyện gì đang xảy ra, hắn đứng bên cạnh Bố Ngự Đình, thấp giọng nói: "Khoảng hai mươi năm trước, phu nhân bị mất con, mấy năm nay đều không biết tin tức, đại khái là..."

Lúc này nam nhân trung niên đứng phía sau phụ nhân cũng mở miệng nói chuyện, "Nội tử nhiều ngày nhớ mong, có chút thất lễ, xin hãy tha lỗi."

Bố Ngự Đình nhìn người trung niên trước mặt, không biết tại sao cảm thấy có chút quen thuộc, lại không nổi ra được, nhin không được mở miệng hỏi: "Không thể nói là thất lễ, chỉ là còn không biết nên xưng hô như thế nào?"

"Ân sư họ Phạm, con thứ ba của Võ Lăng hầu, làm quan ở kinh thành, lần này cùng phu nhân về nhà thăm người thân." Ôn Hoài Nam biết không có khả năng ân sư sẽ giới thiệu thân phận của mình, hẳn đành ở một bên hỗ trợ giới thiệu.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9-2

Phạm Thành Khoa nhìn nam tử trẻ tuổi trước mặt cũng thấy có phần quen mắt, nhưng mà lập tức lại lắc đầu, nghĩ đến có lẽ là vừa rồi thê tử của ông gọi tên thứ tử, bản thân mình mới có ảo giác như vậy.

Thấy thê tử vẫn nắm chặt ống tay áo của người ta, thậm chí còn không ngừng rơi lệ, ông vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ khuyên, "Phu nhân, đây không phải là Xuân Sinh của chúng ta, Xuân Sinh của chúng ta đã sớm không còn nữa..."

Ôn thị liên tục lắc đầu, giống như phát điên, "Không! Đây là Xuân Sinh của ta! Là Xuân Sinh của ta!" Bà nhìn kỹ Bồ Ngự Đình, gương mặt của hân giống trung phu của bà đến bảy tám phần, hơn nữa đôi mắt của hân giống hệt đôi mắt của bà, bà vô cùng chắc chắn người trẻ tuổi này chính là Xuân Sinh của bà.

Bà tìm lâu như vậy, không có lần nào chắc chắn như lần này.

Phạm Thành Khoa có chút bất đắc dĩ, nhưng mà chấp niệm muốn tìm lại hài tử của thê tử không ai rõ bằng ông, nhất thời ông cũng không biết nên khuyên như thế nào mới tốt.

Bồ Ngự Đình cười khổ, không nghĩ tới bọn họ muốn đi về phía bắc, người muốn gặp lại đang ở phía Nam, nếu lần này bỏ qua, có phải là bọn họ sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa không?

Hân nắm chặt tay, hít sâu vài cái, trầm giọng nói với Phạm Thành Khoa, "Phạm đại nhân, nếu gặp nhau ở đây, ta cũng có lời muốn nói, thật ra lần này ta đến Tây Bắc chính là muốn đi tìm ngài."

"Tìm ta?" Phạm Thành Khoa nhíu mày, không rõ có quen người như vậy không, tìm mình làm gì, sau đó lại nghĩ đến Ôn Hoài Nam nói hân là thương nhân, nhin không được nhíu mày, "Chẳng lẽ trong đợt lũ vừa rồi người đã làm gì sao? Nếu thật sự như vậy thì không cần nói, lão phu dù là ngủ trong xe ngựa, cũng sẽ không nhận biện hộ cho bất kỳ kẻ nào." Ông chính nghĩa từ nghiêm nói.

Bồ Ngự Đình chỉ cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, hân nhin không được nở nụ cười yếu ớt, lắc đầu nói: "Không phải, lần này ta cũng là vì đi tìm người thân."

Phạm Thành Khoa có chút kinh ngạc, sững sờ, lại nhìn đến thê tử vẫn nắm chặt ống tay của hân, tâm đã tuyệt vọng từ lâu, giờ lại như dấy lên sự hy vọng.

Là như thế này sao? Chính ông muốn như vậy sao?

Ông lặng lẽ nhìn Bồ Ngự Đình, một lúc sau, mới than nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: "Mặc kệ là như thế nào, đi vào trong rồi nói."

Đã hơn hai mươi năm đi tìm con, Phạm Thành Khoa đã gặp không ít kẻ lừa đảo, nhất là sau khi ông lập được quân công thoát khỏi thân phận bị lưu đầy, kẻ như vậy lại càng nhiều hơn.

Chỉ là, mặc kệ là ai, ông đều có thể tìm ra lời nói dối của bọn họ, nhưng nam tử trẻ tuổi trước mặt này, ông lại không nhìn thấu.

"Người nói là người đi tìm thân nhân mà đến, có chứng cứ gì?"

Bồ Ngự Đình lắc đầu, "Ta không có chứng cứ, chỉ là dựa theo những thứ điều tra được và phân tích của bản thân mà tìm đến." Hân nói xong, liền mang những tin tức nghe được từ chỗ Triệu thị nói ra, từng cái một.

Ôn Hoài Nam càng nghe lòng càng trầm xuống, Phạm Thành Khoa nhin không được có chút kích động.

Không từ mà biệt, mấy năm nay ông chỉ dựa vào điều này mà đánh vỡ được lời nói dối của không ít kẻ, bởi vì lúc đó, khi thứ tử của ông mất tích, trên người không có bất cứ cái gì, chỉ có duy nhất một bộ quần áo mà chất vải cũng không phải là hiếm thấy, cũng vì vậy mà quá trình tìm con vô cùng gian nan.

"Dường như hiện giờ của ta là Triệu thị đã từng nói năm đó bà ấy là nữ mẫu của ta, nhưng lại do một người tên là Thiên di nương ôm ta ra khỏi phủ, còn nói nhà ta lúc trước phạm vào tội bị lưu đầy đến Tây Bắc, đủ loại căn cứ, ta mới nghĩ tự mình đến Tây Bắc tìm hiểu một chút, ta có phải hay không là...."

Giọng điệu của Bồ Ngự Đình không nhanh không chậm, nhưng lòng bàn tay và sau lưng đầy mồ hôi chứng tỏ hân hiện giờ khẩn trương như thế nào.

Bàn tay cầm ly trà của Phạm Thành Khoa run nhè nhẹ, ánh mắt của ông rũ xuống, muốn che dấu kích động trong lòng.

Gần như đã tin tưởng chín phần, ông tin rằng hắc chính là con trai của mình, bởi vì lúc trước kia chuyện Thiên di nương vụng trộm đưa hài tử ra ngoài, ngoại trừ người trong nhà bên ngoài không ai biết, hơn nữa nàng ta lại ôm hài tử của chủ mẫu, cũng không phải là có lòng tốt gì, nàng ta muốn trả thù thể tử của ông nên mới làm như vậy.

Lúc trước cùng biến mất với hài tử còn có nhũ mẫu của hài tử, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng gặp qua người nào có thể nói đúng, hiện giờ hắc lại khẳng định như vậy, có phải hắc thật sự là con của ông không?

Đại sảnh lâm vào yên tĩnh, tất cả mọi người đang chờ đáp án, hoặc là không phải, hắc không có bất kỳ cái gì làm chúng, chỉ là phỏng đoán mà thôi.

Không khí yên tĩnh lại rất gãy vỡ lòng người, mãi đến khi trước viện có tiếng xô xát, phá vỡ không khí trầm mặc này, mới khiến cho người ta có không gian để thở.

"Ta đi xem." Bồ Ngự Đình vội vã muốn đi ra ngoài, lại bị Phạm Thành Khoa ngăn lại.

"Cũng không cần con tự mình đi, bảo gã sai vặt đi ra xem."

Bồ Ngự Đình đáp lại một tiếng, trực tiếp để người bên cạnh đi ra xem, không lâu sau, liền nghe thấy âm thanh ồn ào hướng về phía này.

Bồ Ngự Đình sững sốt, Phạm Thành Khoa lập tức chú ý đến vẻ mặt của hắc, "Làm sao vậy? Con biết người đến là ai sao?"

"...Là người một nhà dưỡng mẫu của con."

Phạm Thành Khoa đang muốn nói gì đó, Ôn thị vừa đi rửa mặt, sắc mặt kích động đi ra. "Con vừa nói là dưỡng mẫu hiện giờ chính là nhũ mẫu lúc trước, nói là như vậy, con để cho bà ta đi vào, ngược lại ta muốn nhìn thử xem có phải hay không."

Phạm Thành Khoa sững sốt, cảm thấy đây chính là một biện pháp tốt, không có bằng chứng để dựa vào, nhưng mà nếu có người làm chứng, cũng có thể chứng minh Bồ Ngự Đình là hài tử của bọn họ.

Bồ Ngự Đình hít một hơi thật sâu, gật đầu, trực tiếp mời người Bồ gia tiến vào, chính mình đứng dậy chờ. Truyền đến đầu tiên chính là giọng nói của Triệu thị, bà ta hùng hổ xông vào, "Bồ Ngự Đình, ngươi là tên đáng chết, ta biết hiện giờ ngươi hoàn toàn không coi chúng ta là người nhà, khẳng định là do con hồ ly Trương Vi Vi kia dụ dỗ ngươi, vậy mà lại mang cả gia sản rồi đi, ta nói cho ngươi biết, ngươi muốn vứt bỏ chúng ta như vậy sao, không có cửa đâu!"

Ngày đó sau khi bọn họ cãi nhau vì nữ nhân kia, sợ Bồ Ngự Đình thật sự buông tay mặc kệ với toàn gia bọn họ, nên lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào hắc, vì vậy mới có thể đuổi theo. Triệu thị mắng, cũng không nhìn tới người ngồi trên ghế trên, nhìn thấy Bồ Ngự Đình liền muốn xông vào đánh hắc.

Ngay khi bà ta vừa sắp tóm được Bồ Ngự Đình, Ôn thị lập tức vén màn đi ra, quát to: "Làm càn! Đây là chỗ nào mà ngươi dám giương oai như vậy!"

Ban đầu Triệu thị còn không rõ là ai đang nói chuyện, còn tưởng rằng là Trương Vi Vi, lập tức quay đầu quát: "Ta dạy dỗ con trai ta, ai cần ngươi lắm miệng xen vào."

Ôn thị lạnh lùng nhìn bà, "Ngươi vừa nói cái gì? Triệu thị!"

Triệu thị quay sang nhìn, vừa nhìn thấy Ôn thị lập tức nhận ra, tuy nói là đã già hơn trước, nhưng mấy năm nay luôn được bảo dưỡng, nên không khác biệt nhiều.

Ban đầu Triệu thị không nghe rõ, lần này nghe được giọng nói của bà, hai chân mềm nhũn ra, ngã quỵ xuống đất.

Ôn thị nhìn bà ta, thật hận không thể ăn thịt bà ta, uống máu của bà ta. Chính là bà ta, chính là nữ nhân này hại mẫu tử bà chia cách hai mươi mấy năm!

Ý hận trong mắt Ôn thị gần như phun ra lửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tốt! Thật sự quá tốt! Lúc trước chính là ngươi đã ôm Xuân Sinh của ta đi đúng không? Chính là ngươi...khiến mẹ con chúng ta phân ly nhiều năm như vậy?! Nếu không phải được Phật tổ phù hộ, có phải là cả đời này ta cũng không gặp được Xuân Sinh của ta rồi không?!"

Triệu thị run rẩy quỳ trên mặt đất, tuy rằng sàn nhà rất lạnh nhưng bà ta cũng không dám đứng lên.

"Không phải, là Thiên di nương nói...Thiên di nương nói nếu như ôm tiểu thiếu gia đi, có thể phù Võ Lăng hầu sẽ không còn nhân chứng sống, cho nên ta mới..."

"Mới cái gì?" Phạm Thành Khoa cùng oán hận nhìn bà ta.

"Mới cái gì? Mới ôm hài tử đi, sau đó lại tham của hai trăm lượng bạc kia, sau đó chờ ngày chúng ta tự mình tìm đến lại muốn nhận thêm chút bạc nữa?"

Lúc trước Thiên di nương đã từng nói, nàng ta cho người ôm hài tử đi, cấp cho đối phương một chút ngân lượng, còn nói sẽ có người tới đón hài tử, khi đó sẽ còn được thưởng tiếp, nhưng phủ Võ Lăng hầu đã sớm bị sung quân Tây Bắc, người nọ phát hiện không có cơ hội nhận được ngân lượng nữa, hài

tử cũng lớn, muốn tìm phụ mẫu thân sinh càng thêm khó, về phần người nhà kia muốn giữ hài tử lại hay ném đi, vậy thì phải xem số phận của hài tử kia.

Năm đó khi nghe được những lời này, Ôn thị thiếu chút nữa đau lòng đến chết, trên đường lưu đầy lâm vào bạo bệnh một thời gian, thiếu chút nữa là không thể chống đỡ được.

Triệu thị run rẩy không dám giải thích gì thêm, bởi vì những câu chữ vừa rồi đều nói đúng tâm tư của bà.

Bố Ngự Đình không có hứng thú nhìn tiếp, xoay người đi ra ngoài, nhìn đến đám người Bố lão gia đứng ở ngoài còn có cả Bố Yến Tây.

Hắn tránh đi ánh mắt của Bố lão gia, sau đó nhìn về phía Bố Yến Tây, hẩn lạnh lùng nói: "Chuyện của Thẩm Tuệ Tâm, có phải là người đã sớm biết?"

Chuyện Thẩm Tuệ Tâm bắt cóc thể tử của hắn, hắn đã phái người đến nói qua với một nhà Bố lão gia, cho nên bọn họ đều biết rõ xảy ra chuyện gì, chỉ là không ngờ tới hiện giờ Bố Ngự Đình lại quay lại hỏi Bố Yến Tây một câu như vậy.

Bố lão gia kinh ngạc nhìn nữ nhi của mình, "Con..."

Ánh mắt của Bố Yến Tây nhìn về chỗ khác, không trả lời, nhưng biểu hiện như vậy chính là đáp án rõ nhất.

Bố Ngự Đình gật đầu, cười lạnh nói: "Thì ra đây chính là muội muội ta yêu thương nhiều năm."

Bố Yến Tây lập tức phản bác nói: "Người đâu có tốt với ta? Nếu thật sự là tốt với ta, thì nên bỏ nữ nhân kia rồi."

Bố Ngự Đình không đáp lại, chỉ cảm thấy trái tim càng thêm lạnh giá, sau đó hắn nhìn về phía đường phụ cùng đệ đệ.

Bố Nhậm Vũ cười tít mắt nói: "Đại ca, mặc kệ thế nào chúng ta vẫn là huynh đệ, huynh không thể phát đạt rồi mà bỏ mặc chúng ta..."

Bố Ngự Đình cười lạnh nhìn hắn, "Nếu thật sự là huynh đệ, người có thể ngủ với thiếp thất trên danh nghĩa của ta sao? Sao nào, Thẩm Tuệ Tâm bị bán đi, có phải là người cảm thấy có chút đáng tiếc đúng không? Hay là người cảm thấy thoát được một cái phiền phức?"

Lần này đổi thành Bố Nhậm Vũ ngậm người ra, không rõ vì sao Bố Ngự Đình lại biết được, rõ ràng hắn mới chỉ thành công hai lần mà thôi.

Cuối cùng, Bố Ngự Đình quay đầu nhìn về phía Bố lão gia, đã từng trong nhà này ông là người duy nhất đối đãi với hắn có chút tình thân.

"Phụ thân, có lẽ đây là lần cuối cùng con gọi người như vậy, người dùng hai trăm lượng kia mua đất vườn, toàn bộ đều cho bọn họ, người đã từng cảm thấy chột dạ bao giờ chưa?"

Tất cả mọi người đều im lặng, ngay cả bên trong thiên sảnh cũng vậy, Ôn thị đỏ mắt đứng nghe, Phạm Thành Khoa lạnh lùng nhìn cả nhà Bố gia.

Ánh mắt Bố Ngự Đình lạnh lùng đảo qua từng người Bố gia, nói khẽ: "Từ nay về sau, mọi chuyện đều tính toán xong! Tòa nhà kia để lại cho các người, mặc khác ta cho các người một ngàn lượng, sau này...tự lo lấy cho tốt!"

Dù sao cũng đã ở chung hơn hai mươi năm, hắn cũng chỉ có thể làm được như vậy.

Triệu thị còn không biết đủ vẫn muốn đòi thêm, "Một ngàn lượng bạc, là muốn bố thí sao!"

Ôn thị thấy bộ dạng lòng tham không đáy của bà ta, cười lạnh nói: "Người có biết kết cục của Thiên di nương lúc đó không? Cũng là dưới trời tuyết như thế này, ở bên ngoài chỉ mặc một lớp áo trong, bị đánh 50 gậy, toàn thân đều là máu, như vậy tốt hơn sao?"

Triệu thị biết tính tình của Ôn thị, tuyệt đối là nói được làm được, vội vàng bỏ chạy đến bên cạnh trượng phu của mình, cũng không dám nói nhiều thêm một chữ.

"Luru Phong, tiễn khách." Bố Ngự Đình đã không còn muốn nhìn thấy bọn họ nữa, thậm chí ngay cả một đoạn đường cũng không muốn.

Hắn đứng ở đó, cô đơn hiu quạnh, mãi đến khi một nữ tử mặc áo lông thỏ màu trắng được hai nha hoàn đỡ đi tới, nở nụ cười sáng lạn với hắn.

Hắn đi về phía trước, ôm lấy nữ tử kia, bỗng nhiên tất cả mất mát và buồn bực trong lòng đều tan biến, tất cả như đều tan vào trong tuyết.

May mắn nàng đi đến đây.

Một mình hắn đứng ở nơi đó, do dự đối mặt với người nhà mới, buồn bã đuổi đi những người nhà không hề có tình cảm với hắn, lúc này, chỉ có nàng đứng ở bên cạnh hắn.

Bọn họ cùng dắt tay nhau, cứ như vậy dắt tay nhau đi qua một đời một kiếp.

Nàng nắm chặt tay hắn, cười vô cùng ấm áp, "Di thôi, mặc kệ thế này qua đi rồi vẫn còn tương lai, ta vẫn sẽ yêu chàng như vậy, ở bên cạnh chàng."

Nàng nói là đòi trước của hắn, đòi này, cho dù hắn có thể vĩnh viễn không biết, nhưng thật ra bọn họ đã sớm vướng mắc hai đời.

Bố Ngự Đình cũng nở nụ cười yếu ớt, cũng nắm chặt lấy tay nàng, thì thầm đồng ý, "Ta cũng sẽ giống như vậy, dùng cả đời này, cả đời sau để yêu nàng."

Nàng đồng ý kiếp trước kiếp này, còn hẳn đồng ý chính là kiếp này kiếp sau của bọn họ.

Bọn họ nhìn nhau cười, cùng đi vào trong phòng ươm áp, hai người nắm chặt lấy tay nhau, chỉ mong có thể mãi mãi như vậy.

Đời đời kiếp kiếp, không rời không bỏ.

(Toàn văn hoàn.)

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Hộ Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.